

Giới thiệu Bểng Tiểu Thư

Truyện ngôn tình vốn là thể loại được nhiều bạn đọc yêu thích và ủng hộ nồng nhiệt có lẽ bởi những dòng tâm sự thủ thỉ về tình cảm hay những cung bậc cảm xúc của yêu thương, tình cảm luôn đọng đầy khiến người đọc có chút lắng lòng. Đọc truyện Bểng Tiểu Thư của tác giả Thiên Tâm bạn đọc có đôi lúc sẽ nhận ra được những xúc cảm mà mình đã từng trải qua, có chút nhớ mong quyến luyến.

Kem que, người máy, đó là những từ chính xác nhất để hình dung về cô. Không sai, nhân sinh của cô chỉ có công tác, mục tiêu trở thành người quyền uy nhất khoa tim. Dư thừa cảm xúc..... Đặc biệt là tình yêu, cô càng không cần!

Nhưng có một người đàn ông chỉ cần cười rộ lên cũng làm lòng người rạo rực lại cố tình quán quít lấy cô. Hắn vừa khéo chuyển đến ở đối diện nhà cô, khó tránh khỏi phải gặp mặt còn chưa tính, lại vì muốn nhìn thấy cô mà xem bệnh viện như hoa viên đi dạo, nhìn thấu cô dùng vẻ ngoài kiêu ngạo che giấu tâm sự. Chẳng những cho cô ước mơ về một gia đình ấm áp, còn cho cô mượn cả vai dựa vào,

Hại trái tim cô đã đóng băng bao năm, lại dần dần hòa tan, nhưng cô không được ảo tưởng, hắn làm thế chỉ vì muốn hóa giải hiềm khích của cô cùng em gái. Mới coi em gái cô là “Bạn tốt” [cô lại xem hắn như bạn trai của em gái mình], nhưng kỳ quái là, hắn đối với cô còn tốt hơn với em gái cô rất nhiều. Không những ngày nghỉ dẫn cô đi dạo phố, mua sắm..... Thậm chí còn ngoài ý muốn hôn cô?! Ah, không được, cô như nai con chạy loạn vì hắn,

Cô chỉ có thể cùng hắn duy trì quan hệ bạn bè, dù thế nào cũng không thể động tâm.....

Đâu mới là cái kết cho truyện, liệu là thực hay là ảo mộng, tất cả rồi sẽ đi về đâu, liệu mọi thứ có còn tồn tại được tiếp nối tiếp không, liệu nàng còn thực như vậy chăng, yêu thương có quay về. Mời bạn đón đọc truyện và theo dõi những truyện khác cùng thể loại như: Duyên Tới Là Anh, Đêm Nay Ngủ Cùng Ai...

Bạn đang đọc truyện *Bểng Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Cô tên là Cung Diệc Hân, hai mươi sáu tuổi, là bác sĩ của khoa tim bệnh viện Tân Sinh.

Bệnh viện Tân Sinh là một bệnh viện lớn, bên trong bác sĩ khá nhiều, vì sao chỉ duy nhất nhắc tới cô?

Bởi vì cô là con gái viện trưởng? Bởi vì cô là nữ bác sĩ xinh đẹp có tiếng trong bệnh viện?

Bởi vì cô tuổi còn trẻ đã thăng chức làm bác sĩ chủ trì?

Nhưng mà, nhắc tới cô là vì cô đặc biệt, đặc biệt đến nỗi chỉ cần đi lướt qua cô, cũng làm người ta không kiềm được mà dừng chân, liên tiếp quay đầu.

Đương nhiên, bộ dạng cô tương đối xinh đẹp là nguyên nhân thứ nhất, cô không cần mang áp trọng cùng dán lông mi giả, đôi mắt đã to đến làm người ta kinh ngạc, ngũ quan lập thể rõ ràng, làn da trắng nõn non mềm, môi hồng điểm lệ làm cho người ta xúc động muốn chạm vào, mà đáng người lại yếu điệu nhẹ nhàng.

Nhưng bây giờ con gái xinh đẹp chạy đầy đường, mặc kệ là đẹp nhờ vào công nghệ hoặc đẹp tự nhiên cũng như nhau, không phải đều có thể khiến mọi người dừng chân, rốt cuộc cô có điểm nào đặc biệt?

Có người nói, cảm xúc của phụ nữ như động vật, khi thì vui vẻ, khi thì tức giận. Khi thì nhiệt

tình, khi thì lạnh lùng, nội tiết tố ảnh hưởng đến sự thay đổi cảm xúc.

Cô Cung Diệc Hân đặc biệt khác với mọi người ở điểm này, cô không gặp phải loại vấn đề này.

Cô nói chuyện, chỉ nói trọng điểm, cũng không lãng phí tinh thần nói điều vô nghĩa, lại thường nói trúng tim đen, làm cho người ta không thể nào cãi lại. Cô vào phòng mổ, không mang theo cảm xúc gì, cho dù nằm trên giường bệnh là người thân thích của mình cũng không ngoại lệ, cô vẫn lạnh lùng trầm tĩnh, mỗi một dao đều chính xác như máy móc.

Bởi vậy có người nói cô là thiên tài khoa tim, cũng có người to gan tiên đoán, tôi sẽ trở thành trưởng khoa tim sớm hơn cả ba mình - Cung Tịch Duệ.

Người máy, từ này thực thích hợp để hình dung, cô chính là cô gái như vậy.

Cho nên cô không có bạn bè, không có họ hàng, không có nghỉ ngơi, không có giải trí, sinh hoạt của cô trừ bỏ công việc không còn cái gì khác.

Từng có người đàn ông nói với cô: “Tôi cảm thấy dường như luôn có một cái gì đó đuổi cô chạy, cô phải dùng hết khí lực mới có thể đem tất cả kết thúc trong ngày hôm nay, nhưng cô không biết như thế rất vất vả sao? Bởi vì ngày mai tình lại, lại có cái mới đuổi theo cô.”

Nhờ lời nói này, người đàn ông kia đã trở thành người bạn trai đầu tiên trong cuộc đời cô, cô cho phép chính mình bước đi chậm lại, thử làm như không thấy những thứ đuổi theo phía sau mình, mãi cho đến khi người đàn ông kia yêu em gái mình..... Cô lại tiếp tục cố gắng vượt qua chông gai, vượt qua khó khăn để tiến lên trong cuộc sống, hơn nữa còn làm bản thân thêm bận rộn.

Em gái cô tên Cung Ấu Lâm, hai mươi một tuổi.

So diện mạo, em gái không bằng cô, so đầu óc, em gái cũng không thông minh như cô, so đáng người, em gái càng kém xa cô. Nhưng em ấy thắng cô tính cách, em ấy đáng yêu hoạt bát, sáng sủa hào phóng, những nơi có em ấy luôn tràn ngập tiếng cười, em ấy hòn ngọc quý trên tay cả nhà, là một cô công chúa, không chỉ được ba mẹ cùng họ hàng thân thích yêu thương, lại là có rất nhiều bạn bè quanh mình đến nỗi có thể biên tập thành sách.

Cho nên người đàn ông kia yêu thương em gái cô là đương nhiên.

Đàn ông mà, đều thích công chúa, thích con gái hay cười.

Mẹ cô là giáo viên âm nhạc ở trường đại học, bởi vậy em gái đàn dương cầm rất hay.

Trong mắt người ngoài, đây là kết quả của di truyền gen, hai chị em một người giống ba, một người giống mẹ, là một gia đình làm cho mọi người cực kỳ hâm mộ, nhưng chỉ có cô biết, trên đời này không thể chỉ nhìn mọi việc từ bên ngoài, thực tế nhà cô cũng như vậy.

“Diệc Hân, sắp tan tầm?”

Thời điểm đi đến bên cạnh cô, y tá trưởng Nhan chào một tiếng, cô không cười, chính là khế

gật đầu đáp lại.

Y tá trưởng Nhan không vì vậy mà cảm thấy không thoải mái, rất rõ ràng, đó là phương thức cô biểu đạt thiện ý.

Y tá trưởng Nhan dùng bàn tay mập mập chụp cánh tay cô, cười meo meo nói: “Đi thăm Ấu Lâm đi, em nó một mình ở trong phòng bệnh, khó tránh khỏi có chút sợ hãi.”

Cô buông xuống lông mày và lông mi, không nói lời nào.

Y tá trưởng Nhan là y tá lão thành của bệnh viện Tân Sinh, năm đó đi theo ba cô Cung Tịch Duệ cùng nhau đấu tranh giành thiên hạ, bọn họ thậm chí còn là bạn học trung học, đối với mọi việc trong bệnh viện, bao gồm gia đình viện trưởng, đều rõ như lòng bàn tay.

“Diệc Hân, con cũng hiểu được, Ấu Lâm từ nhỏ đã có vẻ yếu đuối, đột nhiên đụng chuyện thường kinh hoàng thất thố, không biết làm thế nào, con lại không giống như vậy là người trấn định dũng cảm, đi thăm em nó đi? Nói mấy câu an ủi, yên tâm..... mẫu thân con không còn ở đó.” Y tá trưởng Nhan cười ồ ồ nói.

Sau một lúc lâu lo lắng, cô miễn cưỡng gật đầu.

“Đưa trẻ ngoan.” Y tá trưởng Nhan vỗ nhẹ đầu cô, từ trong túi lấy ra một cây kẹo mút cho cô, vẫn làm như khi cô còn nhỏ.

Nhìn bóng lưng y tá trưởng Nhan rời đi, cô cúi đầu, khẽ cười. Trên đời này, cũng chỉ có y tá trưởng Nhan còn coi cô như đứa nhỏ mà đối xử.

Cô đi về phía thang máy, khi thang máy mở ra, do dự mãi, mới cùng đám người phía sau tiến vào. Thấy cô, nhân viên cứu hộ đứng bên trong theo bản năng hơi lui về phía sau nhường chỗ, cô cũng không chào hỏi bất kỳ ai, chính là mặt không chút biểu cảm xoay người hướng mặt về phía cửa thang máy nhìn từng con số đang thay đổi.

Hai, ba, năm.....Thang máy lên từng tầng, bàn tay tôi đút trong túi quần đã nắm chặt thành quyền, khi thang máy dừng lại ở lầu bảy, cô vẫn do dự vài giây đồng hồ, phải bước ra ngoài cho mọi người rời đi, cuối cùng cô mới ra khỏi thang máy.

Thật ra, cô là người máy, không nên có cảm xúc do dự.

Quẹo trái, lướt qua chỗ y tá đứng, ở cuối hành lang có ba phòng bệnh cấp tổng thống.

Phòng bệnh cấp tổng thống đại biểu cái gì? Đại biểu bên trong trang hoàng sang trọng lộng lẫy nhất, nhận được sự chăm sóc tốt nhất, bệnh nhân ở trong đó, không phải quan to kẻ quyền thế thì cũng là người giàu có.

Cô không tán thành việc bố trí loại phòng bệnh này. Tính ra một phòng bệnh cấp tổng thống có thể chứa mười giường bệnh, bệnh viện có thể nhận thêm mười bệnh nhân, nhưng sự thực

hiển nhiên, người làm kinh doanh chắc chắn không đồng ý cái nhìn của cô.

Cô bước ngang qua phòng bệnh thứ nhất, cửa phòng hơi hơi mở ra, theo khe hở nhìn vào, cô trông thấy một cô gái ngồi bên cửa sổ.

Cô gái kia thực đặc biệt, lần trước cô đi nhầm phòng bệnh, nhưng lại nói với Cung Diệc Hân:

Cô ấy là Alice, đang mộng du đi đến một nơi kỳ lạ, cô không nhớ rõ rất nhiều việc, không rõ vì sao không có biện pháp từ trong mộng tỉnh lại, có phải phải trải qua nhiều lần mạo hiểm, mới có thể rời khỏi cái động thổ nhỏ bé này hay không?

Ngày đó, cô còn hỏi Cung Diệc Hân, có thể giúp cô tìm một mũi hay không, nhờ vào cảm giác đau đớn do kim tiêm, giúp cô tỉnh lại? Bởi vì cô cảm thấy, cứ ngủ mãi cũng không phải là biện pháp.

Vì thế, Cung Diệc Hân đặc biệt nhìn qua bệnh án của cô gái đó.

Lúc này mới biết được cô tên là Khương Tuệ Thanh, tai nạn xe cộ, không có ngoại thương, chính là vừa ngủ dậy, đã quên đi những chuyện xảy ra những năm gần đây, trước mắt, khoa tâm thần đang hội chẩn, muốn tìm ra nguyên nhân xác thực.

Theo cô nghĩ, nếu đoạn kí ức mất đi là những kỉ niệm không vui, thì lãng quên cũng là một trong phương pháp do bệnh nhân tự mình chữa trị. Một khi đã như vậy, cũng không cần miễn cưỡng nhớ lại.

Cô thích cùng Khương Tuệ Thanh ở chung, thích vẻ mặt điềm đạm yên tĩnh, khí chất bình tĩnh làm cho người ta không tự giác cảm thấy an tâm.

Có người nói, Ấu Lâm là đóa hoa hướng dương hoạt bát đáng yêu, vàng óng khoe sắc, xán lạn, chói mắt, hấp dẫn ánh mắt toàn thế giới; mà cô là đóa bách hợp hoang dã cao ngạo, lặng lẽ nở, lặng lẽ khoe sắc nơi vùng núi, bên dòng suối, ở những nơi không có người tự cho mình là thanh cao.

Như vậy Khương Tuệ Thanh là cái gì? Cô cảm thấy Khương Tuệ Thanh là đóa hoa hồng, xinh đẹp kiều diễm, lại không chói mắt, mà ôn nhu mềm mại màu hồng phấn, như khi dưới ánh trăng lại có chút kinh diễm, làm cho người ta không rõ.

Khương Tuệ Thanh hai mươi tám tuổi, lại có vẻ mặt của một đứa trẻ, trong ánh mắt, luôn mang theo một tia e lệ, làm cho cô không tự chủ được mà muốn tới gần.

Hắn là phải bước thêm hai bước để trực tiếp đi đến phòng bệnh Ấu Lâm, nhưng cô lại theo bản năng mở cửa phòng Khương Tuệ Thanh, đi đến bên người.

Thấy cô, Khương Tuệ Thanh điềm tĩnh mỉm cười. “Bác sĩ, cô đã nhiều ngày không đến thăm tôi.” Khẩu khí kia, có hai phần làm nũng, hai phần oán trách.

Khương Tuệ Thanh còn nhớ rõ cô? Sở dĩ là tự cô ấy lựa chọn lãng quên đoạn kí ức đã mất,

cũng không phải do đầu óc mất đi khả năng ghi nhớ?

“Cô có khỏe không?” Cô ngồi vào bên giường.

“Không tốt, tôi nếu không tỉnh, lúc Tuệ Kinh đến sẽ mắng tôi lười biếng.” Khương Tuệ

Thanh then thùng cười.

Cô hạ mi sau lại giường mắt hỏi: “Đã từng nghe qua Nhất Thủ Thi hay chưa?”

Khương Tuệ Thanh lè lè đầu lưỡi hồng phấn, mặt hơi hơi đỏ. “Đầu của tôi không tốt, cũng không biết làm thơ, cô cứ nói thử xem, nếu thực sự không biết tôi sẽ đi hỏi Tuệ Kinh, nó nhất định biết.”

“Cầm sắt vô đoan ngũ thập huyền, nhất huyền nhất trụ tứ hoa niên, Trang sinh hiểu mộng mê hồ điệp, vọng đế xuân tâm thác đồ quyên, thương hải nguyệt minh châu hữu lệ, lam điền nhật noãn ngọc sinh yên, thử tình khả đãi thành truy ức, chỉ thị đương thời dĩ vãng nhiên.” Cô nắm chặt tay Khương Tuệ Thanh, nhẹ giọng nói: “Trang sinh ngủ mộng thấy mình là con

bướm, khi tỉnh dậy lại nghĩ, có khả năng mình chính là một cái con bướm hay không, khi đầu óc mình mất mới chính là đang nằm mơ, mộng chính mình là con người?”

Cầm sắt – Lý Thương Ân

Cầm sắt vì đầu ngũ-thập-huyền ?

Mỗi dây mỗi trục gọi hoa niên.

Trang sinh sớm mộng mê thành bướm,

Thục đế xuân tình gửi tiếng quyên.

Bể cả trăng thanh châu đắm lệ,

Đồng xanh nắng ứng ngọc tan liền.

Tình này ví thử sau còn nhớ,

Khi đã qua rồi thuở lứa duyên !

Nguồn: <http://www.diendan.org/phe-binh-nghien-cuu/ve-bai-tho-cam-sat-cua-ly-thuong-an>

“Hắn ngủ đến hồ đồ.” Khương Tuệ Thanh miệng nói như vậy, trong lòng lại thì thảo đọc lại hai câu cuối - thử tình khả đãi thành truy ức, chỉ thị đương thời dĩ vãng nhiên.....

Hồi ức..... Hồi ức a..... Giống như có cái gì đó muốn cô đuổi theo hồi ức.....

“Hắn không hồ đồ, trái lại, hắn thực thông minh, hẳn hiểu được dù là người hay là bướm, chỉ cần chính mình lúc nào cũng vui vẻ là được.” Lời nói ra khỏi miệng, trong lòng cô không nhận được tự giễu. Khuyên người thì dễ mà khuyên mình mới khó, cô tại sao không làm cho chính mình vui vẻ một chút?

“Không cần phải quan tâm là người hay là bướm sao?”

“Đúng, cho dù ngủ thì như thế nào, chỉ cần mộng vui về khoái trá là được.”

“Nhưng là Tuệ Kinh sẽ mắng tôi.....” Khương Tuệ Thanh chu miệng lên, đáy mắt có một chút vô tội, rõ ràng là cô gái hai mươi tám tuổi, đã qua tuổi mười tám thanh thuần hồn nhiên.

“Như vậy, Tuệ Kinh của cô cần phải được giáo dục lại, không ai có thể dùng tiêu chuẩn của chính mình để đánh giá người khác.”

“Bác sĩ, cô thật thông minh. Trước kia tôi cũng muốn hi vào trường y, nhưng Tuệ Kinh nói tôi rất ngốc, làm bác sĩ sẽ có tranh cãi với bệnh nhân.”

Khương Tuệ Thanh nắm tay cô, cười đến đầy mặt ngọt ngào, mà cô luôn không thích bị người khác đụng vào thế nhưng lại không bỏ tay ra, hai người một mặt lạnh, một nóng mặt, ở dưới ánh mặt trời, tỏa ra vàng sáng xinh đẹp rực rỡ.

Cô là bác sĩ, có thói quen quan sát tình trạng bệnh nhân. Việc Tuệ Thanh chưa từng quên trước kia muốn thi vào trường y, như vậy, cô tại sao lại vứt bỏ đoạn kí ức kia?

Rút một đóa Tulip trong bình đưa cho Khương Tuệ Thanh. “Đừng suy nghĩ nhiều, hoa chưa bao giờ nghĩ vì sao chính mình nở rộ, cũng không lo lắng chính mình vì sao tàn, dùng trực giác để nắm bắt cuộc sống, con người rất tự tại.”

Gật đầu nói tạm biệt xong, cô đứng dậy, chuẩn bị rời đi, chưa từng quên mục đích chủ yếu khi mình lên lầu 7.

“Bác sĩ.....” Khương Tuệ Thanh gọi cô.

Cô dừng bước, quay đầu.

“Có thể hay không mời cô..... Có thời gian rảnh rồi đến thăm tôi? Cô đến, tôi rất khoái nhạc.”

Cô quên cả hô hấp. Cô cho rằng bản thân chỉ biết cầm dao phẫu thuật, không nghĩ tới mình cũng có thể cho người khác cảm thấy vui vẻ. Mọi người đều nói cô là quái thai, hóa ra cô gái như hoa hồng này cũng quái thai giống cô.

“Được.” Cô đồng ý, nhìn Khương Tuệ Thanh âm áp ý cười.

Xoay người, lọt vào tầm mắt cô là một người đàn ông.

Cô chưa mở miệng, hần liền lên tiếng, ngữ khí lãnh liệt, so với cô, chỉ có hơn chứ không kém.

“Cô là ai?”

“Không nhìn ra tôi là ai sao?” Cô kéo kéo cổ áo blouse.

“Tôi đã nói rõ ràng với y tá, không cho bác sĩ nội trú đến quấy rầy.”

Bác sĩ nội trú? Hần quả coi thường cô.

Nhẹ nhàng mỉm cười, cô ngay cả trả lời cũng lười, đi lướt qua người hần, không nghĩ tới, hần đột nhiên giơ tay giữ chặt cánh tay cô, đem cô kéo trở lại.

Cô cùng hần bốn mắt nhìn nhau, hai người đánh giá lẫn nhau, ai cũng không chịu mở miệng

trước.

Thấy bọn họ giằng co bất động, Khương Tuệ Thanh vội vàng tiến lên. “Tuệ Kinh, chị giới thiệu với em, cô ấy là bạn tốt của chị, là bác sĩ.”

Bác sĩ? Ngay cả tên cũng không biết, liền đem người ta trở thành bạn tốt, cũng chỉ có chị ngu ngốc mới có thể làm ra loại sự tình này! Hấn tức giận trừng chị mình. Chị gái ngốc, khi nào thì mới có thể ghi nhớ lời giáo huấn của hấn?

Cô rút tay mình về, nhìn cũng không thèm nhìn hấn, liếc mắt một cái gật đầu thăm hỏi

Khương Tuệ Thanh, rồi đi.

Khương Tuệ Thanh đuổi tới ngoài cửa, nhìn bóng lưng cô kêu: “Bác sĩ, không được quên, phải ghé thăm tôi.”

Tức giận đem chị gái kéo về phòng bệnh, Khương Tuệ Kinh ngón tay gõ gõ đầu cô, “Cánh giác một chút, không được đem mỗi người đều trở thành bạn bè.”

“Chị thích cô ấy.” Khương Tuệ Thanh dựa vào bả vai em trai.

Bọn họ là long phượng thai, hai người sinh ra chỉ cách nhau 6 phút, lại gần cách hai ngày.

Cô là chị, Tuệ Kinh là em, Em trai là thiên tài nhi đồng, cô lại là đứa trẻ ngu ngốc. Cô thường nghĩ, Tuệ Kinh nhất định là trời sinh làm ác bá, thời điểm ở trong bụng mẹ, liền đem toàn bộ óc cướp đi, mới hại đầu óc cô trống rỗng, đành phải dùng tương hồ bỏ thêm vào.

Cá tính bọn họ hoàn toàn bất đồng -- Tuệ Kinh lạnh lùng, Tuệ Thanh nhiệt tình; Tuệ Kinh bình tĩnh lý tính, mọi chuyện Tuệ Thanh đều giải quyết bằng cảm tính; Tuệ Kinh lý trí quan trọng hơn hết thảy, Tuệ Thanh chỉ cần người ta tốt với cô một phần, cô sẽ thật lòng đáp lại. Theo loại tính cách này, Tuệ Kinh chỉ chiếm tiện nghi người khác, Tuệ Thanh lại bị chiếm tiện nghi khắp nơi, hai người bất đồng như vậy đúng là long phượng thai, người ta nghe thấy liền cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Người nào mà chị không thích?” Ngay cả lưu manh đều có thể yêu thương, hấn căn bản không tin mắt nhìn người của chị mình.

“Đúng vậy, không giống Tuệ Kinh nhà chúng ta, người trong lòng mới chiều cổ nha. Nói xem, cô gái thiên sứ phòng bên cạnh, hôm nay lông chim trắng nõn có dài ra hay không?”

Khương Tuệ Thanh chê cười hấn.

Tuệ Kinh nhà bọn họ bất ngờ gặp gỡ cô gái phòng bên, cô tên là Cung Áu Lâm, bộ dạng rất mỹ lệ, tuy rằng ngũ quan so với của cô bác sĩ kém một chút, nhưng là gương mặt thích cười, thực tươi mát.

Nghe nói cô chỉ có hai mươi một tuổi, còn trẻ mà đã mắc bệnh thực đáng thương, mà Tuệ

Kính nhà bọn họ cực kỳ đồng cảm, yêu thương, trong lòng để ý, phát hiện Ấu Lâm một mình vụng trộm trốn ở cầu thang khóc thút thít, liền quyết định mình sẽ trở thành người bảo hộ cô gái đó.

Cô hiểu được, Tuệ Kinh tính cách anh hùng là do thói quen bảo vệ người chị yếu kém như cô, hẳn mới có thể đối xử tử tế với kẻ yếu trên đời này.

“Chị nhảm chán, có thể đi tìm Ấu Lâm nói chuyện phiếm”

Cô cười đồng ý, trong lòng lại nghĩ, cô vẫn thích cùng bác sĩ mặt lạnh nói chuyện hơn, nhưng là.....

“Tuệ Kinh, chị khi nào thì có thể về nhà?” Cô không thích nơi tràn ngập mùi thuốc sát trùng này.

“Không vội, chờ nhóm bác sĩ cảm thấy sức khỏe chị khá hơn, chúng ta trở về nhà.”

“Nhưng là bác sĩ nói.....”

“Nói cái gì?”

“Trang Sinh nằm mộng thấy mình là một con bướm, là bướm hay là người thì có quan hệ gì, chỉ cần mỗi phút đều sống vui vẻ khoái trá là được rồi.”

Hắn không thích vị “Bác sĩ” kia, nhưng hắn thừa nhận, cô nói rất..... Chết tiệt đúng.

Giơ tay, xoa xoa tóc của cô, hắn ôn nhu nói: “Thực xin lỗi, em phải ở bên chị nhiều hơn.”

Khó mà nhìn được vẻ ôn nhu của hắn, cô lắc đầu. “Em vì chị đã làm quá nhiều rồi.”

“Không đủ.....”

Khương Tuệ Kinh ôm chị vào lòng. Chị gái này, từ nhỏ, chị ngốc đến nỗi làm cho hắn cảm thấy si nhục lớn nhất trong cuộc đời này cùng lắm cũng chỉ như thế này mà thôi, nhưng hiện tại hắn mới hiểu được, chị vĩnh viễn là gánh nặng ngọt ngào không thể bỏ của hắn.

Rời khỏi phòng bệnh Khương Tuệ Thanh, cô lại chần chờ khi tiến vào phòng bệnh Cung Ấu Lâm. Cô luôn chần chờ, thời điểm phải đối mặt người nhà.

Thở mạnh, lo lắng cả nửa ngày, cô mới đẩy cửa tiến vào.

Cung Ấu Lâm nằm trên giường bệnh, nghe âm thanh cửa chuyển động, khuôn mặt tái nhợt chợt hiện một chút đỏ ửng, cô nhìn về phía cửa, lại phát hiện tiến vào cửa, không phải là người trong lòng cô mong chờ .....

“Chị.”

Cô cắn cắn môi, có cảm giác không biết phải làm sao, nhưng nhớ tới Khương Tuệ Kinh, không nhận được mỉm cười.

Tuệ Kinh đẹp trai anh tuấn nói cô là thiên sứ..... Có phải không? Cô là công chúa, không lo không nghĩ, được che chở, nhưng cô cũng không cho rằng mình chính là thiên sứ.

Bởi vì cô đã làm rất nhiều chuyện xấu, cô có một chút ác tâm, có một chút lòng ghen tị, cho nên cô đối với chị mình thực tệ, còn thường xuyên gây chuyện xấu rồi để chị mình gánh trách nhiệm, như vậy chính mình làm sao có thể là thiên sứ?

Cô từng nghĩ tới, có phải bởi vì chính mình quá xấu xa, thượng đế mới trừng phạt cô, để cho cô mắc phải căn bệnh này.

Nhưng mà, vì Tuệ Kinh, cô nguyện ý cố gắng biến chính mình thành thiên sứ thiện lương. Đúng, cô muốn hối cải, phải trở thành một cô gái chân chính, một ngày nào đó, cô sẽ biến thành thiên sứ hàng thật giá thật.

Cô ngẩng đầu cười, lại gọi một tiếng chị. Hôm nay, cô muốn bắt đầu sám hối, sau mỗi một ngày, cô muốn cố gắng làm đưa em tốt.

Cung Diệc Hân đi đến trước giường, bình tĩnh nhìn em gái mình, không biết mình nên dùng thái độ gì đối mặt với nó. Đó là người nhà của cô, nhưng hai chữ “Người nhà” đối với cô mà nói, cũng đồng nghĩa với oán hận.

“Có khá hơn chút nào không?” Khẩu khí thực công thức hoá, trong đôi mắt cô, không chút gọn sóng.

“Chị, bệnh của em có phải rất nặng hay không, nghiêm trọng đến..... Bác sĩ phải bó tay?”

Cung Âu Lâm ngừng khí chân chờ, hai tròng mắt lộ vẻ bất an.

Hai đầu lông mày nhũn chặt. Rất nhiều bệnh nhân đã hỏi cô vấn đề này, lạc quan mà nói, cô chỉ căn cứ vào thực tế mà trả lời. Không thể hiện cảm xúc gì, cô lựa chọn trầm mặc, nhưng cô không nghĩ tới, hôm nay người hỏi mình lại là em gái mà cô oán hận hai mươi mấy năm.

Cô nên trả lời thế nào? Cô bối rối không biết làm sao, may nhờ có bề ngoài lạnh lùng che đậy nên không ai có thể phát giác sự vô thố của cô.

“Chị, bệnh của em thực sự nghiêm trọng, đúng hay không?” Về trầm mặc của cô làm lòng

Cung Âu Lâm càng thêm nặng nề, tiếp theo hai má ửng hồng, nước mắt lưng tròng.

Thấy Cung Âu Lâm như vậy, cô yên lặng thở dài, ly khai ánh mắt, nhìn bệnh án trong tay.

Nhưng bệnh án này không phải của Âu Lâm, cô chính là cần một cái gì đó để che giấu, che giấu sự hoảng loạn không sao nói ra được của cô.

“Cô không nên suy nghĩ bậy bạ, kết quả kiểm tra vẫn chưa có, nói không chừng chỉ là bệnh nhẹ.” Cô đang nói dối, lần đầu tiên, cô nói dối bệnh nhân.

Cung Âu Lâm thở phào, giữ chặt tay cô, chân thành nói: “Chị, thực xin lỗi.”

Cô không trả lời, không rõ tại sao Cung Âu Lâm lại nói thực xin lỗi?

“Từ nhỏ, chị luôn luôn vĩ đại như vậy, làm cho em thực ghen tị với chị. Còn nhớ cô giáo Lâm

hỏi năm nhất tiểu học hay không? Cô luôn nói:『Thật là, chị gái em kiểm tra không dưới một trăm điểm, em tại sao ngay cả đạt sáu mươi điểm cũng khó khăn như vậy?』 em thật giận cô, càng giận mỗi lần cô nói xong, cả lớp sẽ cười em.”

Bình tĩnh nhìn em gái, không rõ Cung Ấu Lâm tại sao lại kể những chuyện năm xưa.

Nhưng mà cô thực sự vẫn còn nhớ cô giáo Lâm, nhớ hồi nhỏ, cô hết cố gắng, tất cả đều vì muốn trong mắt ba mẹ có cô, nhưng mãi về sau, cô mới hiểu được, chính mình càng vĩ đại, càng trở thành cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt mẹ mình. Không phải cô làm sai, nhưng cô luôn phải gánh chịu trách nhiệm.

Đến cuối cùng..... Đến cuối cùng a.....

Cung Diệc Hân bấu môi. Đến cuối cùng cô hiểu ra rằng mình vĩ đại còn là lý do để chịu giày vò, đáy lòng tràn ngập, không hiểu được có phải tất cả chỉ là bất đắc dĩ.

“Em ở trong nhà là công chúa, cha mẹ thương em sủng em, nhưng vì chị mà khi rời khỏi nhà, em liền biến thành đứa đại ngu ngốc trăm phần trăm, em không biết mình sai ở đâu, vì sao mẹ sinh ra chị xinh đẹp thông minh như vậy, lại sinh ra em vừa ngốc lại xấu?”

Không, cô không nghĩ Ấu Lâm vừa ngốc lại xấu, nhưng..... Nếu vừa ngốc lại xấu có thể được ba mẹ yêu thương, cô cần thông minh cùng mỹ lệ để làm gì?

“Cho nên em hỏi mẹ, có cái gì em biết mà chị không biết, mẹ suy nghĩ nửa ngày, quyết định dạy em đàn đàn dương cầm.....”

Đúng, sự kiện kia cô ấn tượng sâu sắc.

Cô nhớ Ấu Lâm tựa vào trong lòng mẹ, mỗi khi đánh ra hai âm, mẹ sẽ không ngừng vỗ tay, khen Ấu Lâm thông minh nhất, là đứa trẻ cực kì có thiên phú.

Cô hy vọng hảo huyền sẽ có ngày được mẹ khen như vậy, vì thế cùng bạn học trên lớp thỏa thuận, cô giúp đối phương làm bài tập, đối phương dạy cô đánh đàn.

Cô không phải thực yêu thích âm nhạc, nhưng đối với việc luyện đàn dương cầm cực kì nghiêm túc, đi đến đâu đều đeo tai nghe, mỗi ngày luyện đi luyện lại những đoạn nhạc, chiều nào sau giờ học, cũng ở lại lễ đường của trường học luyện đàn, mãi đến khi nhân viên tạp vụ đến khóa cửa, mới cầm cặp sách rời đi.

Về sau có một lần, trong nhà có khách, mẹ muốn Ấu Lâm đàn một đoạn nhạc cho các cô chú xem, Ấu Lâm đàn bài Ong mật nhỏ, khách khứa cười khen Ấu Lâm thông minh, sau đó quay đầu hỏi: “Chị gái có thể đàn hay không?”

Cô gật đầu đi tới phía trước đàn dương cầm, đàn bài Alice, biểu hiện của cô làm mọi người xung quanh kinh diễm, những vị khách vỗ tay như sấm, hết sức khen ngợi, con gái thật giống mẹ.

Khi đó cô không hiểu mẹ mình vì sao khi đó sắc mặt trắng bệch, về sau liền hiểu, mới biết

được chính mình có bao nhiêu ngu xuẩn.

Tối hôm đó, Âu Lâm khóc lớn, mẹ vì thế mà tát cô một bạt tai, trên người đầy những vết thương xanh tím mẹ dùng móng áo đánh, hơn nữa còn đe dọa cô, muốn cô vĩnh viễn không được chạm vào đàn dương cầm, sau ngày đó, cô không hề chạm vào đàn dương cầm thêm lần nào nữa.

Cô từng hỏi tự hỏi bản thân ngàn lần, vì sao mẹ đối xử không công bằng với cô, cô rốt cuộc đã làm sai chuyện gì, làm cho mẹ chán ghét mình như vậy?

Cái đáp án kia, năm hai trung học cô rốt cuộc đã hiểu rõ.

“Em không phải cố ý hại chị, em chỉ là cảm thấy đau lòng chán nản, mình nghiêm túc luyện tập như vậy, thế nhưng so với chị chỉ bắt nghe đàn một bài cũng hay hơn em cả trăm lần, em thực sự rất tức giận, giận đầu óc mình sao lại ngu ngốc như vậy, nhưng mà em thực sự không nghĩ tới, mẹ lại ra sức đánh chị.....”

Nước mắt của Âu Lâm không hề làm cô cảm thấy thương tiếc, nhưng lại gọi lên nhưng kí ức mà cô không thể nào quên.

Hồi nhỏ cô không hiểu, vì sao mẹ lại hận mình như vậy? Cho rằng giống như bà nội nói, bởi vì mẹ hy vọng có thể sinh con trai, không nghĩ tới lại sinh ra một đứa con gái, vì quá thất vọng nên mới có loại biểu hiện này.

Về sau khi mẹ sinh ra Âu Lâm, cô thật vui mừng, vui mừng vì từ nay có thêm một người em gái và mình cùng nhau gánh vác oán giận của mẹ.

Không nghĩ tới Âu Lâm cũng là con gái, nhưng lại là hòn ngọc quý trên tay mẹ, còn cô vẫn chỉ là cô bé lọ lem.

Hồi nhỏ Âu Lâm hay khóc, thích mách lẻo, cô vì thế mà bị đánh bị mắng vô số lần nhiều đến không đếm được. Khi bắt đầu đi học, cô nghĩ rằng chỉ cần học giỏi thành tích tốt sẽ làm mẹ vui, ai ngờ được mẹ vẫn coi thường, oán hận cô như trước, cô mất mười mấy năm cố gắng hi vọng có được tình thương của mẹ, về sau mới hiểu được, mình đang uống phí khí lực.

“Có một lần em muốn chị chơi với em, chị không chịu, em bị chọc tức, chân đứng không vững, nên ngã từ trên cầu thang xuống, em khóc nói:『Đều là do chị làm hại.』 câu nói kia ý tứ là chị không chịu chơi với em, hại em rất tức giận nên mới ngã xuống, không phải nói chị đẩy em, nhưng mẹ lại hiểu lầm, lấy chổi lông gà 掸 掸 đánh chị, thực xin lỗi.....”

Lần đó cô bị đánh tới da tróc thịt bong, mình đầy thương tích, đăng đăng hai tuần lễ, mặc đồng phục mùa đông đến trường học, rước lấy ánh mắt khác thường, mà những bạn học nam đùa dai cố ý kéo mở tay áo của cô, lại nhìn thấy tay cô đầy những vết xanh tím, sợ tới mức không nói thành lời.....

Mẹ hiểu lắm như vậy, trong lúc đó Ấu Lâm cùng cô, lại không hiểu là vì sao lại như vậy.

Cô thì không nói gì coi như thừa nhận, đặc biệt là khi vào năm hai trung học.

Sau kì nghỉ đông của năm hai, cô không tiếp tục theo đuổi bóng lưng mẹ, cô không bao giờ chờ mong tình thương của mẹ nữa vì cô biết như vậy chỉ là ảo tưởng không cần thiết, cô không dám tưởng tượng có một ngày, cô bé lọ lem cùng mẹ kể giải thích mọi hiềm nghi lúc trước.

Cô biết mẹ vĩnh viễn sẽ không nói ra nguyên nhân vì sao hận mình như vậy, cô áy náy cho nên cô nhẫn, nhưng đến cuối cùng..... Lại còn hơn cả oán hận.

Sau đó cô biến thành người máy, một người chỉ biết ăn uống và đọc sách, một người máy không có cảm tình, cho đến khi Mộc Thụ xuất hiện trước mặt cô.

“Chị, em cái gì cũng thua kém chị, chỉ có duy nhất một khuôn mặt tươi cười, cười đến ông bà nội mở cờ trong bụng, cười đến đồng học bằng hữu nguyện ý cùng em kết làm bạn bè, em thường tự nói với chính mình, chỉ cần thiện lương, đáng yêu, sẽ có rất nhiều người thích mình.”

“Dù em tự tin bao nhiêu nhưng mỗi lần ở trước mặt chị, lại không còn sót lại chút gì. Chị học giỏi như vậy, thi thủ khoa trường y, em thì ngay cả trường trung học công lập cũng không vào được, bạn bè của ba đều nói chị là niềm tự hào của nhà họ Cung. Còn em thì sao? Em tuyệt đối là nỗi sỉ nhục của ba, đúng vậy, bác sĩ nổi tiếng làm sao có thể sinh ra một đứa con gái đàn độn như vậy.

“Trong lòng em hiểu được, trên đời này chỉ có mẹ cảm thấy em tốt hơn chị, mà do lòng tham, em cảm thấy chỉ có mẹ yêu là em không đủ, cho nên em mới tìm cơ hội chinh chị, cho nên em mới..... Cướp đi anh Mộc Thụ, em cho rằng cướp đi hắn thì có thể ở trước mặt chị hãnh diện, thực xin lỗi.....”

Ấu Lâm thật sự đã được hãnh diện.

Năm ấy cô còn học tại trường y, việc học ở trường y rất nặng nề, nhưng cô cắn chặt răng, không dám nói, muốn có thành tích học tập nổi trội xuất sắc, cho nên cô thường xuyên mất ăn mất ngủ, vì thế dạ dày bị loét, nhưng cô không quan tâm, đã không được mẹ coi trọng, ít nhất cô muốn ba ở trước mặt đồng nghiệp được hãnh diện.

Cô là người máy, cô cũng không bài xích kiểu xung hô này, thậm chí còn cảm thấy rất tốt.

Cho đến khi Mộc Thụ xâm nhập vào cuộc sống của cô, làm cho cô vui vẻ và để mắt đến sức khỏe của cô.

Khi đó, cô thực sự cho rằng, có lẽ làm một cô gái bình thường thực tốt, cho đến một ngày nào

đó, cô phát hiện Mộc Thụ cùng Ấu Lâm hôn nhau trong sân.

Ngày đó, cô rõ ràng nghe thấy tiếng trái tim mình tan nát.

Ngày đó, cô nói với chính mình, làm người máy có vẻ an toàn.

Ngày đó, cô quyết định, quyết định cả đời sống độc thân.....

Nhưng vận mệnh cũng không có đơn giản buông tha cô, lúc ấy Ấu Lâm chỉ mới mười lăm tuổi, mẹ biết hai người đang quen nhau, phi thường bất mãn, nhưng lại không có trách cứ Ấu

Lâm, ngược lại phần nộ chỉ trích là do cô dẫn Mộc Thụ về nhà, tức giận nói cô “Dâm dăng” dạy hư em gái.

Nhưng khi bị đánh, cô không dám dùng tay chống đỡ cơn bồng của mẹ, bởi vì khi đó cô đã quyết định, muốn trở thành người nối nghiệp cha, trở thành bác sĩ tim nổi tiếng, cho nên đôi tay đối với cô mà nói, vô cùng quan trọng, cũng bởi vậy, lần đó bị đánh, cô nằm yên trên giường, ba ngày không xuống giường được.

“Em thực hối hận hành vi của mình, thật xin lỗi chị bị mẹ đánh chửi, mà em không phải cố ý, cảm giác được tội ác của mình, em muốn nói tiếng xin lỗi với chị, nhưng mà chị..... Rất lãnh đạm, mỗi lần hẹn gặp chị, thực xin lỗi lại nghẹn trong cổ họng, không nói ra thành lời.”

Cung Diệc Hân vẫn duy trì trầm mặc.

Cô không cần câu thực xin lỗi kia, mặc kệ là Cung Ấu Lâm có cố ý hay vô tình hại mình bị đánh, cô cũng đã lớn lên như vậy, vui vẻ cũng tốt, đau thương cũng được, hôm nay Cung Diệc Hân nói ra, cũng không thay đổi được gì.

“Cô cần thận nghị ngơi đi.” Cô không muốn nghe tiếp, cắt lời Ấu Lâm, vẫn công thức hoá mở miệng, tựa như bác sĩ đối xử với bệnh nhân.

“Chị, chị không chịu tha thứ cho em sao? Cho dù em sắp chết, cũng không tha thứ?” Cung Ấu Lâm cầm tay cô, không cho cô đi.

Hít vào. Cô đối với Ấu Lâm có chút không kiên nhẫn. “Cô sẽ không chết, ba mẹ sẽ dùng hết sức để cứu cô.” Dù sao, trong cảm nhận của cô Ấu Lâm chính là tiểu công chúa của bọn họ.

Cô không chú ý tới, trong khẩu khí của mình có một tia chán ghét.

“Chị, thực xin lỗi, thực xin lỗi..... Đều là do em sai.....”

Cung Ấu Lâm đột nhiên kéo chăn bông khóc lớn.

Nếu lúc này mẹ bước vào, cô khẳng định mọi việc sẽ trở nên rắc rối. Loại “Hiểu lầm” này lại lặp lại lần nữa, cô không hiểu, nếu Ấu Lâm thực sự cảm thấy có lỗi với cô, vì sao lại lặp lại màn trình diễn này?

Cô không có ác ý nhận định Ấu Lâm đang diễn trò, nhưng việc này đã diễn ra rất nhiều lần,

cô không thể ngăn bản thân suy nghĩ như vậy.

“Hóa ra một trong những việc cần làm của bác sĩ, là làm cho bệnh nhân khóc rống thất thanh.”

Khương Tuệ Kinh đang đi trên hành lang, bởi vì cửa phòng bệnh không đóng kín, nên nghe được tiếng khóc của Cung Ấu Lâm, hần vội vàng bước vào phòng, nhìn thấy cảnh tượng này -- một cô gái vô tâm vô phách, đối diện với bệnh nhân rơi lệ đầy mặt, vẫn cứ thờ ơ.

Khuyết điểm của cô là không quan tâm đến người xung quanh, hần nhận định.

Cô nâng mi, nhàn nhạt liếc nhìn hần, không chút cảm xúc.

Cung Ấu Lâm phát hiện người đến là Khương Tuệ Kinh, vội vàng khịt khịt mũi nói: “Không có việc gì, không phải lỗi của chị ấy, là do em kích động, chị chỉ tới an ủi em thôi.”

An ủi? Hần liếc mắt nhìn cô gái lạnh như băng đứng ở kia. Cô giống như đang an ủi người khác sao.

Nhưng mà cô ấy là chị gái Ấu Lâm? Cái này thật kỳ quái, các cô không có một điểm giống nhau, hai người như vậy đúng là chị em?

Trong khi Khương Tuệ Kinh đánh giá Cung Diệc Hần, cô cũng quan sát hai người kia, nhìn thấy mặt Cung Ấu Lâm ở phía sau hần đỏ bừng lên, biểu hiện thẹn thùng làm cho người ta nghĩ được mùi mờ ám. Quả nhiên là công chúa, đi đến đâu cũng có thể hấp dẫn ánh mắt đàn ông.

Lạnh lùng cười. Chỉ có hần, mới có thể thu thập nước mắt công chúa thôi?

Không muốn giải thích, cô xoay người rời khỏi phòng bệnh, không nghĩ tới Khương Tuệ Kinh lại đuổi theo, chạy nhanh đứng trước mặt cô, ngăn cản cô rời đi.

“Có việc gì?” Cô liếc mắt cao thấp đánh giá hần một chút.

“Cô ở khoa tim?”

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi, đã làm dò xét rõ ràng thân thể của cô? Cô liếc mắt nhìn hần, nhẹ gật đầu.

“Bệnh của Tuệ Thanh không có ảnh hưởng trái tim, về sau mời cô không cần đi quấy rầy chị ấy, bằng không.....”

Bằng không? Trên đời này người có thể uy hiếp cô chỉ có “Mẹ”, hần..... Không có cái ả năng đó.

“Đây là ý của Tuệ Thanh sao?”

“Là ý của tôi.”

“Nếu vậy thật xin lỗi, người tôi quấy rầy không phải là anh, trừ phi là cô ấy chính miệng nói với tôi, bằng không, thứ lỗi không thể nghe theo. Nhưng nếu anh yêu cầu tôi không được đi

quấy rầy Cung Ấu Lâm thì..... anh cứ yên tâm tôi sẽ không tới nữa.”

Cô xoay người tránh đi, bước đi nhẹ nhàng bình tĩnh, dường như ai cũng không làm cô dao động.

Chăm chú nhìn bóng lưng của cô, Khương Tuệ Kinh suy nghĩ sâu xa. Đó là một như thế nào?

Lạnh lùng như hàn băng ngàn năm, không thể hòa tan, rất độc lập, dường như cả thế giới này cùng cô không có quan hệ, bất ngờ là nghề của cô lại quan hệ với con người rất nhiều.

Mày khề nhếch, lần đầu tiên, hắn có hứng thú với một người cô gái.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Hôm nay đối với Cung Diệc Hân mà nói, là một ngày không thuận lợi.

Thời gian trực ban, cô khám bệnh, kiểm tra phòng bệnh, xem bệnh án, vào phòng mổ, nhưng dao vừa hạ..... Rạch lên vết khâu lần trước.

Khi rời khỏi phòng mổ, cô liếc mắt nhìn bệnh nhân, tuổi vẫn còn nhỏ, mới mười sáu tuổi, vốn nên có một thân thể khỏe mạnh, một cuộc sống tốt đẹp.

Ở lần phẫu thuật trước, mẹ của bệnh nhân đã biết lần phẫu thuật này rất phiêu lưu, cơ hội giải phẫu thành công chỉ 20%, nhưng vẫn quyết định mạo hiểm, nguyên nhân – chỉ có hai con đường là chết hoặc mạo hiểm, đã không còn lựa chọn nào khác.

Kéo bao tay, Cung Diệc Hân ra khỏi khu vực cách ly, cô thống hận việc phải gặp người nhà để thông báo kết quả phẫu thuật.

Cửa tự động mở ra, vượt qua cánh cửa kia, nhìn vào ánh mắt người nhà bệnh nhân, đáy mắt đối phương tràn ngập hi vọng, đang chờ đợi cô nói ra đáp án, đáng tiếc cô không thể.

Cô đến gần, gục đầu xuống, nhàn nhạt nói: “Tôi thật xin lỗi.”

Nháy mắt, người nhà đau thương khóc rống.

Cô là bác sĩ khoa tim, 80% phải đối mặt trọng bệnh, cái chết mỗi ngày đều lướt qua bên người cô, theo lý thuyết, nhìn thấy loại này trường hợp từ lâu đã trở thành thói quen mới đúng, nhưng..... Cô thủy chung không thể tập thành thói quen.

“Con bé đã chết sao? Trời ơi..... Nó đã chết.....”

Mẹ bệnh nhân khóc rống thất thanh, một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, bất chấp ở trước mặt mọi người quỳ xuống, cứ gào khóc như vậy, nếu không phải cõi lòng đã tan nát đến cực

điểm, sẽ không ai làm loại sự tình này.

“Nha Nha không thể chết được, không có con, mẹ cũng không còn gì cả..... Ba của con bị bệnh tim bẩm sinh, đã rời xa chúng ta từ rất sớm, mẹ chỉ còn lại mình con, chỉ còn lại có con.....” Bà hai tay che mặt, nước mắt theo khe hờ lòng bàn tay trào ra. “Mọi người đều nói Nha Nha ý lại tôi, nhưng bọn họ không biết, Nha Nha là mục tiêu sống của tôi, mấy năm nay, chúng tôi dựa vào nhau, không có con, mẹ phải sống thế nào..... Sống sao đây.....”

Bà khóc gào, nấc nghẹn, giống như muốn đem toàn bộ tuyệt vọng trong lòng khóc hết một lần.

Lặng lặng lắng nghe những tâm sự cực kì bí ẩn của bà, mặt mày Cung Diệc Hân càng ưu sầu hơn.

Thời khắc đứa nhỏ được sinh ra, cái bọn họ phải đón nhận không phải hy vọng mà là chờ chết, thử hỏi, có mấy người làm ba làm mẹ có thể chấp nhận?

Chồng của bà lựa chọn trốn tránh, chỉ là chuyện thường tình, mà bà lựa chọn thừa nhận, là vì tin tưởng cùng dũng khí, trên thực tế, bà đã làm rất tốt.

Bệnh như vậy còn có thể sống đến mười sáu tuổi, trong bệnh án đã được cho là cao tuổi.

Người máy có một tia cảm tình, cô đưa tay, vỗ vỗ vai người mẹ đang khóc thút thít, đậm thanh nói: “Bà đừng khóc, Nha Nha còn chưa chết, bà chẳng phải không còn cơ hội.....”

Lần đầu tiên, cô không thể trầm mặc đối mặt với tuyệt vọng của người nhà bệnh nhân.

Lời nói của cô làm cho mẹ bệnh nhân áp chế bị thương cường đại, hai mắt tròn to lên, cổ sức nhìn cô, ngay sau đó, mừng rỡ như điên ôm lấy cô.

“Nếu có một trái tim khỏe mạnh, cô sẽ tốt.” Cung Diệc Hân nói tiếp.

Lời của cô làm cho người mẹ, lại lần nữa từ thiên đường rơi vào địa ngục.

Nếu chờ được trái tim, sẽ không lựa chọn hôm nay mạo hiểm..... Mỗi ngày đều có rất nhiều bệnh nhân bởi vì không đợi được thay tim mà chết trên giường bệnh, Nha Nha của bà cũng sẽ như vậy sao? Bà đã từng nghĩ sẽ nói với bác sĩ – hãy mổ ngực của tôi, lấy trái tim tôi, thay cho Nha Nha!

Nhưng..... Bà còn có thể yêu cầu cái gì? Ít nhất Nha Nha chưa chết, ít nhất con gái còn có thể mở mắt ra, kêu bà một tiếng mẹ.....

Hạ mi, buông ra cổ tay áo Cung Diệc Hân, bà thở sâu, gật đầu, lại gật đầu, giống như đang nói chuyện với cô, cũng giống đang nói với chính mình.

“May mắn nó còn có thể rời khỏi bàn mổ; May mắn tôi còn có cơ hội cùng con bé nói tạm biệt; May mắn, tôi còn có thể mua bánh ngọt dâu tây sinh nhật, có thể mua cho con bé một bộ

quần áo màu hồng, bác sĩ cô không biết bộ quần áo kia có bao nhiêu quý giá, nhưng nó rất thích, cho nên tôi dự tính mua cho con bé, chờ nó mặc vào, tôi muốn giúp nó chụp thật nhiều bức ảnh.....”

Nói ra càng nhiều, bà mới giật mình phát hiện, trong lúc đó chính mình cùng con gái nguyên lai còn có nhiều việc chưa hoàn thành như vậy.

Cung Diệc Hân không phải dạng phụ nữ chủ động, nhưng lần này, cô chủ động.

Cô cầm chặt tay người nhà, nghiêm túc nói: “Mặc kệ duyên phận hai người còn kéo dài được bao lâu, nhưng xin hãy tận dụng mỗi một phút để làm cho con gái bà hiểu được, bà yêu nó bao nhiêu, làm cho nó hiểu được trên đời này chỉ gặp được một lần, con gái sẽ không bao giờ cô độc, bởi vì..... Con bé đã gặp được người mẹ yêu mình như chính sinh mạng.”

“Cám ơn người, cám ơn bác sĩ Cung.” Bà lui ra phía sau hai bước, cúi người thật sâu chào Cung Diệc Hân. “Cám ơn cô đã không để con bé chết trên bàn mổ, cám ơn cô đã cho tôi cơ hội được nói với con bé, mẹ yêu con.”

Sau đó bà lại một lần nữa cúi đầu chín mươi độ, mới lau nước mắt, xoay người, bước nhanh về phía nhà vệ sinh.

Nhìn bóng lưng người mẹ, dường như trên người cô vẫn còn lưu lại cảm giác ấm áp của cái ôm kia.

Nha Nha thật là may mắn, chưa từng bị vứt bỏ, không giống cô, dù liều mạng làm gì cũng không thoát khỏi vận mệnh bị vứt bỏ.

Nhìn đồng hồ đeo tay. Nên tan tầm, hôm nay ác ma (ý nói công việc) rượt đuổi cô chạy mệt đến buồn đau đầu hàng, mà ngày mai..... Cô quay đầu. Chuyện ngày mai, ngày mai tính tiếp.

Đi ra cửa lớn bệnh viện, cô mới phát giác bụng mình rất đói, cô đã ăn qua cơm nắm hay là bánh mì sandwich? Uống phí đầu óc cô tốt như vậy, hiện tại làm thế nào cũng không nhớ ra.

Tiếng chuông di động vang lên, cô nhìn màn hình, là bà nội. “Bà nội, con là Diệc Hân.”

“Diệc Hân, bà nội muốn hỏi con, Áu Lâm đã có kết quả chưa? Có biết con bé bị bệnh gì hay không?”

“Vẫn chưa có.” Cô dựa vào tình hình thực tế nói.

Tuy rằng chưa có, nhưng chỉ cần có đầy đủ vài xét nghiệm thông thường, đều đoán ra được Áu Lâm bị bệnh gì.

“Nhưng mà..... Con đã biết được chút gì đó, đúng hay không?”

“Bà nội, con ở khoa tim, chuyện ở khoa máu..... Cũng không rõ lắm, nhưng mà bà nội người đừng quá lo lắng, hiện tại y học phát triển, hơn nữa ba có nhiều tiền như vậy, Áu Lâm không có vấn đề gì đâu.”

“Bà cũng nghĩ như vậy, nhưng mà mẹ con vừa tới nơi đây khóc lớn một hồi, khóc làm bà tâm phiền ý loạn, không giữ được bình tĩnh. Diệp Hân, mấy ngày nay con đã vất vả, mẹ con cảm xúc không ổn định, không khống chế được, nếu có thể con tránh.....”

Bà nội không nói hết câu, cô làm sao không rõ.

Mấy ngày nay, cô hầu như đều ru rú ở phòng nghỉ của bác sĩ, không muốn về nhà, trốn cái gì, trong lòng cha mẹ đều hiểu rõ.

“Không có việc gì, bà nội.”

“Đứa nhỏ này, có nỗi khổ gì cũng nuốt vào bụng, nếu không chê bà nội già cả chậm chạp, có ủy khuất gì, con có thể nói với bà nội, bà nội tuy rằng không thể vì con lấy lại công đạo, nhưng sẽ kiên nhẫn nghe con tâm sự, nghe con cầu nài.” Trong giọng nói bà nội có đau lòng.

“Bà nội, con thực sự không có việc gì.”

“Được rồi, tự chiều cô tốt bản thân, lần trước khi con trở về, thoát nhìn rất gầy.”

“Con biết.”

“Đúng rồi, lần trước con gửi cho bà hộp sôcôla ăn rất ngon, nhưng chú con lại đem nó cất đi, không cho bà ăn, về sau bà mãnh liệt kháng nghị, nó mới mỗi ngày cho bà ăn một viên.”

“Lần sau về quê, con sẽ mang cho bà nội mấy hộp.”

“Tốt quá, con còn phải nói với chú con, người chết vì bệnh tiểu đường còn ít hơn chết vì đói khát, nói hần không được ngăn cản bà nội.”

Cô mím mím môi đáp “Con sẽ nói với chú.”

Cô cùng bà nội hàn huyên một lúc sau mới nói tạm biệt, gác điện thoại.

Cung Diệp Hân bình thẳng nhoèn miệng cười. Đó là bà nội, từ ngày cô mười tuổi, là người thân duy nhất.

Cô không nói sai, là “Duy nhất”.

Trước khi cô mười tuổi, phụ thân ngày ngày bận việc công tác, mẹ chỉ biết hận cô, ngẫu nhiên bà nội xuất hiện như một trận gió xuân, xoa dịu nội tâm cô. Tuy rằng cô bị hoàn cảnh huấn luyện dần dần trở thành người máy, nhưng cô chưa từng quên bà nội, vì bà nội mà lưu lại một góc mềm mại trong tim mình.

Nên tìm thời gian về quê thăm bà nội.

“Diệp Hân.”

Phía sau cây cột đột nhiên truyền đến giọng nói quen thuộc, làm cô nhú mảy, các cơ mặt lập tức kéo căng.

Cung Diệc Hân nhìn người đàn bà trước mắt, bà đã hơn bốn mươi tuổi, dáng người lại như trước yếu điệu tinh tế. Ngũ quan chưa xuất hiện dấu vết tuổi già, chính là phần trang điểm quá dày làm mất đi khí chất, mà dưới chân là đôi giày cao gót tằm thường cùng dây lưng đính châu quang túi xách rẽ tiền, càng làm cho người ngoài nhìn vào không nhận được nhũ mảy. Người đàn bà này là mẹ đẻ của cô, là đối tượng ngoại tình của cha cô, là nguyên nhân lớn nhất làm mẹ thống hận cô.

Bà tên là Lí Thiển Vũ, nghe nói khi tuổi trẻ là một ca sĩ tài ba, biết đánh đàn ca hát, viết nhạc, phát hành rất nhiều album, người trong giới điện ảnh theo đuổi nhiều vô số kể, nhưng là bà chỉ yêu thương Cung Tịch Duệ, yêu chồng người khác.

Bà nói bà không thêm để ý danh phận, nhưng ai có thể chấp nhận chồng mình có một người phụ nữ khác.

Năm ấy bà cùng vợ Cung Tịch Duệ đều mang thai, lúc lâm bồn, bà vì khó sinh mà nguy hiểm tính mạng, bệnh viện gọi điện thoại cần cha của đứa nhỏ tới.

Người vợ không cho phép chồng mình ra khỏi cửa, khóc lớn đại náo cùng tranh cãi ầm ĩ, nhưng trên bàn mổ là hai mạng người, người đàn ông vẫn rời khỏi nhà.

Rồi sau đó, bà sinh ra một đứa con gái, mà người vợ mang thai bảy tháng ở nhà vì quá phần nộ mà sinh non, đó là một đứa bé trai.

Chuyện này bắt buộc người đàn ông nhìn thẳng vấn đề ngoại tình của mình, cuối cùng, vợ chồng nhường một bước, đi đến hiệp nghị, vợ ông sẽ nhận nuôi đứa nhỏ của bà, còn bà cảm lấy năm trăm vạn, đồng ý không bao giờ xuất hiện trong cuộc sống của người đàn ông này lần nữa.

Sự tình đến nước này, tựa hồ đã đến hồi kết.

Do sinh non nên thân thể người vợ thương tổn, luôn cố gắng để mang thai nhưng không thành công, mà Lí Thiển Vũ đã rời đi, hận thù của người vợ chỉ có thể trút hết lên người đứa bé gái không hiểu chuyện, nhận định này bé gái là hung thủ giết người, nhận định việc đứa bé gái được sinh ra đã hại chết con trai bà.

Hai mươi sáu năm, mẹ hận thù, không gián đoạn một ngày.

Hồi nhỏ cô không rõ, tìm mọi cách lấy lòng mẹ, nhưng vì sao đối lấy luôn luôn là ánh nhìn căm thù cùng phần nộ? Mãi đến kì nghỉ đông năm ấy, cô nghe thấy tiếng người đàn ông cùng vợ mình tranh cãi ầm ĩ, bọn họ nhắc lại chuyện cũ năm ấy, cô mới hiểu được nguyên nhân hậu quả.

Không người nào biết được cô đã biết sự thật về thân thể của mình, cũng không ai để ý đến tâm tình phức tạp mà mâu thuẫn của cô, cô cảm thấy mẹ thật đáng thương, lại hận mẹ nhiều năm qua gia tăng bạo lực trên người mình.

Cô thừa nhận, mình ghi danh trường y một phần vì ý nghĩ trả thù, lựa chọn khoa tim, lựa chọn đi cùng một con đường với ba mình, lựa chọn ở bên ngoài phạm vi gia đình, cùng ba sống vai đứng chung một chỗ, là vì muốn làm cho mẹ khó chịu.

Cô cố gắng bộc lộ tài năng trong giới y khoa, không cho phép người nào xem nhẹ sự tồn tại của mình.

Cô cố gắng để bản thân trở nên ưu tú, xuất sắc muốn đuổi theo ba mình, có thể được cùng ông tham dự hội nghị, diễn đàn y khoa lớn nhỏ; Xuất sắc đến nỗi trong khi người ta cùng ba mình hàn huyên nói chuyện, bất giác nghĩ đến con gái của ông là Cung Diệc Hân mà không phải là Cung Âu Lâm. Xuất sắc đến nỗi khi phóng viên truyền thông phỏng vấn cô, sẽ dùng câu “Hỗ phụ sinh hồ tử”.

Cô biết rõ việc này sẽ làm mẹ càng thêm tức giận, nhưng cô vẫn lờ đi -- là cô cố ý.

Đến khi mẹ dùng chính bàn tay mình tát vào má cô, thứ cô cảm nhận được không phải là phần nộ, mà là khoái ý, khoái ý khi nhìn thấy khuôn mặt dữ tợn của mẹ, khoái ý khi thấy bà không thể ở trước mặt người ngoài mà phát tiết lửa giận.

Bọn họ là gia đình mẫu mực, ba là viện trưởng, mẹ là giáo sư, một cô con gái là bác sĩ hơn nữa còn có một tiểu công chúa, người người đều hâm mộ gia đình hoàn mỹ, ai hiểu được đó chỉ là vỏ bọc bên ngoài, ẩn chứa bên trong là sự thật nhơ bẩn?

“Diệc Hân, con xem ra rất mệt.” Lí Thiển Vũ chặn trước mặt cô, kiêu ngạo nhìn chính đứa con của mình, cô đi truyền từ bà khuôn mặt xinh đẹp cùng dáng người uyển chuyển.

Cung Diệc Hân hít sâu, trên mặt mang theo ý lạnh, cô hiểu được vì sao bà xuất hiện. Bảy năm nay nguyên nhân cũng chỉ có một -- bà không có tiền.

Đúng, không có tiền. Bà sinh con gái, rồi bỏ đi kết giao cùng vô số đàn ông, nhưng những người đàn ông này không chịu chi tiền cho bà tiêu xài, con gái trưởng thành liền trở thành “kim chủ” cho bà rút tiền.

Bà từng nói trước truyền thông: “Tôi không thể mất đi tình yêu.”

Vì thế Lí Thiển Vũ cùng rất nhiều đàn ông lưu truyền chuyện xấu, mỗi lần mẹ thấy tin tức về bà trên tivi, sẽ không nhịn được mắng bà hạ tiện, hơn nữa còn nói một câu “Nếu bà ta sinh con gái, con gái khẳng định cũng hạ lưu giống bà ta.”

Mẹ cho rằng cô không hiểu, trên thực tế từ năm hai trung học cô đã hiểu được, khoe miệng mẹ nhếch lên ý khinh miệt vì cái gì.

“Bà lại không có tiền?” Cung Diệc Hân lãnh đạm hỏi.

“Thời gian này tình hình kinh tế của mẹ có chút eo hẹp, con có thể cho mẹ thêm nhiều tiền một chút không?” Lí Thiển Vũ mặt dày hỏi.

Bà cũng không muốn như vậy, nhưng bà là người phụ nữ thất bại, hơn bốn mươi tuổi, còn không thể kinh doanh đảm bảo sinh hoạt của mình, có người nói bà nhọc trí, bà cũng không phản bác.

“Bà đã cảm không ít.”

“Thực xin lỗi, mẹ biết chính mình không có quyền này, nhưng là..... Bất đắc dĩ. Diệc Hân, con đã là bác sĩ, lại là bác sĩ có tiếng, lần đó mẹ nhìn thấy con cùng Tịch Duệ lên tivi nhận phỏng vấn.....”

“Mặc kệ tôi có danh tiếng hay không, cùng bà đều không quan hệ, bà dựa vào cái gì nghĩ rằng tôi có nghĩa vụ chu cấp tiền cho bà?”

Nhìn Lí Thiến Vũ, lại nhớ tới người mẹ biết con mình bệnh nặng sắp chết vẫn không buông tay, một cảm giác bất bình tự nhiên nảy sinh trong lòng.

Cô có hai người mẹ, cả hai người đều muốn vứt bỏ quyền làm mẹ cô, cô không được cảm thụ qua tình thương của mẹ, từ “Mẹ” đối với cô, chỉ có nhọc nhãi cùng đau thương.

“Con..... Là con gái của mẹ.” Nói ra khỏi miệng, Lí Thiến Vũ đỏ bừng mặt, tâm vẫn xoắn.

“Bà cũng không xem tin tức sao? Pháp lệnh đã sửa đổi, đối với người mẹ chưa từng nuôi nấng con mình, con cái có quyền xóa bỏ nghĩa vụ chăm sóc.”

Cung Diệc Hân lãnh khốc nói ra những lời đó, làm sắc mặt Lí Thiến Vũ một hồi đen, một hồi trắng. Bà hiểu được, bà hiểu được Diệc Hân đối với bà hông thể tha thứ, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, bà như thế nào vô liêm sỉ xuất hiện?

“Mẹ không muốn ép con, nhưng bà ngoại con..... Bà thực sự không chịu được nữa, mẹ muốn đưa bà đi bệnh viện, van cầu con, bằng không, bằng không..... Mẹ chỉ có thể đem chuyện này truyền ra ngoài, ba con là danh nhân.....” Cấn chặt môi, bà thực sự không nghĩ ra cách nào khác.

“Bà đây là đang uy hiếp tôi?” Cung Diệc Hân bật cười. “Làm tình nhân không phải tôi, nếu bà vẫn muốn tìm cách uy hiếp, tôi có thể cho bà số điện thoại của bà và mẹ.”

Hơn nữa lấy cô là bà ngoại, cô nghe đã sớm ngấy.

“Diệc Hân, con trước kia.....”

Đúng, trước kia cô không phải như vậy, trước kia cô sợ hãi, lo lắng, sợ hãi sự thật bị vạch trần, chuyện xưa bị vạch trần, mẹ sẽ đối xử với cô rất tàn nhẫn.

Nhưng hiện tại cô đã hai mươi sáu tuổi, không còn là cô gái nhỏ chưa thể tự lập năm đó, năm tháng đã làm cô trở thành máy móc, đối với sợ hãi, cô đã mất đi cảm giác.

“Van cầu con, mẹ thực sự cần tiền.” Lí Thiến Vũ khóc, không ngờ sự việc sẽ như thế, cầu xin

nhìn cô.

Nhìn người đàn bà trước mắt cô rất cục hiểu được, vì sao mỗi khi cô cầu xin, chỉ đòi lấy cái nhìn hèn mọn cùng khinh thường của mẹ, bởi vì cầu xin tha thứ khiến người ta mất đi tự tôn.

“Tôi không phải cục xã hội, bà nếu có gì cần nói, có thể đi tìm tòa thị chính.” Cô quyết tuyệt nói.

“Mẹ đã bị buộc đến không còn đường để đi, van cầu con Diệc Hân, con cho mẹ tiền, cho dù chỉ có một chút cũng không sao.....” Nhớ tới người mẹ đang hấp hối, bà dứt bỏ tôn nghiêm, động thủ cướp đoạt túi xách của con gái.

Cung Diệc Hân nhúu chặt mày, nhìn bà hèn mọn. Bà thật sự là Lí Thiển Vũ mỹ nữ năm đó?

Khương Tuệ Kinh bề bộn nhiều việc, chạy qua chạy lại giữa công ty và bệnh viện, chỉ là việc này không làm khó được hần, bởi vì..... Hần là thiên tài.

Nói như vậy là tự phụ cùng kiêu ngạo, nhưng sự thật chứng minh, hần này thiên tài có năng lực xác thực tốt hơn người khác, năng lực phân tích so với người ta mạnh mẽ hơn, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra chỗ có vấn đề, cũng trong thời gian ngắn nhất tìm được biện pháp giải quyết, bởi vậy thời gian hần xử lý việc cùng một công việc, chỉ bằng một phần ba người khác.

Cho nên hần có thời gian đến bệnh viện cùng Tuệ Thanh, có thời gian cùng ba mẹ ở nước Anh xa xôi chat webcam, còn có thời gian làm anh hùng, giúp đỡ thiên sứ nhỏ phòng cách vách, làm cho cô rửa sạch những dơ bẩn trong tâm hồn mình.

Ấu Lâm thật đáng yêu, cô nói muốn làm thiên sứ hàng thật giá thật, xứng với tên thiên sứ nhỏ, vì thế đem toàn bộ chuyện xấu đã làm từ nhỏ đến lớn nhận tội với hần, một bên giải thích, một bên khóc nói: “Em thực cố gắng muốn phóng hạ đồ đao lập địa thành phật, nhưng là chị ấy không chịu tha thứ cho em, anh Tuệ Kinh, em không biết phải làm thế nào mới tốt.”

Phóng hạ đồ đao lập địa thành phật?

Hần bật cười, cô làm ra những thứ kia đã cho là chuyện xấu, thật sự là tiểu nha đầu chưa thấy qua cảnh đời.

Bất quá, nhìn cô khóc thành như vậy, hần cho rằng chính mình phải động tay một chút, lại làm một anh hùng, tìm vị người chị lạnh được như băng kia, cùng nhau nói chuyện chút.

Dù sao “Chị tha thứ cho em”, không có khó nói ra miệng như vậy, huống chi chị em trong lúc tranh cãi, có cái gì lớn lao? Hồi nhỏ hần còn không kêu Tuệ Thanh là “Chị”, trực tiếp kêu cô đứa trẻ thiếu năng, nhưng cảm tình bọn họ hiện tại không phải rất tốt sao.

Nhưng không nghĩ tới băng trụ kia so với hần làm ông chủ công ty lớn còn bận hơn, làm cho hần bắt đầu từ buổi chiều, phải đuổi theo cô mà chạy.

Lần đầu tiên tìm cô, y tá nói cô đi kiểm tra phòng bệnh, hẳn nghĩ, chờ cô trở lại sẽ nói chuyện, trước hết về phòng bệnh tim Tuệ Thanh; Tiếp sau đó, họ nói cô vào phòng họp. Không thành vấn đề, hẳn hiểu được tầm quan trọng của việc họp, xác thực không nên quấy rầy, sau khi hỏi rõ thời gian hội nghị kết thúc, hẳn liền rời khỏi bệnh viện bàn tính công việc.

Nhưng đã đến giờ dự định, hẳn chờ ở cửa phòng họp, lại phát hiện đàn bác sĩ đi ra không có băng trụ, mới biết được cô lại vào phòng phẫu thuật.

Sau đó, chỉ chậm vài phút, cô đã tan tằm, nghe nói sáng mai còn phải phẫu thuật.

Cô là làm bác sĩ hay làm thân? Một cô gái có nhiều tình lực làm nhiều chuyện như vậy sao?

Có điều lại không thực hiện được lời hứa, hôm nay không gặp được, ngày mai lại đến, không đạt mục đích tuyệt không dừng tay, đây là thói quen của hẳn.

Nhưng hẳn không nghĩ tới sẽ gặp phải băng trụ ở cổng bệnh viện, càng không ngờ sẽ nhìn thấy một người phụ nữ giật túi xách của co, mà băng trụ kia không biết là do mệt mỏi suy sụp hay bị dọa cho ngu ngốc, mà lại không có nửa điểm phản kháng, ngoan ngoãn để cho đối phương giật.

Hắn vội vã chạy nhanh về phía trước, hướng về phía kẻ cướp kêu “Bà làm cái gì?! Buông cái túi ra, tôi đã gọi điện thoại cho cảnh sát!”

Lí Thiên Vũ nhìn Khương Tuệ Kinh liếc mắt một cái, cầm lấy túi xách của con gái, xoay người bỏ chạy.

Hắn chạy tới, Cung Diệc Hân theo trực giác tóm lấy cánh tay hắn, không cho hắn đuổi theo.

“Cô làm sao vậy? Túi xách bị giật đi rồi!” Hắn chỉ vào bóng lưng đã đi xa.

“Nhiều chuyện.” Cô lạnh lùng bỏ lại hai chữ.

Nếu hẳn không đến, người đàn bà kia lấy hết tiền sẽ đi, hiện tại tốt lắm, hai người thế nào cũng phải gặp mặt một lần nữa, cô còn phải lấy lại những giấy tờ văn kiện trong túi xách kia. Nhưng chính mình vì sao không để cho hắn giật lại cái túi? Là không muốn Lí Thiên Vũ bị đối xử như kẻ cướp?

Cô nói hẳn..... Nhiều chuyện?!

Có làm hay không, hẳn là muốn giúp cô. Hắn có chút oán giận, trực giác muốn cãi lại, nhưng nhớ tới chính mình thân mang nhiệm vụ, hẳn kiềm chế tức giận hỏi: “Cô có muốn báo cảnh sát hay không?”

“Không cần.” Cô vén tóc, mỗi một đê nặng bờ vai cô.

“Các người quen nhau?”

Cô không trả lời. Nhưng hẳn nhìn biểu cảm của cô đã biết được đáp án. Được rồi, đã là người

quen, hẳn không còn lời nào để nói.

Cung Diệc Hân lại nhìn hẳn liếc mắt một cái sau, rồi khỏi cổng bệnh viện.

Tiếp theo giây, cánh tay cô bị hẳn tóm lấy, cô giương mắt, chống lại ánh mắt Khương Tuệ Kinh. Hẳn là người gọn gàng có chút tao nhã lại vô cùng có khí chất đàn ông, ngũ quan rất đẹp mắt, nhưng để cho người khác phải khắc sâu là đôi lông mày kia, rất có cá tính, không nói lời nào cũng làm người ta chút ý.

Cô quay đầu, hẳn buông tay.

“Tôi có việc muốn tìm cô nói chuyện.”

Hẳn dựa vào cái gì cho rằng cô còn có khí lực cùng hẳn nói chuyện? Hôm nay, cô đã đủ thảm, không muốn lại bị người đàn ông xa lạ này đập một cước nữa. Cô lạnh lùng nhìn hẳn.

“Chúng ta quen thân như vậy sao?” Cô lãnh đạm hỏi.

Hẳn lại muốn đe dọa cô, muốn cô dừng đi tìm Tuệ Thanh? Cô thờ dãi, hẳn nếu thực sự không muốn các cô chạm mặt, thì hẳn đã dùng sai phương pháp, cô lớn lên từ bạo lực đe dọa, kinh nghiệm phong phú, hẳn chỉ nói vài lời đe dọa như thế, cô còn không để vào trong mắt.

Cung Diệc Hân xoay người hướng bãi đỗ xe, nhưng mới đi hai bước cô liền dừng lại bước chân. Đột nhiên nhớ tới giấy chứng minh, di động, chìa khóa xe, ví tiền, mấy cuộn phim hoạt hình đặt ở trong túi, trời..... Cô phải sao để về nhà?!

Đi bộ sao? Ít nhất phải mất một giờ, cô đã mệt đến chỉ cần có một cái giường trước mắt, có thể lập tức ngã đầu liền ngủ, nào có biện pháp.....

Cô không muốn cúi đầu trước một người đàn ông xa lạ, nhưng mỗi một đã theo bả vai lan truyền đến mũi, cô thực sự không còn tinh thần đi bộ trong đêm tối.

Hạ quyết tâm, cô nhìn thẳng vào mắt hẳn, “Chúng ta nói chuyện, trên đường anh đưa tôi về nhà.”

Cô là một cô gái rất đặc biệt! Khương Tuệ Kinh nghĩ vậy.

Hẳn đã từng tiếp xúc với rất nhiều loại phụ nữ, khôn khéo, giỏi giang, lạnh lợi, đáng yêu, ngốc nghếch..... Nhưng dù là loại phụ nữ nào, trên người họ đều gọi lên cảm giác rất đặc biệt, cái đặc biệt kia có tên gọi là ôn nhu.

Họ có thể là một nữ cường nhân khôn khéo, không dễ dàng ở trước mặt người ngoài thể hiện sự ôn nhu của mình, nhưng luôn luôn nguyện ý biểu hiện ra trước mặt một người nào đó, có lẽ là chồng họ, tình nhân hoặc con cái, có lẽ là ba mẹ mình hoặc anh chị em gái.

Nhưng đối với Cung Diệc Hân..... Hẳn nghĩ, cô không có.

Cô đối với tất cả mọi người đều xa cách và lạnh lùng, không có bạn bè, không có đồng nghiệp, ngay cả đối diện với em gái mình cũng có thể lãnh đạm, nhưng dù cô lạnh lùng như

thế, lại man lại cho bệnh nhân cảm giác an tâm.

Lời nhận xét này, đều nghe từ miệng các y tá hộ lý.

Mà các y tá này vì sao đột nhiên lại bàn luận về Cung Diệc Hân?

Một bác sĩ nam nào đấy cảm xúc dâng trào không biết sống chết, hôm nay đã tặng bác sĩ Cung một bó hoa.

Cô là mỹ nữ, được đàn ông theo đuổi cũng không làm cho người ta cảm thấy bất ngờ, nhưng người tặng hoa lại là bác sĩ trong cùng bệnh viện, điều này thú vị.

Cá tính của cô rất rõ ràng, không cần phải nói, cũng có thể làm cho những người xung quanh rõ ràng hiểu được, biết cô thông minh cơ trí nhưng cũng lạnh lùng phi phàm, cô không có bằng hữu hoặc bạn bè, cô cũng không chủ động giao tiếp cùng đồng nghiệp.

Cô giống máy móc, không sai sót, không nhiều lời, nhưng cũng không cho phép người bên cạnh làm sai, bởi vậy mọi người cùng cô làm việc chung đều cảm thấy áp lực, nhưng làm việc với nhau một thời gian dài, sẽ ngoài ý muốn phát hiện, bản thân mình ở các phương diện đều có sự tiến bộ.

Loại phụ nữ này, thích hợp làm chủ cũng thích hợp làm đối thủ, nhưng làm bạn gái..... Nếu là người bên ngoài không hiểu tính cách cô đến theo đuổi, hẳn còn có thể lý giải, nhưng đồng nghiệp trong bệnh viện..... Hẳn suy đoán, có lẽ đối phương muốn khiêu chiến tình cảm có độ khó cao.

Nghe nói bác sĩ nam đến tặng hoa, Cung Diệc Hân không có sinh khí, vui vẻ..... Hoặc là một biểu cảm dư thừa nào, chỉ lạnh lùng hỏi đối phương, “Anh không biết quy định của bệnh viện sao? Hoa tươi bên trong có vi khuẩn, thực dễ dàng xâm hại thân thể đang suy yếu của bệnh nhân, bác sĩ Cao vì sao còn nhuộm máu đào trong bệnh viện?”

Vừa nói xong, cô cầm lấy một đồng bệnh án đi kiểm tra phòng bệnh, lưu lại vẻ mặt xấu hổ không thôi của bác sĩ Cao.

Tuy rằng các y tá có ý tốt nói muốn giúp bác sĩ Cao giữ lại bó hoa, chờ bác sĩ Cung tan tầm, sẽ đem hoa giao cho cô.

Nhưng mà, băng trụ cũng không có đem hoa tươi mang về nhà..... Hẳn không hiểu được mình vì cái gì mà cao hứng, nhưng mà nghĩ đến việc này hẳn liền nhin không được khóe miệng nhếch lên.

Mở radio, bên trong truyền đến âm nhạc trữ tình, hẳn suy nghĩ nửa ngày, rốt cục tìm được lời đạo đầu thích hợp để đi vào trọng tâm đề tài.

“Hôm nay, tôi có ghé phòng bệnh thăm Âu Lâm.....”

Nói một hồi lâu, lại không có nghe thấy cô phản ứng gì, hần nghi hoặc nghiêng mặt qua, thế nhưng lại phát hiện cô gái nói sẽ cùng hần nói chuyện đã ngủ say.

Bật cười, ngay cả chỗ cô ở hần còn chưa kịp hỏi, cô đã ngủ, còn ngủ thanh thản như vậy?

Nhưng cũng không trách cô, nghe nói ngày hôm qua cô trực đêm, gần bốn mươi mấy giờ không nhắm mắt, hần cũng không cho rằng có bao nhiêu người thể lực tốt như vậy.

Hần cho xe chạy về phía ngoại thành. Thật lâu không về nhà chính, khoảng cách từ công ty về chung cư cũng gần, nên hần cũng rất ít khi trở về.

Hôm nay hần phải giúp Tuệ Thanh mang một vài thứ đến bệnh viện, hy vọng thời gian này nữ giúp việc vẫn duy trì vệ sinh nhà chính, không để thất lễ với khách.

Ôm cô xuống xe, Cung Diệc Hân ngủ bất tỉnh nhân sự, hần đặt cô cuống giường Tuệ Thanh, chỉ thấy cô vừa chạm vào gối đầu liền đem mặt vùi sâu, cô thực sự rất mệt.

Người người đều hâm mộ bác sĩ có địa vị xã hội cao, thu nhập cao, lại không nghĩ tới, người làm bác sĩ, chất lượng cuộc sống tẻ thế nào.

Cô gái hai mươi sáu tuổi, không có bạn trai, không có giải trí, không có thời gian trang điểm cho mình, quần áo hàng hiệu, túi xách hàng hiệu đối với cô mà nói không có ý nghĩa, mà tay nghề cầm dao, càng không thể mang đến nhần cùng đá quý.

Phẫu thuật, kiểm tra phòng bệnh, họp, viết luận văn cùng báo cáo, sinh hoạt của cô bị một đám bệnh tật đuổi theo chạy.....

Khi đó, cô vừa vào xe, còn chưa ngủ.

Hần hỏi: “Cô cả ngày bận tíu mủi khơi thế này, lại không thể dừng lại bước chân, nghỉ ngơi tốt một chút sao?”

Cung Diệc Hân trả lời khẩu khí rất lãnh đạm, nhưng lời nói rất thật tình. “Tôi có thể chờ một chút, nhưng bệnh nhân của tôi không thể chờ.”

“Trên đời này bác sĩ khoa tim không phải chỉ có một mình cô.”

Cô bĩu môi, ngẩng đầu nói: “Nhưng bọn họ tìm không phải ai khác, mà là tôi.”

Nói mấy câu, hần nghe ra cô có chút tự phụ kiêu ngạo, cũng nhìn ra cô đơn giản như nhân vật

Tự Lệ. Hần không rõ, cùng mẹ, làm sao có thể giáo dục ra hai chị em khác nhau hoàn toàn?

Kéo chân bông, Khương Tuệ Kinh thay cô cởi giày, để cô nằm thoải mái, nhìn bộ dạng cô ngủ say, nói nhỏ một tiếng ngủ ngon.

Khi Khương Tuệ Kinh thức dậy, Cung Diệc Hân đã không còn trong phòng, giường ngay ngắn chỉnh tề, thực hiển nhiên, cô đã rời khỏi đây từ sớm.

Hần dùng tốc độ nhanh nhất sửa soạn bản thân, sau đó mang theo truyện tranh cùng tiểu thuyết Tuệ Thanh yêu cầu, rời khỏi nhà chính.

Hắn vào công ty, cố gắng nhanh chóng kết thúc công việc, dùng phương thức nhanh nhất đem chủ đề hội nghị ra bàn bạc, phân tích rõ ràng, đưa ra mệnh lệnh làm cho cấp dưới vừa nghe đã hiểu ngay, sau đó trước giữa trưa đã đến bệnh viện.

Khi hắn vào bệnh viện, Cung Diệc Hân vẫn còn ở phòng khám bệnh; Hắn đến phòng bệnh cùng Tuệ Thanh ăn cơm trưa, mà cô đang kiểm tra phòng bệnh; Đáy lòng có chút buồn, nhưng hắn vẫn là ở bệnh viện dạo hai vòng, xác định không gặp được cô, mới đến phòng bệnh Ấu Lâm cùng nói chuyện.

Ấu Lâm là một thiên sứ vui vẻ, bị bệnh cũng không ngăn được khuôn mặt của cô ngọt ngào tươi cười, miệng cô cứ nói không ngừng, kể tất cả những chuyện hồi nhỏ, kể tình huống cô cùng chị gái ở chung, nói cô đối với chị gái xuất sắc của mình có bao nhiêu hâm mộ lại có cỡ nào ghen tị.

Khương Tuệ Kinh đồng ý, cô gái Cung Diệc Hân này chính là từ nhỏ đã làm cho người ta ghen tị.

Hơn bốn giờ, hắn nghĩ, cô kiểm tra phòng bệnh đã lâu, chắc đã làm rất tốt rồi? Vì thế hắn đi tìm cô.

Lại nghe nói bắt đầu từ bốn giờ đến bây giờ, cô đã vào phòng phẫu thuật một hồi lâu, mà hắn là người đàn ông không phải dễ dàng buông tha, cho nên hắn cầm máy tính chờ ở ngoài phòng phẫu thuật.

Lúc này đây, đồng hồ đã tám giờ rưỡi, cô rời khỏi phòng phẫu thuật, hướng người nhà bệnh nhân thông báo kết quả, hắn nhìn trong đáy mắt cô thấy sự mệt mỏi.

Khả năng phẫu thuật này khá thành công, bởi vì hắn thấy người nhà bệnh nhân không ngừng hướng cô khom người cảm tạ, mà khuôn mặt cô bình thường không cười, giờ lại hiện lên nụ cười nhợt nhạt. Hóa ra cô không phải không cười, chính là phải chọn đối tượng.

“Chúng ta có thể nói chuyện không?” Hắn đi lên phía trước.

Giương mắt, cô nhìn chăm chú vào Khương Tuệ Kinh, liếc mắt một cái nhìn máy tính trên ghế tựa. Hắn đã ở chỗ này chờ cô bao lâu?

“Được, tôi đi thay quần áo, chờ tôi một chút.”

Cô không phản đối, đây là cô nợ hắn, một xe tiện lợi miễn phí đổi một buổi nói chuyện, nhưng đêm qua cô mệt quá, không đợi hắn lời nào, cô liền ngủ bất tỉnh nhân sự, cũng may

nhấn hắn là quân tử, bằng không cô dám tùy tiện ngủ trên xe người khác như vậy, không biết có bao nhiêu nguy hiểm sẽ phát sinh.

Đúng rồi, cô còn thiếu hắn một câu cảm ơn.

Không có hẳn, cô thật sự là không biết đêm qua sẽ như thế nào, nghe nói đêm qua mẹ..... Cô cảm nắm đấm, thờ dài.

Mười lăm phút sau, cô đổi quần áo hàng ngày, xuất hiện trước mặt hẳn. “Đi thôi.”

Hắn gật đầu, cô đi theo phía sau hẳn.

“Tôi cho rằng cô là người máy.”

Không đầu không đuôi một câu, nhưng cô hiểu được hẳn ám chỉ cái gì. Mím môi, Cung Diệc

Hắn theo trực giác trả lời, “Tôi là...”

“Ăn cơm chưa?”

Hắn hỏi cái này, là vì nhìn thấy cô để lại trên bàn y tá trực nửa phần cơm nắm cùng sữa tươi vẫn chưa khui, kia nhất định là cơm trưa, về phần bữa tối.....

Hắn sẽ không hồn nhiên cho rằng từ bốn giờ vào phòng phẫu thuật đến giờ, cô có biện pháp chuồn êm đi ra ngoài ăn cơm.

“Phía trước có siêu thị ngừng một chút, là được rồi.”

Khương Tuệ Kinh dương dương tự đắc, kéo tay cô nói: “Đi thôi, tôi cũng đói bụng, cùng đi ăn cơm.”

Cô không nói chuyện, nhưng tầm mắt dừng lại trên tay phải của mình bị anh dắt đi. “Vị tiên sinh này.....”

“Chúng ta không quen? Không sai, là không quá thân, nhưng sau khi ăn cơm xong sẽ càng thân, đến lúc đó chúng ta nói chuyện cũng có thể thuận lợi hơn.” Nói xong, hẳn cầm túi xách của cô.

Sau khi kết thúc một loạt động tác, hẳn không nhịn được bật cười. Luôn luôn được nhận xét là Khương chủ tịch lý trí lãnh khốc, đã bao lâu không giống như vậy, cười meo meo lấy lòng phụ nữ?

Cung Diệc Hán liếc mắt một cái nhìn hẳn cầm túi xách của cô.

Người đàn bà kia buổi sáng đã đem túi xách trả lại, trừ bỏ tiền đã lấy hết, còn lại giấy tờ đều nguyên vẹn, nhìn bà bộ dạng hèn mọn xấu hổ, chính mình lại lãnh huyết lấy ra năm vạn, đưa cho bà nói: “Về sau không được đến bệnh viện tìm tôi.”

Nhìn bóng lưng khúm núm kia, cô lại tự nhắc nhở chính mình, cuộc đời này không được dính vào tình yêu.

“Được, tôi mời anh, cảm ơn anh ngày hôm qua thu nhận tôi một đêm.” Nói xong, cô giật lại túi xách, bọn họ chưa thân đến trình độ hẳn giúp cô cầm túi xách.

“Tốt.” Khương Tuệ Kinh không có nửa điểm khách khí. “Tôi lái xe.”

Cô không nói gì mà bước theo, làm việc cả ngày nay, cô đã đủ mệt mỏi.

Bọn họ cùng nhau hướng về phía bãi đỗ xe, Cung Diệc Hân suy nghĩ, lần sau có cơ hội nói chuyện, nên hỏi hỏi Tuệ Thanh công việc của em trai cô là gì, làm sao có thể mọi lúc mọi nơi đều rảnh?

Nhưng giờ phút này di động thực không thức thời vang lên, cô thở dài, vẫn là tiếp nhận điện thoại, “Xin chào..... Tôi là.”

Cô chỉ nói bốn chữ, sau đó nhúu mày thật chặt, thở dài một hơi kết thúc, cô cúp điện thoại, thật có lỗi nhìn về phía Khương Tuệ Kinh.

“Thực xin lỗi, chúng ta có thể hẹn lại thời gian khác hay không?” Khẩu khí của cô dòn dập, đầy mặt hậm hực.

Hắn có thể nói không sao? Băng trụ hòa tan, có biểu cảm, nếu không phải có sự kiện trọng đại phát sinh, cô sẽ không mất đi vẻ điềm tĩnh.

“Cho tôi mượn di động.”

Cô nghĩ nghĩ, đem di động trên tay đưa cho hắn, thấy hắn dùng điện thoại của cô gọi vào điện thoại mình, lại ở trên hai di động ấn nhập gì đó, vì thế lần thứ ba gặp mặt, bọn họ đã có phương thức liên lạc với nhau.

“Gọi điện thoại cho tôi, bằng không tôi sẽ đi đăng ký khám ở phòng khám bệnh của cô.”

Cô là băng trụ, nhưng cô lại nở nụ cười, bởi vì lời nói của hắn.

“Tôi sẽ gọi cho anh, xin anh không cần phá hư quyền lợi của những bệnh nhân khác.” Hiếm khi cô hài hước nói.

“Cô tốt nhất nói được thì làm được.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn anh, lần sau gặp.” Cô gật đầu, lùi lại. Miệng vẫn là khách khách khí khí, nhưng là cô đối với hắn, đã không còn cư xử xa lạ như với những người khác.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Đứng ngoài phòng bệnh, nghe thấy tiếng mẹ khóc la, Cung Diệc Hân theo bản năng nuốt nước miếng, sau đó hít sâu vài lần, mới có dũng khí bước vào phòng bệnh.

Bác sĩ Lâm thấy cô, thở phào nhẹ nhõm, bay nhanh về phía cô.

“Bác sĩ Cung, thực xin lỗi, tôi không liên lạc được viện trưởng, đành phải tìm cô.”

Cô hơi gật đầu hỏi: “Mẹ tôi.....”

“Phu nhân viện trưởng đã biết bệnh tình của nhị tiểu thư, thực xin lỗi, tôi không thể không trả

lời bà.”

Đúng vậy, hẳn nên chọn thời điểm thích hợp.

Tuy vậy cô có thể tưởng tượng ra tình huống khi đó, bác sĩ Lâm chính là có ý tốt trước khi hết ca trực vòng lại đây xem Âu Lâm, không nghĩ tới sẽ gặp phải mẹ, mà cô tin rằng trên thế giới này không đến vài người có thể thoát khỏi chất vấn của mẹ.

“Không sao, tôi sẽ xử trí.” Cô cố gắng biểu hiện trầm ổn.

“Cám ơn cô, nơi này.....”

“Giao cho tôi, nếu có thể, xin tiếp tục giúp tôi liên lạc viện trưởng.”

Khẩu khí cùng biểu cảm của cô đều thực bình tĩnh, không có người nào biết, kỳ thực trong lòng cô đang hoảng sợ. Đối mặt với mẹ lúc không không chế được cảm xúc cô đương nhiên có rất nhiều kinh nghiệm, chỉ là tích lũy từ những trải nghiệm này, không phải là cách xử lý vấn đề, mà là sợ hãi.

“Tôi biết, tôi lập tức đi làm.”

“Phiền toái anh.”

Cô nhìn bác sĩ Lâm rời khỏi phòng bệnh, thời khắc cửa phòng vừa đóng đó, cô biết được chính mình sắp phải đối mặt với điều gì.

Xoay người, cô nhìn mẹ cùng Âu Lâm ôm nhau, khóc lóc nức nở.

Cô thở dài, có chút khổ sở, không ai có thể đủ can đảm tiếp nhận chuyện mình mắc bệnh máu trắng, sợ hãi bị thương như vậy phải khuyên như thế nào, an ủi thế nào, một chút cô cũng không biết.

Dè dặt cẩn trọng đi đến bên giường bệnh, cô định tìm một câu thích hợp để nói, nhưng trong đầu lại trống rỗng, không nghĩ ra được chút gì.

Rất nhiều người nói cô giống máy móc, cô không thừa nhận những lời này là phê bình chính mình không đủ nhân tính, ngược lại còn cảm thấy là tán thưởng cô chưa bao giờ biểu hiện lỗi lầm gì, thái độ bình tĩnh đối với một bác sĩ khoa tim mà nói, là rất quan trọng, bởi vì ở trên bàn mổ, không cho phép có sai lầm.

Nhưng không người nào hiểu được, loại tính cách này là do trong hoàn cảnh động một tí là phạm lỗi huấn luyện mà có, nói thêm một câu, làm một việc gì, đều sẽ bị soi mói, bị chỉ trích, dần dà, tự nhiên trở nên dè dặt cẩn thận, không cho phép chính mình phạm lỗi.

Cô đã bị huấn luyện mà thành, do chính “Mẹ” của mình.

Cô đứng bên giường bệnh thật lâu, rốt cục quyết định mở miệng, cô thử dùng giọng điệu của bác sĩ khuyên giải an ủi, không pha trộn nhiều cảm xúc, dù sao trong phòng này, không phải

cảm xúc đã nhiều đến tràn đầy.

“Mấy ngày nay, đồng nghiệp khoa máu thường xuyên họp nghiên cứu bệnh án của Ấu Lâm, cùng nhau thảo luận phương pháp điều trị, mọi người đều muốn tìm một loại phương thức tốt nhất để giúp đỡ Ấu Lâm”

Kỳ thực loại bệnh này không cần họp, bác sĩ khoa máu đã có rất nhiều kinh nghiệm, nguyên nhân cuộc họp, đơn giản vì thân phận của bệnh nhân là “Con gái viện trưởng”.

Bỗng nhiên, mẹ ngẩng đầu, hung tợn trừng mắt nhìn cô.

Cô nói gì sai sao! Cung Diệc Hân nghĩ.

“Mấy ngày nay? Có nghĩa là các người đã sớm biết? Đã biết, vì sao không ai nói gì với tôi, vì sao?!” Ưông Gia Nghi hướng Cung Diệc Hân rít gào.

Theo bản năng lùi lại hai bước, tuy rằng lý trí hiểu được, lùi lại cũng không lùi đến được phạm vi an toàn, cô vẫn là lùi bước, mỗi dây thần kinh đều căng như dây đàn.

“Chúng ta cần xem xét lại số liệu để đi đến kết quả cuối cùng.” Lại nuốt nước miếng, cô cố gắng giữ giọng điệu trấn định.

“Số liệu, số liệu? Ấu Lâm đối với cô mà nói chính là một đồng chữ số? Cô không nhận ra cô gái nằm trên giường bệnh kia là em gái cô sao? Cô lại có thể nói ra những lời lạnh huyết vô tình như thế, Cung Diệc Hân, cô có phải con người hay không?!”

Ưông Gia Nghi trợn mắt tiến lên, cùng với chỉ trích là dùng sức đánh lên người cô.

Cô sớm đã có chuẩn bị tâm lý, khi nhận được thông báo của bác sĩ Lâm, cô đã rất rõ ràng mẹ cần một cái thùng để xả giận, mà cô tự động đưa tới cửa, vừa vặn.

Dù vậy, khi bị mẹ dùng túi xách đập vào ngực, cô vẫn giật nảy mình, không nghĩ tới mới nói hai câu, mẹ liền ra tay.

Kế tiếp là màn đánh người, giống cuồng phong thổi quét, làm cho cô không kịp tự cứu lấy mình.

Mẹ đấm cô, đánh cô, nhéo cô, cào cô, đá cô, hơn nữa kinh nghiệm phong phú không hề lưu lại dấu vết trên mặt cô.

Ngực lưng gáy bị đánh dồn dập, hai chân truyền đến từng đợt đau đớn, lại chưa từng quên giấu hai bàn tay mình xa nơi mẹ đánh, ngày mai còn có một cuộc phẫu thuật, cô phải chịu trách nhiệm đối với bệnh nhân.

“Cô dựa vào cái gì đứng ở chỗ này giảng số liệu cho tôi, dựa vào cái gì mà tâm can bảo bối muốn của tôi nằm trên giường bệnh chịu khổ? Là cô, tuyệt đối là cô nguyên rủa Ấu Lâm, cô từ nhỏ đã là cái đồ xấu xa……”

“Cô đừng tưởng rằng tôi không biết, cô ở sau lưng em gái mình làm chuyện gì, cô hận nó

đoạt đi Phương Mộc Thụ..... Ha ha, cái loại đàn ông này chỉ có cô để ý, Ấu Lâm căn bản là không cần hắn, không cần hắn! Cô là đồ xấu xa, tính kế đầy mình thật đáng sợ.....”

“Vì sao người chết không phải cô, không phải Cung Diệc Hân cơ trí âm độc, mà là Ấu Lâm thiện lương hồn nhiên? Không công bằng!”

Uông Gia Nghi mất hết lý trí, một lòng một dạ muốn phát tiết, bà xuống tay không chút lưu tình, bà hận ý đẩy mình.

Đều là tại cô, hai mươi sáu năm trước hại chết con trai của bà, hai mươi sáu năm sau lại hại con gái bà, Cung Diệc Hân là ác ma đầu thai, là thuộc hạ của ma quỷ, ngày ngày đêm đêm tra tấn bà, bà lúc nào cũng hà khắc nguyên rủa oán hận cô.

Cung Diệc Hân không chút kích động, cô bình tĩnh bị đánh, bình tĩnh nghe mẹ mắng chửi. Từ nhỏ đến lớn, đã nghe bà lập đi lập lại vô số lần, mẹ làm sao có thể khờ khạo cho rằng, cô chưa từng hoài nghi về thân thế của mình?

Cho dù đứa nhỏ ngu ngốc, chỉ cần thường xuyên gặp chuyện này, cũng sẽ không nhịn được khóc hỏi: “Mẹ rốt cuộc có phải là mẹ của con hay không? Vì sao mẹ có thể đối với con tàn nhẫn như vậy?”

Mà cô không ngu ngốc cũng không ngớ ngẩn, năm cô tuổi năm đã bắt đầu hoài nghi.

Vì hoài nghi mà cô thường xuyên áp tai lên vách tường nghe lén người lớn nói chuyện, nhưng đứa nhỏ năm tuổi, sáu tuổi hoặc bảy tám tuổi, việc nghe trộm không có kinh nghiệm, thường xuyên bị túm gáy, kết cục thường là bị nhốt trong toilet tối đen như mực, một người một mình ở trong đó vài giờ, nhưng cô cũng không khóc, chỉ cắn chặt răng, lẳng lặng chờ đợi cửa toilet mở ra.

Mà khi cửa mở ra, mẹ phát hiện trên mặt cô không hề có sợ hãi hoặc nước mắt, phản ứng đầu tiên sẽ là bàn tay túm chặt cô, nghiến răng nghiến lợi nói: “Đứa nhỏ âm trầm, mày tuyệt đối là vu bà đầu thai.”

Cô âm trầm sao? Cô không biết, nhưng thời gian dài bị giáo huấn như vậy, cô dần dần tin tưởng mình là cô gái âm trầm.

“Mẹ, được rồi! Mẹ vì sao đối xử với chị ấy như vậy? Chẳng lẽ mẹ nghĩ đánh chết chị, con sẽ không sinh bệnh sao?” Cung Ấu Lâm quát to một tiếng, dùng sức kéo từng chút, bước nhanh đứng giữa hai người, dùng lưng che chở cô, rộng giận với mẹ.

“Con..... Mẹ đều là vì con.....” Uông Gia Nghi không dám tin con gái. Ấu Lâm luôn luôn nhu thuận nghe lời, làm sao có thể rộng to với bà?

“Đúng, đều là vì con, vì con, chèn ép chị; Vì con, khi dễ chị, con thật không rõ, đều là con gái

mình, mẹ vì sao có thể bắt công thiên vị quá mức như vậy.....

“Mẹ, mẹ chưa bao giờ biết, con rất kiêu ngạo vì có chị gái như vậy, con sùng bái chị ấy như thế nào, nếu có thể, con thật muốn đi khoe với bạn bè, nhìn đi, người đứng hạng nhất Cung Diệc Hân chính là chị gái mình; Ha, chị tớ lại diễn thuyết đứng đầu, mọi người nhìn xem, người MC xinh đẹp đứng trên đài chính là chị của mình.....

“Nhưng mẹ lại đối xử với chị như vậy, những lời này con làm sao nói ra khỏi miệng? Chị làm sao có thể không vì vậy chán ghét con? Làm sao có thể nguyện ý để ý đến con? Bao nhiêu lần, con nghĩ muốn bày tỏ ý tốt, nhưng chị ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn con, con thậm chí cảm thấy chị ấy hận mình.”

“Mẹ, mẹ vì sao bắt công như vậy, vì sao không thương chị? Con thực sự chán ghét, thực chán ghét mẹ thế này.” Cô khóc la hét.

Những lời này, Áu Lâm chưa từng nói qua, nhưng cô đúng là cảm giác, chính mình xác thực hận cô, hận đứa em gái này.

“Áu Lâm, mẹ thương con như vậy, con vì sao có thể nói như vậy.....” Ưông Gia Nghi nghe nghe những gì con gái nói mà cảm thấy bị thương.

“Đúng vậy, rất thương con, ba ba rất sủng con, con là công chúa nhỏ của ba mẹ, vậy chị thì sao? Vì sao ba ba nhìn mẹ đối xử với chị như thế lại có thể làm như không thấy? Vì sao việc mẹ khi dễ chị như một việc đương nhiên? Chị rõ ràng xuất sắc, tốt hơn con.”

“Sự bất công của hai người, làm cho con mất đi sự yêu thương của chị giành cho mình, trước kia con rất muốn chị ấy dạy mình quốc ngữ, toán học; Nghĩ đến khi mình đạt thành tích không tốt, sẽ được chị ôm vào lòng an ủi..... Con chưa bao giờ nghĩ chị là đối thủ cạnh tranh

của mình, nhưng là các người như vậy..... Các người lại như vậy.....” Cung Áu Lâm không nói được nữa, cô đập phá cái đầu khóc rống.

Cung Diệc Hân thở dài. Xem ra, cô cần chuyển nhà sớm hơn dự định.

Rút ra hai tờ khăn giấy đưa cho Áu Lâm, cô chưa bao giờ biểu hiện quá ôn nhu.

“Chị.” Cung Áu Lâm thấp giọng gọi cô một tiếng.

“Ngoan, cô trước hết nằm xuống giường, không cần kích động.”

Cô thân thiết hiền lành nói làm cho Cung Áu Lâm kinh ngạc, ngoan ngoãn nghe lời.

Cung Diệc Hân không để ý Ưông Gia Nghi vẫn ngồi một bên khóc nức nở không thôi, ấn bộ đàm, gọi y tá đưa thuốc tới, tự mình giúp em gái tiêm, dặn y tá xử lý tốt đồng hồ hỗn loạn, tiếp theo cô ngồi ở mép giường, không để ý đến vẻ mặt trách móc của mẹ mà an ủi, nhẹ giọng nói chuyện với em gái.

“Cô đáng yêu, thiện lương, ở trong mắt cô, trên đời này mọi người đều tốt đẹp, cô là công

chứa trời sinh, cô giống thiên sứ, người người đều vui vẻ khi ở cạnh cô, cho nên cha mẹ sủng ái cô, là chuyện đương nhiên, không thể nghi ngờ. Về phần cô chất vấn, vì sao ba ba nhìn mẹ thương tổn của tôi làm như không thấy.....”

Cô châm chọc giật giật khoe miệng, cười khổ nói: “Bởi vì tôi là ba ba sai lầm, là hán để mẹ chịu thiệt thòi, nếu tôi không tồn tại, có lẽ ba ba sẽ không vất vả như vậy, nhưng tôi vẫn tồn tại, hơn nữa còn sống một cách quang minh chính đại, làm cho vợ chồng nhiều năm đau khổ vì mâu thuẫn lúc đầu.”

“Chị, đây là ý tứ gì? Em không hiểu.”

Cung Diệc Hân quay đầu liếc liếc mắt nhìn Uông Gia Nghi. Về mặt mẹ kinh ngạc làm cho cô cảm thấy khoái trá vì trả thù thành công, mấy năm nay mẹ chắc chắn chưa từng nghĩ tới đáp án này, trong lòng cô đã biết rõ ràng.

Cô cũng không có trả lời Áu Lâm, lại nói sang một đề tài khác.

“Cô không nên trách mẹ, tôi xuất sắc đối với mẹ mà nói là một loại trừng phạt, trừ bỏ dùng cách đánh chửi, bà không còn cách nào khác để phát tiết lòng oán hận của mình.”

Mấy năm nay, cô cùng mẹ tìm cách ngược đãi nhau, cô cố ý trở nên xuất sắc để được ba chú ý và khen ngợi, ba mặc dù không dám ở nhà quang minh chính đại gia khích lệ cô, lại ở bên ngoài hào phóng giới thiệu với mọi người cô -- Cung Diệc Hân, tương lai sẽ trở thành trưởng khoa tim, cô là con gái mà Cung Tịch Duệ rất tự hào.

Lần đầu tiên những lời này truyền đến tai mẹ, khi cô về nhà, mẹ không khống chế được phần nổi đã tát cô, cách một ngày sau cô đến bệnh viện, dấu tát vẫn cứ chưa mờ.

Cô hiểu được mẹ vì sao không khống chế được.

Cô từng hạ bút ký vào một tờ cam kết, đồng ý khi công tác tại bệnh viện của ba tuyệt đối không để lộ thân phận mình, sau đó ba biết việc này, cùng mẹ tranh chấp, đó là lần đầu tiên, ba vì cô mà động thân.

Cô thường xuyên nghĩ, nếu liều mạng thêm một chút, lại tiến bộ thật nhiều, làm cho mọi người nhìn thấy cô càng nhiều, thành tích lại rất tốt. Cô liền có thể trả thù người mẹ từ nhỏ đến lớn luôn khắt khe với mình.

Nhìn xem, nữ ca sĩ ti tiện lại sinh ra con gái xuất sắc như vậy, mà một giáo sư âm nhạc cao cao tại thượng, cũng chỉ bồi dưỡng ra một cái bình hoa đẹp mắt.....

Chỉ cần nghĩ đến những lời bình luận như vậy, cô đã cảm thấy rất tốt rất vui vẻ rồi.

Cô từng nghĩ tới, tiếp tục thêm nữa, tiếp tục ở lại cái nhà này, sống trong hoàn cảnh tràn đầy cừu hận, cùng mẹ tra tấn lẫn nhau, dùng sức chống chọi.

Cô từ từ học được không sợ hãi, học được chống lại, học được đánh trả, cuối cùng có một ngày, cô sẽ càng ngày càng mạnh, mẹ càng ngày càng già, đến lúc đó, cô từ mẹ mà hiểu được..... Khất khe với con gái người khác, là phạm vào tội ác tày trời.

“Chị, chị nói lại rõ ràng, em không hiểu gì cả.”

Cô đưa tay, vì Âu Lâm đẩy ra màn phân cách, nhẹ giọng thờ dài nói: “Đó là một câu chuyện rất dài, nếu cô muốn nghe, để ba mẹ chậm rãi kể cho cô. Cô quan sát rất đúng, tôi hận cô, cũng hận ba ba và mẹ, tôi hận toàn bộ nhà họ Cung.....”

Cô không nói hết câu, mà điều chưa nói là -- nhưng cô hôm nay bảo vệ tôi, làm cho tôi quyết định học cách buông cừ hận, ngưng hẳn trò chơi người nhà tra tấn lẫn nhau.

“Bất quá dù hận thế nào cũng không thể phủ nhận, tôi là ăn cơm nhà họ Cung mà lớn.”

Cung Diệc Hân giúp cô đem chân kéo lên, nhẹ nhàng mà vì cô lau đi nước mắt đầy mặt.

“Về phần cô bị bệnh, nếu cô vẫn giống như trước kia sùng bái tôi, vậy tin tưởng tôi, bệnh của cô phát hiện thật sự rất sớm, có thể trị liệu tốt, có lẽ tương lai sẽ rất vất vả, có lẽ cô gặp phải tình huống không như ý, nhưng hãy tiếp tục phát huy tính cách thiên sứ của mình, không cần sợ hãi, không phải sợ, nghĩ mọi việc theo chiều hướng tốt, tôi tin tưởng cô sẽ vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Sau này vẫn nên duy trì khoảng cách như thế này, không xa, không gần, không bức bách người, cũng không quá xa lạ, trên mức bằng hữu, lại dưới mức người thân, các cô như vậy, có thể ở chung hòa hợp, không còn cơ hội thương tổn nhau.

“Chị.....”

Cung Âu Lâm gọi cô, muốn cùng cô nói chuyện, nhưng Cung Diệc Hân trên người như là có một lớp màng bảo hộ, đối cô khách khí mà xa lạ.

“Tôi hôm nay, ngủ một giấc thật ngon, ngày mai bác sĩ Lâm sẽ nói cho cô, trình trạng bệnh của mình, hẳn khẳng định đã lên kế hoạch trị liệu rất tốt cho cô, không cần lo lắng, chỉ cần phối hợp tốt với bác sĩ Lâm, quá trình trị liệu sẽ có chút mệt, nhưng vì tính mệnh, có chút vất vả, là chuyện không thể tránh khỏi.”

“Chị con nói rất đúng, không cần sợ hãi, có ba ba cùng chị ở.....” Cung Tịch Duệ vào phòng, tiếp lời của cô.

Ông nhìn Diệc Hân rồi liếc mắt nhìn vợ mình một cái, nhìn Diệc Hân đầu tóc hỗn độn cùng quần áo chật vật, không khó tưởng tượng mới vừa rồi phát sinh chuyện gì.

Ông cho rằng Diệc Hân đã lớn rồi, loại sự tình này không đến mức lại phát sinh, không nghĩ tới, sự hận thù của vợ mình vẫn liên tục tăng chứ không giảm, ông cho rằng chuyện không phát sinh lần nữa, nguyên lai chính là Diệc Hân che giấu tốt, làm cho ông không thể nào biết

được.

Cảm giác tội ác dâng trào, chẳng qua lần này cảm giác tội ác không phải với vợ mình, mà là đối với con gái, ông bạc đãi cô.

Hai mươi sáu năm, ông cho rằng quang âm đã tẩy đi cừu hận, không nghĩ tới..... Trong lòng dâng lên một chút không kiên nhẫn, ông quay đầu, không muốn để ý tới nước mắt trên mặt vợ.

“Diệc Hân, con hôm nay bận cả một ngày, trước về nghỉ ngơi.” Cung Tịch Duệ nói.

“Được, ba, mẹ, tôi về.”

Cô rời khỏi chiến trường, đi ra phía trước phòng bệnh, chưa từng quên phải vào phòng tắm sửa tóc lại, chỉnh quần áo, cô là người máy, không nên ở trước mặt người ngoài lộ ra dáng vẻ chật vật.

Cung Diệc Hân vừa rời khỏi, Uông Gia Nghi khóc bước đến gần chồng, ôm eo ông, lên tiếng khóc lớn. “Làm sao bây giờ? Ấu Lâm mắc bệnh này..... Em về sau phải làm sao bây giờ?”

“Bà thăm nghĩ bây giờ mình phải làm sao?”

Lãnh đạm nói một câu, làm cho Uông Gia Nghi nghe xong không khỏi toàn thân phát lạnh.

Ông không phải hẳn là xoay người, ôn nhu an ủi bà sao? Ông không phải nên nắm hai tay bà nhẹ giọng an ủi: “Không sợ, chúng ta phải kiên cường đứng lên, Ấu Lâm cần của chúng ta ủng hộ.” Nhưng mà..... Không đúng, thái độ của ông không đúng, mấy năm nay là ông thiếu bà, ông đương nhiên sẽ đối với bà săn sóc cùng nhượng bộ.....

Cung Tịch Duệ không nhìn vợ, khom người nói với con gái: “Ấu Lâm, ba ba sẽ dùng hết tất cả biện pháp, làm cho con khôi phục khỏe mạnh, không cần lo lắng, điều duy nhất con phải làm là, ăn no, ngủ ngon, để cho chính mình có đủ thể lực đối diện với bệnh tật, có biết hay không?”

“Ba ơi, chị nói.....”

Nhắc tới Cung Diệc Hân, Uông Gia Nghi vội vàng cầm tay chồng, cấp bách nói: “Tịch Duệ, em đã sớm nói qua, Cung Diệc Hân thực âm hiểm, nó cố ý không đánh trả, cố ý để chính mình trở nên đáng thương, anh biết không? Nó căn bản đã biết tất cả mọi chuyện, nó.....”

Cung Tịch Duệ xoay người, giận dữ trừng mắt vợ, “Bà không thấy lúc này còn nói mấy chuyện này là vô dụng sao?”

“Em?!” Bà bị chồng quát to, sững sốt. Ông làm sao có thể dùng thái độ như vậy đối với mình?

Chẳng lẽ ông..... Lại có người tình mới? Sợ hãi dần dần kéo đến, bà tự dọa chính mình.

“Nếu bà không muốn chăm sóc Ấu Lâm thì trở về đi, nơi này có tôi rồi.” Ông mệt mỏi xoa xoa thái dương.

“Em.....” Bà nhìn chồng mình, lại nhìn con gái. Đây là hai người bà yêu nhất, bọn họ làm sao có thể đối xử lạnh lùng với bà như thế? “Em đương nhiên muốn chăm sóc, Áu Lâm là con gái của em. Bất quá, em có lời này hiện tại nhất định phải nói với anh cho rõ ràng.”

Cung Tịch Duệ trực tiếp nhìn bà, bà cũng nhìn lại, hai người dùng ánh mắt giằng co, sau một lúc lâu, ông lắc đầu nói: “Đi thôi, ra bên ngoài rồi nói.”

Ông cũng không có nhiều thời gian để nói với bà, nhưng Uông Gia Nghi rất nhanh đã nói cho ông hiểu được, từ lâu Cung Diệc Hân đã biết thân thế của mình. Bà cho rằng như thế có thể chứng minh, Cung Diệc Hân như bà đã nghĩ, là người âm hiểm giả dối, bụng dạ thâm sâu, đũa nhỏ cơ mưu, cô ở lại bên người bọn họ căn bản không có ý tốt.

Cung Tịch Duệ vừa nghe xong thì khiếp sợ, ngày hôm sau lập tức đến văn phòng tìm cô, ông mở miệng liền hỏi: “Con đã biết mọi chuyện?”

Một buổi tối, cũng đủ lâu để cô chuẩn bị tốt tâm lý. Cô gật đầu trả lời, “Đúng.”

“Từ khi nào?”

“Kỳ nghỉ đông năm thứ hai trung học, đêm giao thừa, con học bài, nghe ba cùng mẹ ầm ĩ rất to, vì người đàn bà đã sinh ra con.”

“Vì sao cho tới bây giờ vẫn không nói ra?”

“Con cho rằng giả ngu, để cho mẹ phát tiết thêm vài năm, hận thù của bà đối với con cũng sẽ phai nhạt, nhưng xem ra mọi thứ không đúng với ý nghĩ của con..... Ba, con nghĩ chuyển ra ở riêng, không muốn làm cho xung đột giữa con và mẹ tiếp tục nặng nề.”

Lời Diệc Hân nói ra làm ông càng thêm hối hận, hối hận vì từ nhỏ đến lớn không có đối xử tử tế với cô.

Ánh mặt trời từ ngoài cửa sổ chiếu vào, căn phòng đầy ánh sáng làm cho thần kinh người ta run lên, Cung Diệc Hân thích phòng bệnh như vậy, sáng sủa, thanh khiết, ấm áp, mà cô càng thích nhìn nụ cười trên mặt bệnh nhân hơn, bởi vì việc này gián tiếp thể hiện, cô phẫu thuật phi thường thành công.

“Bác sĩ Cung, tôi yêu em” Bệnh nhân nam tay cầm một đóa hoa hồng, đưa đến trước mặt cô.

“Sau khi phẫu thuật có nơi nào cảm thấy không thoải mái hay không?”

Cô thích nhìn hắn cười, nhưng cũng không có đáp lại bằng khuôn mặt tươi cười, đã thành thói quen lạnh mặt, mặt không chút biểu cảm nhìn kỹ bệnh án trên tay, thói quen đối với việc đàn ông bày tỏ tình yêu nhìn như không thấy.

Nhưng bên cạnh cô có vài bác sĩ thực tập sớm không nhịn được cười trộm.

“Tôi yêu em, từ lần đầu tiên tôi nhìn thấy em.”

Bệnh nhân buông hoa hồng, từ bên giường lấy ra một thanh sôcôla, giấy gói tinh xảo và trên

đó còn gắn một chú gấu nhỏ đáng yêu.

“Để tôi kiểm tra miệng vết thương của anh.”

Cung Diệc Hân nói vừa hết lời, đã có bác sĩ thực tập tiếp nhận sôcôla của hân, thay bệnh nhân cởi bỏ nút áo.

“Tôi yêu em, yêu đến mỗi đêm ngủ không yên, yêu đến nỗi cảm thấy tim đập nhanh.” Bệnh tật nam nằm ở trên giường bệnh, chưa từ bỏ ý định bày tỏ.

Cô vạch trần băng gạc, cẩn thận xem kỹ miệng vết thương, miệng vết thương không thành vấn đề, cô động tay đổi thuốc cho bệnh nhân, sau đó băng lại kỹ càng, lần đầu tiên nhìn thẳng vào bệnh nhân còn đang nói, cô hỏi: “Chung tiên sinh, tim anh có phải đập như muốn nhảy ra ngoài hay không, sẽ đột nhiên cảm giác ngực có va chạm mãnh liệt?”

“Đúng, đó là bởi vì tôi yêu em.”

“Xin đừng lo lắng, đó là bởi vì trái tim không bình thường phóng điện, tôi kê đơn cho anh, mấy ngày nay anh nghỉ ngơi tốt, sau đổi thuốc, bệnh trạng hân là sẽ chậm rãi giảm bớt.” Cô ông nói gà bà nói vịt.

“Bác sĩ Cung, tôi yêu em.” Hân tăng mạnh ngữ khí, mãnh liệt biểu đạt tâm ý yêu cô.

Cô xoay người đáp lại, đối diện một bác sĩ thực tập nói: “Chú ý một chút vấn đề tim Chung tiên sinh đập nhanh, xem thử sau khi uống thuốc, tình trạng có cải thiện hay không.”

“Vâng, bác sĩ Cung.” Bác sĩ thực tập trả lời.

“Bác sĩ Cung, tôi thực sự thực sự thực yêu em.”

Hướng bệnh nhân gật đầu, từ đầu đến cuối, cô coi tiếng “Yêu” của hân như không khí.

Rời khỏi phòng bệnh, lại ngoài ý muốn ở cửa phòng bệnh gặp Khương Tuệ Kinh tựa tiểu phi tiểu, thân hình hân tựa vào cạnh cửa, mắt nhìn cô dương dương tự đắc.

Bị đàn ông thế này bày tỏ tình yêu, còn có thể không có biểu hiện gì, gặp biến không sợ hãi, hân bội phục cô.

“Bác sĩ Cung thất hứa.”

Nhìn thấy Khương Tuệ Kinh, cô mới nhớ đã từng có giao hẹn với hân. Mấy ngày nay bận quá, cô đang vội vàng chuyển nhà.

“Thật xin lỗi, tôi quên gọi điện thoại cho anh.”

“Tôi muốn đi đăng ký, nhưng chỗ đăng ký nói lịch khám bệnh của cô đã kín, ít nhất phải đợi hơn một tháng nữa, cho nên.....” Hân nhìn cô, nhún nhún vai, biểu đạt nguyên nhân mình xuất hiện tại nơi này.

Cung Diệc Hân nhìn đồng hồ đeo tay nói: “Chờ tôi 10 phút, bác sĩ Trần, phiền toái anh đưa Khương tiên sinh đến phòng nghỉ của bác sĩ chờ tôi.”

“Vâng.” Bác sĩ thực tập gật đầu, ý bảo Khương Tuệ Kinh cùng hắn rời đi.

Khương Tuệ Kinh vừa đi, cô liền bước vào một gian phòng bệnh khác.

Lần này cô thực đúng giờ, 10 phút sau liền bước vào phòng nghỉ.

Cung Diệc Hân liếc mắt một cái nhìn Khương Tuệ Kinh, cô đến gần kéo một cái ghế, ngồi xuống cùng hắn mặt đối mặt.

“Khương tiên sinh, anh muốn cùng tôi nói chuyện gì?” Cô đi thẳng vào vấn đề, hỏi thẳng.

“Cô có thể yêu cầu tôi mời cô ăn cơm, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện.”

Hắn biết, tuy rằng đã qua hai giờ, nhưng cô vẫn chưa ăn cơm trưa, nếu cô cứ ép buộc chính mình như vậy, trước khi cô kịp trở thành bác sĩ trưởng khoa tim, đã trở thành bệnh nhân khoa tiêu hóa.

Cô khẽ nhếch môi, cũng không tính là đang cười.

“Buổi chiều hôm nay tôi không có lịch phẫu thuật, cùng anh nói chuyện xong, tôi đương nhiên sẽ đi ăn cơm. Khương tiên sinh, có chuyện gì xin nói thẳng đi, tôi đã thực sự thấy đói.”

Loại phụ nữ này vẫn là lần đầu tiên hắn tiếp xúc, nhớ tới thái độ của cô đối với việc bệnh nhân bày tỏ tình yêu, không nhịn được lại lần nữa bật cười, nhưng hắn rất nhanh khôi phục bình thường, nói thẳng: “Tôi cùng Âu Lâm là bạn tốt.”

Chính là bạn bè? Cô không cho là đúng nhếch môi.

Mẹ đã khoe rất nhiều lần, cho dù không phải nói trực tiếp với cô, cô cũng nghe rõ ràng.

Khương Tuệ Kinh, đời thứ ba kế thừa xí nghiệp lớn, không lâu sau khi tiếp nhận chức vụ chủ tịch đã mở rộng sự nghiệp, hắn là người có năng lực, có quyết đoán, là thanh niên tài俊 đến nỗi làm cho người ta động lòng.

Được người như vậy theo đuổi, mặc dù là ai cũng sẽ cảm thấy may mắn, so với hắn, Phương Mộc Thụ quả thực chính là một tai họa.

Nhưng cô không dự tính vạch trần lời hắn, hỏi lại: “Sau đó thì sao?”

“Thời gian trước, tôi cùng cô ấy nói chuyện.”

Lời rồi, thậm chí đã nói chuyện, làm sao có thể chỉ là bằng hữu? Cô khoanh hai tay ngang ngực, chờ đợi hắn nói tiếp.

“Âu Lâm sinh bệnh, bệnh tình không nhẹ, nhưng cô lo lắng không phải bệnh của mình, cô ấy lo lắng cô không tha thứ cho mình.”

Dưới đáy lòng cô khẽ cười nhạo một tiếng. Ngay cả “Việc xấu trong nhà” đều nói với hắn, xem ra giao tình giữa hai người không phải là ít.

“Những chuyện phát sinh giữa hai người, cô ấy đã nhắc đến với tôi, cũng từng vì thế mà nói

xin lỗi với cô, nhưng là biểu hiện của cô..... Không giống một người chị.”

Phê phán cô? Một người cái gì cũng không rõ, dựa vào cái gì lớn tiếng nói như vậy với cô?!

“Anh cho rằng tôi phải có biểu hiện như thế nào?”

“Chuyện này đã qua thật lâu, mà người nhà dù sao cũng là người nhà, cho dù cô ấy trẻ người non dạ, đã từng làm rất nhiều chuyện sai, cô không thể vì cô ấy sinh bệnh mà cao thượng bỏ qua cho cô ấy sao?”

Bỏ qua cho Ấu Lâm? Cô thật sự là dở khóc dở cười. Ai dám không buông tha công chúa, chỉ có công chúa không buông tha nô tỳ thôi?

“Tôi biết, có lẽ cô đối với việc bạn trai bị cướp đi không thể quên được, nhưng lúc ấy Ấu Lâm cũng mới mười lăm tuổi, tuổi còn nhỏ nên không biết suy xét, cô ấy chỉ đơn thuần muốn cùng cô cạnh tranh, cũng không phải thực sự yêu thương người đàn ông kia.”

“Sau đó?” Tốt lắm, hần không đề cập tới Phương Mộc Thụ, nhưng lời hần nói ra, đập trúng nhược điểm cùng điểm máu chốt của cô. Sắc mặt thay đổi, cô không thể tiếp tục không quan tâm đến cảm xúc của chính mình.

Hần nhìn thấy lại cho rằng, sự kiện kia thực sự đã thương cô rất sâu, mà Cung Diệc Hần chính là cảm thấy, chính mình đã bị lột lớp màng bảo hộ, trần trụi ở trước mặt hần, không hề phòng bị.

“Chuyện này, cô không thể tha thứ cho Ấu Lâm sao? Tôi cho rằng, cho dù thực sự có sai, tên đàn ông kia phải gánh vác nhiều hơn, là hần đứng núi này trông núi nọ, theo đuổi chị lại truy em.”

“Cho nên?” Nụ cười trên mặt cô ngày càng rộng. Nếu đã là như vậy, thì tính sao? Hần dựa vào cái gì cho rằng chính mình có năng lực hóa giải vướng mắc giữa cô cùng Ấu Lâm?

“Thật sự muốn truy cứu, ngọn nguồn của mọi việc là do cô sai. Cô coi trọng một người đàn ông không có kiên định, hôm nay hần không yêu thương Ấu Lâm cũng sẽ yêu người phụ nữ khác, cô nếu nghiêm túc phân tích, sẽ phát hiện chính mình hần là nên cảm kích Ấu Lâm, không có cô ấy thử, chờ cô thực sự rơi vào, mới phát giác bộ mặt thật của hần mà nói, cô sẽ bị thương càng sâu.”

Cô giận dữ mà cười. Tốt, hóa ra cô nên cảm kích vì Ấu Lâm đã xen vào, để cho cô nhìn rõ bộ mặt thật của Phương Mộc Thụ, hóa ra cô không nên phản nộ ngược lại nên cảm động đến rơi nước mắt?!.....

Như vậy khắp thiên hạ tiểu tam có phải nên được cung phụng trong miếu thần hay không, chịu hương khói được người cúng bái? Bởi vì các cô dùng thân thể giúp những người phụ nữ khác chứng minh, người đàn ông của mình không thể yêu.

Cung Diệc Hân chậm rãi lắc đầu. Có thể dùng ngôn ngữ lật ngược phải trái trắng đen đến loại trình độ này, hẳn thật sự là đại nhân vật.

“Mặc kệ như thế nào, đó đều là chuyện quá khứ, canh cánh trong lòng đối với ai đều không có lợi.”

“Anh dựa vào cái gì cho rằng tất cả chuyện này đều đã đi qua?”

Nếu cừu hận có thể “Đi qua”, vậy vì sao cô đã được hai mươi sáu tuổi, còn phải chịu đựng mẹ đánh chửi?

“Nếu thật sự không thể đi qua, nguyên nhân chỉ có một, là vì -- cô không chịu để cho nó đi qua.” Hân đáp chắc như đinh đóng cột.

Một câu đâm trúng hồng tâm, hít thật sâu, cô nghiêng răng nghiêng lợi. Người đàn ông này rất có bản lĩnh, thật lâu, đã thật lâu không ai có thể chọc tức cô, kể cả là mẹ nhục mạ ra sức đánh chửi cũng không thể.

Nhưng là hân chọc tới, hoàn toàn làm cô tức giận.

Cô cắn tức hân, nửa câu cũng không nói, không khổng chế được còi từng hạt nút trước ngực.

Cô muốn làm cái gì? Khương Tuệ Kinh bị hành động của cô dọa, trực giác muốn lui về sau hai bước, nhưng vẻ mặt khiêu khích của cô làm cho hân cắn răng. Cô còn không sợ, hân đường đường một người đàn ông thì sợ cái gì?

Đứng thẳng lưng, hân duy trì khí thế.

Chỉ hai giây ngắn ngủi đã khôi phục trấn định? Hân không phải loại đàn ông đơn giản.

Cung Diệc Hân nhìn thẳng vào mắt hân, một giây không rời, động tác của ngón tay vẫn không dừng lại, sau khi còi có nút thứ ba, trước mặt hân kéo quần áo xuống.

Đập vào mắt hân là lớp da thịt bên dưới quần áo, hân ghen hòng nhìn trần trối nói không nên lời.

Trước ngực cô là một mảng những dấu xanh đen, hồng, tím, dấu vết nông nông sâu sâu, vì sao lại có?

Khương Tuệ Kinh không lùi mà tiến tới, vươn tay, một hơi kéo tuột toàn bộ quần áo của cô, vừa lột xuống, làm cho những vết thương trên cánh tay, bả vai, lưng cô toàn lộ ra.

“Là ai?!” Hân nắm chặt tay cô giận dữ hỏi.

Hân không hiểu được chính mình vì sao kích động như vậy? Hân muốn tìm ra đã tạo ra những vết thương này, hung hăng đánh một trận.

Cô lạnh lùng đẩy tay hân ra, chậm rãi cài lại nút áo, tựa tiểu phi tiểu hoi: “Anh bây giờ còn cho rằng mọi chuyện đã qua đi, tôi nên tha thứ dù là ai?” Cô đã nhượng bộ trước, bảo

trì khoảng cách, dựa vào cái gì họ không nhận sai trước rồi buông tha cho cô, mà muốn cô tha thứ trước?!

“Nói cho tôi, là ai đã đánh cô?” Hấn lại lần nữa chế trụ cổ tay cô, giận dữ hỏi.

Cô không dự tính trả lời vấn đề của hấn, chỉ nói: “Tôi không rõ anh từ đâu tới đây mà tự tin, tùy tiện nghe xong mấy câu liền tự mình bình luận người khác. Anh thực sự hiểu rõ gia đình của tôi sao? Anh thực sự cho rằng mỗi câu của Ấu Lâm đều là thật tình thực lòng sao? Anh dựa vào cái gì cho rằng chính mình có thể tham gia vào việc nhà của người khác?”

“Khương tiên sinh, nếu anh liên tục tìm tôi vài ngày, là muốn cùng tôi bàn chuyện này, như vậy thực xin lỗi, tôi nghĩ anh không đủ tư cách cùng tôi nói chuyện này!”

Xoay người, cô không chút nghĩ ngợi đã chạm vào tay nắm cửa, nhưng tay hấn so với cô còn nhanh hơn, hấn đặt tay trên mu bàn tay cô, lạnh giọng hỏi lại: “Nói cho tôi, là ai thương tổn cô?”

“Khương tiên sinh nếu có nhiều thời gian rảnh rỗi, mời anh đi quan tâm đến cô bạn gái bé nhỏ của mình, không cần quấy rầy tôi, tôi bề bộn nhiều việc.”

Bỏ tay hấn ra, cô dự tính xoay tay mở cửa.

Hấn lại không để cô thành công, giây tiếp theo, lòng bàn tay hấn lại cầm chặt mu bàn tay cô.

“Nói với tôi, là kiệt tác của ai.” Hấn nói như mệnh lệnh, giống như với nhân viên của mình hạ lệnh.

Cung Diệc Hấn hít thật sâu. Hấn thực sự, thực sự rất có bản lĩnh chọc cô tức giận.

“Cùng Khương tiên sinh có quan hệ gì sao? Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ sao?”

Không cần, Khương tiên sinh muốn làm anh hùng, có thể đi tìm một cô gái, về phần tôi, không cần ngài dư thừa đồng cảm.” Cô cười lạnh.

“Tôi chỉ là muốn giúp cô.”

Cô ngoài cười nhưng trong không cười hỏi: “Khương tiên sinh thực sự muốn giúp tôi?”

“Đúng.” Vết thương trên người cô đã kích thích hấn.

“Vậy hãy giúp tôi nâng cao thành tích, đến chỗ đăng ký đăng ký đi.”

Đẩy hấn ra, Cung Diệc Hấn dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi phòng nghỉ.

Cô bước nhanh như bay, cố ý xem nhẹ độ ấm của lòng bàn tay hấn còn lưu lại trên mu bàn tay cô, tận lực lãng quên về mặt nghiêm túc của hấn, tận lực đem người đàn ông nhiều chuyện này hung hăng quăng ra sau đầu.

Cắn chặt môi dưới, cô thống hận chính mình yếu đuối, thống hận kiên trì của hấn làm cho nháy mắt đáy lòng cô như có độ ẩm, thống hận hấn làm cô nghĩ lầm có người có thể chống đỡ chính mình, có thể dựa vào.

Dùng sức lắc đầu, cô ép chính mình đem hình ảnh hấn tống ra khỏi đầu, quên hấn!

Nhìn cô bước nhanh, trong vài giây trái tim Khương Tuệ Kinh đập mạnh và loạn nhịp.

Hấn đang làm cái gì? Cô mỗi câu đều là, việc nhà rồi rắm, hấn dựa vào cái gì chỉ nghe Ấu

Lâm nói mấy câu, liền tự mình thổi phồng lên, cho rằng chính mình có quyền giải quyết tất

cả?

Hơn nữa hấn là anh hùng của Tuệ Thanh, căn cứ vào tình nghĩa bạn bè mà làm anh hùng của

Ấu Lâm, còn cô, một cô gái không tính quen thuộc, hấn có cái quyền gì hỗ trợ?

Chính là..... Đáy lòng hấn nảy sinh cảm giác rất lạ? Đau lòng sao? Vì một cô gái không quen

thuộc.....

Không có đạo lý, nhưng hấn không thể giải thích được cái loại cảm giác không tên này.

Hai ngày sau, hấn nhìn thấy Cung Diệc Hân nhận phỏng vấn trên tivi, cô gái này đã kiêu

ngạo lại còn có tự tin.

Vài ngày sau.

Khi hấn đến đón Tuệ Thanh xuất viện, thấy một người bị thương được đẩy xuống từ xe cứu

thương, cô không nói lời nào, trực tiếp chạy đến bên giường bệnh, dùng hai tay cầm máu cho

bệnh nhân, trên người cô đã dính đầy máu đỏ tươi, trên mặt lại tràn đầy kiên nghị..... Một

loại biểu cảm cùng tử thần kéo co tất thắng.

Một tuần sau, hấn đến bệnh viện thăm Ấu Lâm, ở trên hành lang thấy cô chạy nhanh, bệnh

nhân của cô phát sinh tình huống.....

Mặc kệ bất cứ lúc nào nhìn thấy, cô đều nghiêm túc tự tin công tác, cũng không nhìn ra nửa

điểm bất lực cần hỗ trợ.

Hấn nghĩ, có lẽ cô nói đúng, cô không cần bất luận kẻ nào dư thừa đồng cảm..... Chỉ là, hấn

đối với cô, chỉ là đồng cảm thôi sao?

Bạn đang đọc truyện *Băng Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

Cung Diệc Hân cho rằng, không còn bất cứ chuyện gì để cô phải gặp lại Khương Tuệ Kinh.

Cho dù gương mặt hấn thỉnh thoảng lại xuất hiện trong đầu cô, quấy nhiễu suy nghĩ của cô.

Bộ dạng hấn nhìn rất khá, cô thừa nhận; Trên người hấn tản ra một loại cảm giác quyền uy,

cô không phản đối; Hấn là một người có năng lực, có bản lĩnh, có tự tin của một người đàn ông thực thụ, cô đồng ý.

Người đàn ông như vậy thực dễ dàng hấp dẫn ánh mắt của phụ nữ, lại đang có tình yêu với Âu Lâm hồn nhiên mê người, nếu không phải cô ấy sinh bệnh, xuất hiện một người như vậy theo đuổi, mẹ chỉ sợ không thể chờ được trải thảm đỏ cho hai người bước lên.

Sau khi biết bệnh của Âu Lâm, mẹ đã quyết định xin nghỉ dài hạn, ở lại trong phòng bệnh chăm sóc con gái thân yêu, vì không muốn xảy ra nhiều tranh chấp, cô không hề bước vào phòng bệnh của Âu Lâm.

Chuyện này, nếu để cho người đàn ông kia biết, chắc sẽ mắng cô lãnh huyết?

Không sao cả, mẹ từ nhỏ đã dạy cô, điều quan trọng nhất để thành công đó là coi thường ánh mắt của người khác.

Vì thế, cô vẫn tiếp tục bẻ bộn nhiều việc, vội vàng công tác, vội vàng viết luận văn, vội vàng ráo bước đến gần mục tiêu “Trường khoa tim”.

Tuệ Thanh đã xuất viện, hấn cho rằng mình sẽ không có cơ hội gặp lại con khổng tước kiêu ngạo kia, không nghĩ tới, ngẫu nhiên khi đến bệnh viện thăm hỏi Âu Lâm, hai chân lại không tự giác làm theo ý mình, đi về nơi có cô.

Đối diện với khuôn mặt lời nói của hấn, Cung Diệc Hấn tồn cở vẻ rất kỳ quái.

Cô xinh đẹp, thông minh, tài giỏi, nhưng mỗi khi xuất hiện trong đầu hấn, lại không phải là hình ảnh cô thông minh xinh đẹp hoặc giỏi giang, mà là ánh mắt không yếu thế.

Đúng, không yếu thế.

Khi cô cời quần áo phơi bày những vết thương kia, đáy mắt không có một tia yếu ớt bất lực, cho dù đầy người thương tích, cô vẫn như cũ có thể chuẩn xác hoàn thành công tác không chút sai lầm. Cô chưa bao giờ cần giúp đỡ sao?

Hấn nghĩ rằng bản thân mình rất muốn hiểu rõ cô, nhớ bộ dạng cô kiên cường ngang ngược, nhớ nụ cười lạnh lùng nơi khóe môi cô, hấn thậm chí còn nghĩ, cô gái này có hiểu vui vẻ là gì hay không?

Đó dấu chấm hỏi đặt ra trong suy nghĩ của hấn, vì thế hấn nhớ về cô vô số lần, càng ngày càng nhiều.

Âu Lâm nói với hấn, câu chuyện có liên quan đến Cung Diệc Hấn, ngoại trừ ba mẹ cùng bản thân, tất cả mọi người đều chẳng biết gì về thân thế của Diệc Hấn, chuyện này cô cũng vừa mới biết.

Cô nói: “Em thật khờ, cho tới bây giờ mới bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra thái độ mẹ đối với chị là hận, em còn cho rằng đó là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, là kỳ vọng quá cao.”

Ấu Lâm thật ngốc, Cung Diệc Hân đã sớm bị rèn luyện thành cương (*sắt được luyện kỹ đã trở thành thép*), còn cần rèn luyện nữa sao, như thế nào là kỳ vọng quá cao?

Ấu Lâm nói hiện tại, cô ấy cũng không biết nên đồng tình với mẹ hay là chỉ trích mẹ mới tốt.

Nghe xong đáy lòng hân rất rõ ràng, vô luận là đồng tình hoặc chỉ trích, đối với Cung Diệc Hân mà nói đều không sao cả, cô sớm đã xây dựng một bức tường phòng vệ, đem chính mình đặt vào bên trong, mà cái người tên Phương Mộc Thụ kia chỉ sợ là người đầu tiên đánh vỡ tường lớp bảo vệ đó, nhưng mà hân phản bội, bức cô xây lên bức tường càng dày, càng chắc chắn.

Khương Tuệ Kinh dựa người trên cửa phòng bệnh, nhìn thấy tên bệnh nhân kia vẫn cứ bày tỏ tình yêu không chịu buông tay nói với cô một câu “Tôi yêu em”, trên mặt cô vẫn như trước không có một gợn sóng, lảng lảng giảng giải cho nhóm bác sĩ thực tập bệnh tình của hân, cuối cùng quay đầu nói với bệnh nhân: “Chung tiền sinh, anh có thể xin xuất viện.”

Hân đoán, cô đang nhìn bệnh nhân kia, nhưng đáy mắt lại không có đối phương.

Hơi hơi mỉm cười, hân xoay người rời đi, phát giác chính mình rất đồng cảm với cô, bất quá..... Nếu Cung Diệc Hân biết hân đồng cảm với mình, chỉ sợ sẽ đem con dao phẫu thuật sắc bén, mổ xẻ hân.

Cung Diệc Hân chạy xe vào bãi đỗ xe dưới tầng ngầm, nơi này là khu nhà chung cư cô mới mua, đắt đến làm da đầu người ta run lên, tính ra lương cô cũng cao, nhưng mà hàng tháng phải đem gần như toàn bộ tiền lương để trả ngân hàng, hơn nữa tương lai mười năm nữa, cuộc sống sẽ bị ngân hàng truy đuổi bi thảm.

Việc lựa chọn nơi này, là vì ở rất gần bệnh viện, bệnh nhân có tình huống gì phát sinh, cô có thể trong thời gian ngắn nhất xuất hiện, nhưng “Gần” lại phải trả giá quá đắt.

Thực công bằng, muốn có thứ gì thì phải trả một cái giá tương xứng với nó: Thích ăn nhiều thức ăn, mập mạp là cái giá phải trả; Chính mình thích dùng trang điểm hàng hiệu, thì phải chịu mất tiền; Yêu thương một người đàn ông, đau lòng là cái giá cuối cùng phải trả..... Trên đời này, không có thứ gì không cần trả giá mà có thể có được.

Dừng xe xong, di động vừa vịn vang lên, cô liếc mắt nhìn một cái, hiện trên màn hình là một dãy số xa, cô không biết là ai gọi đến.

“Alô, xin chào, tôi là Cung Diệc Hân.”

“Là anh.”

Hai chữ ngắn gọn, cô tự nhiên liền nhận ra hân.

Nhưng cô không muốn để cho đối phương biết, trong trí nhớ của cô, còn có hân cùng thanh âm của hân.

Ngẩng đầu im lặng, cô tỏ ra kiêu ngạo, khách khí mà lạnh lùng trả lời, “Thật ngại quá, xin hỏi anh là ai?”

“Em không nhận ra anh sao? Anh là Phương Mộc Thụ.” Trong khẩu khí đối phương, có một phần thất vọng, mục đích của cô đã đạt được.

“Xin chào, có việc gì sao?” Cô thận trọng nói ra từng chữ, từng chữ đều cẩn thận không để hấn nghe ra, hấn vẫn tồn tại trong trí nhớ của cô.

“Anh đã trở về, có thời gian nói chuyện, chúng ta có thể tìm một chỗ gặp mặt hay không?”

Trong lời nói của hấn mang theo ý cười, cường chế sự cô đơn trong giọng nói.

Vô luận hấn hồn nhiên thực sự cảm thấy những việc đã qua không có gì đáng kể, thì cũng không có quan hệ gì tới cô -- cô chính là nguy trang không thèm để ý, cũng không có nghĩa là hết thấy đã mưa tạnh trời trong.

“Thực xin lỗi, tôi phải kiểm tra lịch làm việc trước đã.”

“Anh biết em bề bộn nhiều việc, em hiện tại đã là bác sĩ có tiếng.”

Đúng vậy, cô luôn ghi nhớ lời phê bình của hấn -- “Cuộc sống quá cứng nhắc luôn bị một thứ gì đó truy đuổi” mà nom nớp lo sợ, bước từng bước một để đến được vị trí ngày hôm nay.

Cô không trả lời, trải qua vài giây hấn lại hỏi: “Nghe nói Âu Lâm nằm viện.”

“Đúng.”

Nguyên lai gọi tới tìm cô, chính là muốn hỏi thăm công chúa nhỏ của hấn. Thật châm biếm, năm ấy hấn bỏ rơi cô, quay đầu theo đuổi công chúa nhỏ, hấn theo đuổi một tình yêu lãng mạn, lại không nghĩ rằng tình yêu của công chúa nhỏ chỉ là muốn cạnh tranh, muốn cùng chị gái phân thắng thua.

Cô thua tự tôn cùng tình yêu, công chúa nhỏ thắng được vinh quang, mà hấn thì sao? Vội vàng vô ích? Đã nói, mọi việc trên đời, đều phải trả giá.

Cung Diệc Hân nhếch môi cười. Hiện tại nghĩ đến, không biết là ai sẽ đến với ai.

“Em ấy mắc bệnh gì?”

“Bệnh máu trắng. Đùng lo lắng, phát hiện rất sớm, chúng tôi sẽ đem hết toàn lực giúp cô.”

Thang máy vừa đến, cô đi vào, ấn lầu 13.

“Tôi hiểu mà.”

“Nếu anh muốn đến thăm bệnh, cô ở phòng bệnh đặc biệt 7033 bệnh viện Tân Sinh.” Cô nói một mạch không chút để ý, không mang theo chút tình cảm nào, dường như cô đã sớm buông tha mọi thứ để nó trở lại tự nhiên.

Nhưng cô để ý, kiêu ngạo của cô vẫn chưa phục hồi.

“Cám ơn em đã nói với anh những thứ này, nhưng cũng có một chuyện an muốn nói để em

biết, bắt đầu từ ngày mai, chúng ta chính là đồng nghiệp.” Hấn gia nhập bệnh viện Tân Sinh?

Cho nên hấn rõ ràng đã biết việc Áu Lâm sinh bệnh, hấn chính là gọi điện thoại đến..... Thăm dò? Hấn nghĩ thăm dò cái gì đây? Cung Diệc Hấn cười điều cợt.

Bất quá điều làm cô kinh ngạc là, hấn không bỏ trường y..... Cũng đúng thôi, ba ba từng nói, Phuong Mộc Thụ rất có thiên phú, vì tình yêu buông tha cho sự nghiệp, quả thật không phải là việc một người đàn ông thông minh sẽ làm.

“Hoan nghênh anh gia nhập, ngũ ngon.” Sau khi nói xong cô lãnh đạm gác điện thoại, đáy lòng lại khó có thể bình tĩnh.

Dựa lưng vào thang máy, cô chậm rãi hít vào một hơi, hai tay chống vào tay vịn.

“Đến cuối cùng, cô cũng vẫn không buộc được Phuong Mộc Thụ, tôi còn cho rằng thân là con gái viện trưởng, sẽ lợi hại hơn chứ.”

“Có người đàn ông nào muốn ở cạnh máy móc? Ngay từ đầu tiếp cận cô, có lẽ vì cảm thấy mới mẻ? Dù sao loại phụ nữ đặc biệt như cô cũng rất hiếm.”

“Đàn ông đều thích những cô gái ôn nhu, xinh đẹp thiện lương, ai lại thích khô cứng? Sợ nóng, chỉ cần thổi thổi lạnh khí là được.”

Những lời đùa cợt, mỗi một câu, đều cắm chặt vào lòng cô.

Hấn rời đi, mang đi không chỉ tình yêu của cô, còn có tự tôn cùng kiêu ngạo của cô, những thứ khác cô có thể không cần, nhưng duy nhất chỉ hai thứ này không thể mất, bởi vì tự tôn, kiêu ngạo là nền tảng của bức tường vững chắc, an toàn trong lòng cô.

Thang máy ở đại sảnh lầu một mở ra, Khương Tuệ Kinh bước vào, nhìn thấy cô, kinh ngạc.

“Cô.....”

Cung Diệc Hấn nhanh chóng buông tay vịn, cũng kinh ngạc khi thấy hấn xuất hiện.

Hít sâu một hơi, đem cuộc điện thoại vừa rồi vứt ra sau đầu, cô cảm giận việc để hấn nhìn thấy bộ dạng mình yếu ớt, chán ghét khi mình gặp phiền toái, lại bị hấn bắt gặp.

Hấn lại đi theo cô? Lúc này hấn muốn tìm cô nói chuyện gì?

Muốn cô rời xa Tuệ Thanh, hay là muốn hỏi cô vì sao lãnh huyết như thế, em gái mình nằm viện, cũng không chịu lên lầu thăm bệnh? Hấn tại sao không hiểu được, việc nhà người khác, hấn không có quyền nhúng tay vào? Nhiều chuyện không phải là một loại phẩm chất cao thượng.

Cô quyết định đánh đòn phủ đầu.

“Thực xin lỗi, tôi nghĩ chúng ta không quen thuộc như vậy, nghĩ muốn nói chuyện về Áu Lâm, mời anh đi tìm ba mẹ tôi, tìm tôi giúp đỡ, thật xin lỗi, ít lại càng ít. Xin anh đừng việc theo dõi tôi, đừng ở sau lưng tôi nhìn trộm, cùng với lãng phí thời gian, ý đồ đi theo bên

người tôi vì Âu Lâm lấy lại công đạo, không bằng tận dụng thời gian này làm bạn với cô.”

Cô làm sao lại không biết, lúc cô đi tuần phòng, hắn đi theo sau lưng cô; Trước khi cô bước vào phòng khám bệnh, hắn đã ngồi ở khu chờ, cô chính là làm bộ không phát hiện, làm bộ không thèm để ý, làm bộ.....

Nuốt nước miếng..... Như vậy không tốt, cô không khống chế được.

Khương Tuệ Kinh không rõ cô vì sao kích động, không phải là hắn đã làm cô kích động đó chứ?

Khỏe miệng lộ ra một đường cong xinh đẹp, hắn trả lời, “Tôi cũng không có muốn tìm cô nói chuyện gì.”

“Không sao? Vậy anh vì sao điều tra tôi khi nào thì mổ, khi nào thì vào phòng khám bệnh, khi nào thì đi tuần phòng?!”

Đã bị cô áy biết? Được rồi, trên đời này không có bí mật nào được che giấu mãi, bắt quá, hắn cũng không giải thích rõ ràng được nguyên nhân cái hành động ngu ngốc mình cứ đi sau lưng cô, hơn nữa, hắn thật cao hứng khi gặp được cô, thật cao hứng vì bọn họ cùng ở trong một cái thang máy, càng cao hứng..... Bọn họ lại ở cùng một khu chung cư, cùng một tầng lầu.

Hắn chìa chìa cái nút lầu 13 đang lóe sáng. “Tôi ở nơi này, từ lâu rồi.”

Từ khi ba mẹ chuyển đến Anh Quốc, hắn liền quyết định dọn đến chung cư ở gần công ty một chút.

“Bây bạ, nhà của anh ở Thiên Mẫu.”

“Hả, cô muốn nói đến nơi lần trước ngủ lại? Đó là nhà chính, lần đó bởi vì có chút việc nên phải về một chuyến.”

Cho nên..... Cô hiểu lắm? Cô nhủ mày cần mỗi, xấu hổ vì nhận định chủ quan của mình.

Quay đầu, xoay người, cô ngây thơ cho rằng chỉ cần không nhìn hắn, hắn sẽ biến thành không khí dần tan biến.

“Xem ra, cô là tiểu thư hàng xóm mới chuyển đến.” Khương Tuệ Kinh cũng không muốn bị coi là không khí, hắn cố tìm chuyện cùng cô tán gẫu, tâm tình trong nháy mắt trở nên tự đắc thích ý, tràn đầy ý cười, càng thêm vui vẻ.

Từ sau khi Tuệ Thanh xuất viện về nhà, vì mất trí nhớ nên chị ấy trở lại tuổi hai mốt, vẫn như cũ có chút ngốc có chút vụng về, tâm hồn đơn thuần ngoại trừ đọc truyện tranh và tiểu thuyết, cũng không để ý thứ gì khác.

Tuệ Thanh cùng bảo vệ và hàng xóm đều rất quen thuộc, thám thính được hàng xóm mới chuyển đến là một nữ bác sĩ, thám thính được đối phương mua nhà giá thấp nhất so với giá

thị trường, còn thám thính được nữ bác sĩ vẫn độc thân.

Nếu không phải Cung Diệc Hân bận quá, hằng ngày không ở nhà, thì nói không chừng Tuệ

Thanh đã sớm tới cửa chào hỏi, tiếp tục tình hữu nghị đã từng bị hấn ngăn cản.

Không nghe thấy, cô không nghe thấy thanh âm của hấn -- cô đang tự thôi mien chính mình.

Cô hiện tại rất muốn kiểm một cái động trốn vào đó.

“Cô thực may mắn, chủ nhà vội vã rời đi, cô đã mua được với giá rất thấp.”

Ngẩng đầu những con số đang tăng dần trên màn hình thang máy, cô không rõ, thời gian làm

sao có thể trôi qua chậm như vậy.

“Lần trước tôi ngăn cản cô tới tìm Tuệ Thanh, bởi vì tôi lo lắng, cô là do người nào đó phái

tới, nhưng mà hiện tại, nếu cô có thời gian rảnh, hoan nghênh đến nhà tôi chơi.”

Cô không lên tiếng trả lời, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm những con số liên tục nhảy lên.

“Cô đã ăn cơm chưa?”

Không trả lời, cô cắn răng kiên trì.

“Chắc là chưa ăn, trên tay cô vẫn còn cầm túi đồ của siêu thị. Đúng rồi, cô thực sự thích ăn

cơm Ngự Lan như vậy sao? Tôi có quen biết tổng giám đốc bên đó, có muốn giới thiệu hai

người làm quen hay không, có bác sĩ nổi tiếng quảng bá sản phẩm, nhất định có thể đẩy mạnh

tiêu thụ.....” Hấn càng nói càng cao hứng, giống như bọn họ đã có giao tình lâu ngày.

Cung Diệc Hân cắn răng. Rốt cục, cảm ơn trời đất, thang máy đã đến.

Bước trước một bước, cô nhanh chóng bước nhanh về phía cửa nhà, không nghĩ tới hấn vẫn

đi theo sau lưng cô..... Chỉ cách nhau hai bước chân.

Có nên quay đầu quát hấn, nói hấn làm người đừng nên quá mức hay không? Nhưng cô đã

không không chế được một lần, không lẽ nào lại để mình chỉ trong vài giây ngắn ngủn ở

chung, lại không không chế được lần thứ hai.

Tiếng bước chân của hấn dẫm nát lòng cô, một chút, một chút, một chút.....

Cô rút cuộc không nhịn được nữa, đi tới trước cửa nhà, mặt lạnh lùng, nổi giận dùng dùng nói:

“Tôi nói lại lần nữa, không nên đi theo tôi!”

Vừa nói xong, xoay người lại, cô lấy chìa khóa từ túi xách, mở cửa.

Lúc này, trên vai cảm giác có ngón tay gõ nhẹ, cô nửa quay đầu, chỉ thấy hấn mặt mày hớn

hở nói: “Bảo với bác sĩ Cung một tiếng, tôi sẽ ở nhà đối diện nhà cô.”

Ách..... Cô hiểu lầm hấn hồi 2.....

Cô chưa từng nghĩ mình lại mất mặt như vậy, cô vì sao lại không không chế được mà quay

đầu? Sao lại không không chế được ý nghĩ mắng chửi người khác?! Cô là bác sĩ Cung tự chủ

tốt nhất, không chỉ bị hấn chọc một lần, mà là ba lần, liên tục không không chế được bản

thân.....

Khuôn mặt căng thẳng, che kín miệng, bước vào nhà, cô dùng sức “Phanh” đóng cửa lại.

Khương Tuệ Kinh nhìn cách cửa bị cô dùng sức đóng mạnh, không rõ mình vì sao lại vui vẻ

như vậy, hần bật cười, tiếng cười thật to xuyên qua cánh cửa kia, truyền vào tai Cung Diệc

Hân, làm cho cô thực sự thực sự..... Rất muốn giết chính mình.....

Hần xoay người, đã quên mình có mang theo chìa khóa mà ấn chuông điện trước cửa nhà.

Khương Tuệ Thanh ra mở cửa, nhìn thấy ý cười trên mặt hần, cao hứng giống như muốn ca

hát, vội vàng che hai lỗ tai nói: “Em ngàn vạn không cần hát.”

Mọi người đều biết Tuệ Kinh nhà bọn họ là thiên tài, học cái gì cũng đứng nhất, chỉ có ca hát

thì hoàn toàn không được, giọng hát của hần không thể nói ngũ âm không hoàn chỉnh để hình

dung, đó căn bản là một loại..... Một loại vũ khí lợi hại khủng bố giết người.

Nếu bác sĩ dùng tay cứu người, vậy thì giọng hát của hần chính là dùng để giết người. Như cô

tình, mỗi lần chỉ cần hần cao hứng cực điểm, lại nghĩ muốn mở miệng hát vang.

Hần kéo hạ tay cô nói: “Yên tâm, em không có muốn hát.” Tuy rằng hần thực sự rất muốn hát.

Khương Tuệ Thanh nghe xong cười hỏi: “Thế vì sao em cao hứng như vậy?”

“Chị đoán xem” Hần dùng lực nhéo mặt cô một cái.

Hiện tại, hần hai mươi tám tuổi, mà cô trở lại tuổi hai mốt, rốt cục mong ước của hần đã

thành sự thật, biến cô thành em gái. Anh trai có thể tùy ý khi dễ em gái sao? Đáp án là, đúng

vậy.

“Bạn gái bé nhỏ của em bệnh tình đã khá hơn?” Cô kéo tay hần ra, cười hỏi.

“Ai nói với chị, Ấu Lâm là bạn gái của em?”

“Không phải sao? Em không phải thích nhất kiểu nữ sinh như thiên sứ sao?..”

“Không phải, em chỉ là có ý tốt che chở thôi.”

“Mới là lạ, em chính là thích Cung Ấu Lâm kia, tất cả mọi người đều biết, bao gồm y tá và

bác sĩ”

Lừa quỷ à, cho dù cô không phải thiên tài, cũng không nên lừa phỉnh cô như vậy nha? Nếu

không thích, hần vì sao lại thường xuyên đi thăm bệnh? Nếu không thích, làm sao lại muốn

che chở cho người ta? Nếu không thích, kẹo sôcôla này..... Ha ha, lừa ai!

“Tùy chị muốn nói thế nào.” Hần vẫy vẫy tay, đi vào trong phòng, lấy quần áo trong tủ đi tắm.

“Em không cần không thừa nhận, chị chỉ nhìn vào mắt, đã hiểu được tận đáy lòng.” Khương

Tuệ Thanh đi theo phía sau hần, nhất định nói hết ý nghĩ của mình.

“Đầu óc chị đơn giản như vậy, làm sao có thể hiểu được.”

“Em còn nói chị giận, chị tức giận, chị muốn cáo trạng.” Hai tay cô chống nạnh, lại không nhìn ra bộ dạng đang tức giận.

Muốn làm người đàn bà chanh chua là phải có điều kiện, mà cô thì không đủ điều kiện.

“Cáo trạng? Được thôi, dù sao trời cao hoàng đế xa, lão ba lão mẹ sẽ không bởi vì một câu của chị bay trở về mắng em.”

“Chị cũng có thể cáo trạng với những người khác.” Cô chu miệng lên, đưa lưng về phía hắn.

Hắn nhủ mảy, vẻ mặt căng thẳng giữ chặt bờ vai cô, xoay cô lại đối diện mình, chăm chú

nhìn hỏi: “Ai? Ai là người chị muốn cáo trạng, Trang Bạch Tuyên sao?”

Khương Tuệ Thanh quay đầu đi, dùng ngón tay chọc về mặt tức giận của hắn, nghi hoặc hỏi:

“Tuệ Kinh, Trang Bạch Tuyên là ai vậy?”

Vậy là không phải hắn ta..... Hắn thờ phào nói: “Một người không quan trọng.”

“Đã không quan trọng, em vì sao lại tức giận như vậy?”

Hắn không trả lời, vươn hai tay, xoa má cô, nói sang chuyện khác, “Có nhớ vị bác sĩ kia hay không?”

“Người nào?”

“Khi chị nằm viện, nữ bác sĩ thường đến thăm.”

“À, khi chị xuất viện, đã quên nói với cô ấy địa chỉ nhà chúng ta.” Cô đầu môi nói đầy tiếc nuối.

“Đối diện nhà chúng ta không phải mới chuyển đến một nữ bác sĩ sao?”

“Đúng vậy, nghe nói còn là một nữ bác sĩ xinh đẹp.”

“Chính là cô ấy.” Hắn dùng ngón tay cái, chỉ hướng cửa đối diện.

“Sao? Là cô ấy! A, chị muốn đi tìm bác sĩ.” Ngạc nhiên ngoài ý muốn, làm Khương Tuệ

Thanh tươi cười rạng rỡ.

“Đừng nóng vội, cô ấy vừa tan tầm, cho cô một chút thời gian tắm rửa.”

“Được.”

Cô dùng sức gật đầu, mặt mày hớn hở. Cô thích bác sĩ, thực thích, thực thích nha.....

Sấy khô tóc, mặc một bộ quần áo thoải mái, Cung Diệc Hân liếc mắt nhìn máy chạy bộ nằm

ở góc phòng. Hôm nay không có tâm tình tập, đều là vì một cuộc điện thoại của Phương Mộc

Thụ, quấy rầy kế hoạch của cô, ngày mai..... Sáng sớm chạy vậy.

Cầm lấy com nằm trên bàn, mở ra, đưa tới bên miệng, cô mới phát hiện mình không có khẩu vị.

Cười nhẹ, cô nhớ tới lời Khương Tuệ Kinh nói.

Cô cũng không muốn trở thành người phát ngôn cho cái gì, chỉ là cảm thấy nó rất tiện lợi,

com nắm ăn chưa xong có thể bỏ vào giỏ xách, thời gian rảnh có thể lấy ra cắn hai miếng.

Nhớ tới Khương Tuệ Kinh, cô liền nhớ tới việc mình không khống chế được, không ngờ lại ở nhà đối diện..... Thực mất mặt.

Cô không cho phép chính mình phạm sai lầm, nhưng ở trước mặt hắn, cô nhiều lần không khống chế được, thế nhưng hôm nay còn phạm hai lần sai lầm liên tiếp trước mặt hắn, đáng chết.

Chuông cửa vang lên, cô bỗng giật mình ngồi thẳng dậy.

Là Khương Tuệ Kinh sao?! Cô không tự giác nắm chặt nắm đấm, trong lòng dâng trào ý muốn chém hắn. Hắn tới làm cái gì, hắn thích trêu chọc cô như vậy sao?

Chuông cửa liên tục vang lên, cô bốc hỏa, nổi giận đùng đùng đứng dậy, đi tới cửa, mở cửa lớn, lời mắng chửi đã ra đến đầu lưỡi, dự tính nhìn thấy hắn tức khắc chửi ầm lên, nhưng mà..... Đứng ngoài cửa là Khương Tuệ Thanh.

“Bác sĩ, tôi rất nhớ cô.”

Một nụ cười ngọt ngào, giờ hai tay về phía cô, mà cô, ngốc ngốc để bị ôm chặt, sau đó ngốc ngốc hưởng ứng, cô vỗ lưng Khương Tuệ Thanh, giống như mẹ thường làm với con gái.

Khương Tuệ Thanh là một cô gái kỳ quái, cô nghĩ vậy.

Cô ấy chỉ cười, đã khiến cho người bên cạnh cảm giác ấm áp, cô giống mặt trời, làm cho người sợ lạnh như cô, không tự giác lại muốn tới gần, mà buổi tối hôm nay..... Hôm nay thực là một buổi tối mất mặt, cô thực sự cần một cái ôm ấm áp.

Ôm lấy cô, Cung Diệc Hân ngửi được mùi hương Cỏ roi ngựa chanh (*thuộc họ Cỏ roi ngựa*, http://vi.wikipedia.org/wiki/H%E1%BB%8D_C%E1%BB%8F_roi_ng%E1%BB%B1a) từ người cô, đó là loại mùi hương giúp người ta giải tỏa áp lực.

“Thực xin lỗi, bác sĩ, tôi xuất viện mà không nói gì với cô.”

Cô lắc đầu không để ý. Vì sao cần báo tin? Cô ấy không biết mình là ai, chỉ nhìn thấy cô mặc áo blouse, chỉ biết luôn miệng gọi cô bác sĩ.

“Cô có tốt hơn chút nào không?” Cung Diệc Hân đẩy cô ra hỏi.

“Tôi không còn ép buộc bản thân phải nhớ lại những chuyện đã quên, dù gì cũng là chuyện đã qua, quên liền quên đi, bác sĩ nói rất đúng, chỉ cần vui vẻ là được rồi.”

“Cô vui vẻ?”

“Vâng.” Khương Tuệ Thanh gật đầu, quay đầu liếc mắt một cái nhìn cửa nhà đối diện, xác định cửa đã đóng, mới nói nhỏ vào tai Cung Diệc Hân: “Tôi gặp được một người, hắn làm cho tôi cảm thấy thoải mái. Bác sĩ, bác sĩ..... Cô ngàn vạn đừng nói cho Tuệ Kinh nghe, bằng

không hấn sẽ tức giận.”

Vừa gặp mặt đã nói cho cô bí mật, chia sẻ tâm sự, làm chuyện mà bạn bè thường làm với nhau, đối với cô mà nói, là một loại kinh nghiệm mới lạ, cho tới bây giờ..... Cô chưa bao giờ hiểu được bạn tâm giao là như thế nào.

“Hấn không muốn cô kết giao bằng hữu?”

“Hấn nói bên ngoài người xấu rất nhiều, bảo tôi không thể tùy tiện cùng người khác nói chuyện.”

Quái nhân, đó không phải ý muốn bảo hộ bình thường. Cung Diệc Hân nhún nhún vai, không cho là đúng.

“Cô đừng để ý đến hấn, cho dù người xấu thực sự rất nhiều, mọi người cũng phải trải qua thất bại mới trưởng thành.” Tựa như cô, vượt qua mưa gió (*ý nói gian khổ*) mới có thể cứng cáp mạnh mẽ như bây giờ.

“Đúng vậy, tôi cũng nghĩ như vậy nha, nhưng mà cô không thể cùng Tuệ Kinh tranh luận nga, hấn là thiên tài, mỗi lần tôi nói ra cái gì cuối cùng đều thua hấn.” Khương Tuệ Thanh le lưỡi, lại quay đầu liếc mắt nhìn ra cửa.

Cô bật cười. Xem ra, cô chị gái này bị em trai chèn ép rất nhiều.

Có điều những gánh nặng, không thoải mái cả ngày nay đều tan biến khi nhìn thấy nụ cười xán lạn của Khương Tuệ Thanh, hiện tại cô mới có cảm giác về nhà.

Nhìn chằm chằm Khương Tuệ Thanh, cô không hiểu, vì sao chính mình có thể ở trước mặt cô tự tại thoải mái như vậy? Bởi vì cô vô hại, hay bởi vì cô rất ảm áp?

“Vào nhà ngồi đi.” Cung Diệc Hân chỉ chỉ bên trong.

Khương Tuệ Thanh bước vào phòng liền nhìn xung quanh, liếc mắt một cái liền thấy com nắm trên bàn. “Cô vẫn chưa có ăn com đúng không?”

“À, tôi không cảm thấy đói.....” Cô chân chò nói nhỏ.

“Cô không phải không đói bụng, mà vì mấy loại thức ăn này làm mất khẩu vị. Đi, đến nhà chúng tôi, Tuệ Kinh nấu ăn khuya cho.” Khương Tuệ Thanh nhiệt tình kéo tay cô, không cho phép cô từ chối, kiên quyết kéo cô về nhà mình.

Cô muốn từ chối, nhưng bụng không hợp tác, vào lúc này lại phát ra âm thanh cô lỏ cô lỏ rất to.

Khương Tuệ Thanh nghe thấy, cười đến run rẩy hết cả người, nhưng nụ cười của cô lại không làm cho người ta cảm thấy xấu hổ, cô ấy nắm chặt tay cô, giống như các cô từ mấy trăm năm trước đã là bạn tri kỷ.

Duyên phận giữa người với người với nhau rất khó nói, có người vừa mới gặp, đã có thể xác

định hai người hữu duyên có phần.

Ra đến trước cửa, cô không quên đem chìa khóa nhà nhét vào trong túi áo.

Cùng một khu chung cư, nhà họ Khương lại lớn hơn nhà cô một chút, diện tích ít nhất cũng

60 mét vuông, đơn giản sạch sẽ trang hoàng, càng làm cho phòng ở thoát nhìn lớn hơn.

“Oa, Tuệ Kinh đã nấu mì xong.” Khương Tuệ Thanh vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thơm, chạy nhanh về phía phòng ăn, cô vừa đặt bát đũa, vừa tự biên tự diễn, “Tuệ Kinh nhà chúng tôi là thiên tài nga, hần học cái gì đều rất nhanh, hồi nhỏ chỉ tùy tiện học bài mà lại luôn giữ hạng nhất, đến công ty đi làm, mới hai ba tháng liền đạt thành tích xuất sắc, mọi người đều gọi hần thiên tài bảo bối, ngay cả nấu cơm cũng vậy, chỉ cần đưa cho hần một quyển sách dạy nấu ăn, hần chỉ cần nhìn một cái có thể nấu ra đại tiệc.”

Cô đã quên, đây là lần thứ mấy Khương Tuệ Thanh ở trước mặt cô kể chuyện “Tuệ Kinh là thiên tài bảo bối”.

Rõ ràng là bị chèn ép rất đáng thương, nhưng cô ấy chẳng những không mang lòng oán hận em mình, còn coi như bảo bối luôn đem khoe với mọi người.

Tinh huống hoàn toàn không giống với nhà bọn họ. Cô từ nhỏ tận lực cùng Âu Lâm cạnh tranh, Âu Lâm làm một thì cô sẽ làm được một trăm, làm miết về sau, biến thiên sứ thành một cô gái luôn ghen ghét, nếu nói tiếp cô cũng có điểm không đúng.

Khương Tuệ Kinh nhìn Cung Diệc Hân, cảm chén đề trước mặt cô, ngồi xuống, cùng cô mặt đối mặt.

Cô nhìn hần, nhớ tới mình đã nhiều lần không khống chế được bản thân trước mặt hần, trên mặt hơi hơi đỏ lên..... Cô rất xấu hổ, nhưng thái độ hần lại tự nhiên, giống như vừa rồi chưa có chuyện gì xảy ra.

Hần tươi cười xoa xoa mặt chị gái, nói: “Khương Tuệ Thanh, cảm miệng. Im lặng ăn đồ ăn trước mặt chị đi.”

Chỉ như vậy mà cô ấy chịu im miệng sao? Đương nhiên là không rồi.

“Tuệ Kinh ghét nhất là người khác gọi hần thiên tài, về sau, hần liền cố ý giả ngốc, mỗi lần đều cố ý không làm hết bài thi, mẹ tôi cũng không có biện pháp, đành phải tùy theo ý hần.

Bác sĩ, cô cũng là thiên tài đúng không? Muốn thi vào trường y rất khó nha.”

Cung Diệc Hân cảm lấy đôi đũa, gấp một ít mì cho vào miệng rồi mới ngẩng đầu, chậm rãi trả lời, “Tôi không phải thiên tài, tôi chỉ là cố gắng hơn mọi người mà thôi. Người khác đọc sách một giờ, thì tôi phải học năm giờ, đứng nhất trong các kì thi, đã là thói quen cùng mục đích của tôi.”

“Vi sao phải vất vả như vậy?” Hấn trực tiếp hỏi.

Cô cười mà không đáp, gấp thức ăn bỏ vào miệng.

Nhai kỹ, nuốt vào, thực sự ăn rất ngon, tay nghề đầu bếp năm sao, quả nhiên là thiên tài mới có thể làm được thức ăn ngon như vậy. Cúi đầu, cô uống hai muống nước mì, thực sự chú tâm, cô cố gắng nhắm nháp thức ăn mỹ vị. Thật lâu, cô đã lâu chưa được ăn thế này..... Cảm giác thức ăn làm cho người ta hạnh phúc bội phần.

“Nói đi, nói đi, vì sao ép bản thân đến mệt mỏi như thế?” Khương Tuệ Thanh thúc giục cô trả lời.

“Tôi ngốc a, không hiểu được có cách sống thoải mái.”

Khương Tuệ Thanh không biết tiếp theo phải nói như thế nào, suy nghĩ nửa ngày, đưa ra kết luận, “Nhưng mà, có thể thi vào trường y, có thể làm bác sĩ, chính là thiên tài.”

Khương Tuệ Kinh lại hoàn toàn trái ngược, hấn nói một câu khác, “Vậy hiện tại thì sao? Cô đã biết đó là cách sống ngu ngốc, vì sao còn không vì chính mình mà mở mắt?”

“Bây giờ vẫn ngốc, ngốc nên mới dùng sự xuất sắc của mình để công kích lòng hận thù.” Cô không chú ý tới người hỏi là hấn, cúi đầu, vừa ăn mì, vừa lừ lừ nói.

Cái người cô muốn công kích..... Là mẫu thân của cô? Ánh mắt hấn buồn bã.

“Bác sĩ.” Khương Tuệ Thanh kêu cô, cô ngẩng đầu.

Liền nhìn thấy cô ấy đem trứng trong bát mình bỏ vào bát cô, lúc này cô mới phát hiện mình ăn quá nhanh, đối diện với hai người kia còn chưa có động đũa, cô đã giải quyết xong hơn phân nửa bát.

Cô..... Thật sự đói. Mặt hơi hơi đỏ lên, mặt nạ kiêu ngạo đã vô ý bị dỡ xuống.

“Tôi không cần, đã đủ rồi.”

Khương Tuệ Thanh lắc đầu, kiên trì đem trứng bỏ vào trong bát của cô. “Bác sĩ, nếu có người khi dễ tôi, Tuệ Kinh sẽ rất tức giận, có đôi khi còn giờ các trò quái ác làm người khác sợ chết khiếp.”

Gật đầu, Cung Diệc Hân đồng ý, ý muốn bảo hộ của Khương Tuệ Kinh cao hơn mức bình thường.

“Nhưng mà, đó là không đúng.” Khương Tuệ Thanh lại nói tiếp.

Lời của cô làm cho Khương Tuệ Kinh nhớ tới cái tên “Súc sinh” kia, nhất thời phẫn nộ, hỏi lại: “Ăn miếng trả miếng, có chỗ nào không đúng?!”

“Cho dù người làm người ta sợ chết khiếp, chính mình cũng sẽ không vui vẻ nha.”

Rất đơn giản lại logic, làm cho thiên tài cùng bác sĩ đều không còn lời nào để nói.

Khương Tuệ Kinh cùng Cung Diệc Hân nhìn nhau, đồng thời cúi đầu, chính mình đồng ý bị

đánh bại.

“Cho nên bác sĩ, cô nên tha thứ cái người đã đối xử không tốt với cô, bởi vì dù cô đối với họ không tốt, chính cô cũng không vui vẻ, bác sĩ không nhất thiết làm cho chính mình không vui vẻ.”

Khương Tuệ Thanh nói đúng.

Từ tận đáy lòng cô thâm đồng ý, nhưng là con người..... Tha thứ cho mình thì dễ, tha thứ người khác thực khó khăn. Cô chuyển nhà, tránh tiếp xúc, đã là nhượng bộ lớn nhất của cô.

“Chị biết rõ nhi.” Khương Tuệ Kinh dùng đũa gõ lên trán Khương Tuệ Thanh, cô cười hi hi né tránh, đã thay đổi không khí trầm tĩnh lúc đầu.

“Chị biết rất nhiều thứ nha, chị không có gốc như em nghĩ đâu.” Nói xong, cô cướp quả trứng trong bát hân, há miệng nhét hết vào.

“Tốt lắm. Nói, chị hôm nay có nơi nơi chạy loạn hay không?” Hân gấp trứng tôm trong bát cô, liến cho vào miệng.

“Chị vì sao phải nói với em?” Cô gấp cá viên trong bát hân, bỏ qua cho Cung Diệc Hân.

“Bởi vì ba mẹ đã nói qua, chị do em quản.”

Khương Tuệ Kinh không chút khách khí, hân gấp lại cá viên của mình từ bát của Cung Diệc Hân, vừa khéo kẹp luôn miếng thịt cô chưa kịp ăn, cô chính thức bị cuốn vào chiến tranh.

“Chị là chị, em là em trai, là chị quản em mới đúng.” Khương Tuệ Thanh đem miếng thịt hân trộm hoàn trả lại cho Cung Diệc Hân.

“Có người chị gái ngốc như vậy, là si nhục lớn nhất trong cuộc đời em.” Thịt đã đến miệng còn bị người ta cướp đi? Kia không phải là phong cách hành sự của Khương Tuệ Kinh hân, vì thế hân trực tiếp bung bát Cung Diệc Hân lên, uống một hớp canh lớn.

“Phải không? Có thể có người em đẹp trai lại thông minh, là kiêu ngạo lớn nhất trong cuộc đời chị nha.”

Nghe bọn họ mỗi người một câu đầu võ mồm, Cung Diệc Hân nở nụ cười.

Đây mới là người nhà, mặc dù dùng lời nói đá kích nhau như thế nào, cũng không mang chút ác ý.

Bữa cơm này, không cần quy tắc, không có lễ phép, nhưng trên mặt mọi người đều mang theo nụ cười.

Nhà..... Hân phải là những nơi như thế này, không phải những nơi có ba, có mẹ, có chị, có em, đều tên là nhà.

Tối nay, cô ngồi ăn trên một chiếc bàn dài, đã hiểu rõ chân lý về gia đình.

Cơm nước xong, theo lý thuyết, cô nên lễ phép cáo từ, có lẽ ngày mai, đưa một chút hoa quả hoặc lễ vật khác sang, cảm ơn bọn họ đêm nay đã tiếp đãi thịnh tình, nhưng Khương Tuệ

Thanh không cho cô về nhà, lôi kéo cô vào phòng, khóa cửa lại, dẫn cô đi về phía gần toilet.

Khương Tuệ Thanh dè dặt cẩn trọng liếc mắt nhìn cửa một cái, sau đó mới bắt đầu nói với cô những lời thật lòng mình.

“Bác sĩ, nói cho em nghe, hôm nay chị đã ra ngoài, chị cùng A Úc đi dạo Tây Môn Đình, bọn chị đi xem phim, đi ăn kem, đã làm rất nhiều chuyện Tuệ Kinh không cho chị làm.”

“Chị đã trưởng thành, vì sao hấn còn muốn ngăn cấm chị?” Cung Diệc Hân nghiêm túc đảm nhiệm vai trò “Bạn tâm giao” của cô, lắng nghe cô kể chuyện.

“Tuệ Kinh không thích chị có bạn trai.”

Cô nhún mày. Đây là thiên lý gì, hấn có thể có bạn gái, lại không cho phép chị gái có bạn trai?

“Tuệ Kinh rất xấu, đúng hay không?” Khương Tuệ Thanh hỏi.

“Đúng.” Gật đầu, cùng chung kẻ thù với cô.

“Hấn thực chuyên chế.” Cô còn nói.

“Cũng thực thích quản người.” Cung Diệc Hân bổ sung thêm một câu.

“Đúng, còn thực gà mẹ.”

“Không sai, cũng thực bá đạo.”

Cô nói xong, Khương Tuệ Thanh nở nụ cười, cô không nhịn được cũng cười theo, Khương Tuệ Thanh nhìn cô cười, liền cười càng tươi hơn, sau đó giống như cùng chung suy nghĩ, hai người liếc nhìn nhau cười, nhớ tới người đàn ông chuyên chế, thích quản người, bá đạo, gà mẹ liền cười thoải mái như vậy.

Đột nhiên, Cung Diệc Hân quay đầu, ở tầm mắt dừng lại ở gương trang điểm, tươi cười tan dần.

Hóa ra, cô cười lộ lên chính là như vậy, một khuôn mặt thật xa lạ.....

Khương Tuệ Thanh tiến lại gần, từ sau lưng ôm lấy cô, trong gương, thêm một khuôn mặt tươi cười.

“Bác sĩ.” Khương Tuệ Thanh mềm yếu gọi.

“Thế nào?” Cô cũng mềm yếu đáp lời.

“Chị cảm thấy, chị cùng em có vẻ giống sinh đôi nha.”

Có sao? Trong gương, mặt hai cô gái đến nửa điểm cũng không giống nhau, người nóng người lạnh, người ngọt người khô, thế giới của một người chỉ có hạnh phúc đơn thuần, mà của người kia..... Phức tạp mà âm trầm

“Cứ quyết định như vậy được không?”

“Quyết định cái gì?”

“Em cùng chị làm người nhà, chị không cần cùng Tuệ Kinh làm chị em sinh đôi nữa.” Nói xong, Khương Tuệ Thanh liền cười, nụ cười của cô ấy lại lần nữa lây sang cô, vì thế cô cũng kéo khóe môi, tươi cười rạng rỡ.....

Bạn đang đọc truyện *Băng Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Khi tiếng nhạc chuông di động vang lên, Cung Diệc Hân không nhìn được bấu môi.

Cô làm bộ như không thèm để ý, kỳ thực, tâm tình lại rất khẩn trương.

Mở tin nhắn ra, một dòng chữ ngắn ngủn: Buổi tối ghé nhà, tôi làm mỳ Ý.

Nghĩ đến tay nghề Khương Tuệ Kinh, cô thỏa mãn thờ dài. Hân là thiên tài, là thiên tài hàng thật giá thật. Cười, không nhìn được cười đến toe toét.

Đi mua một hộp bánh xốp dừa làm quà, Tuệ Thanh rất thích loại bánh này. Cô thẩm tính toán, trước tiên đi thay bộ quần áo màu xanh chuyên dùng khi vào phòng phẫu thuật, sau đó đến bãi đỗ xe lấy xe, rồi đến tiệm bánh “Kỷ phân điểm” mua bánh xốp dừa, đợi chút..... Nghe nói gần đây có một tiệm bán cánh vịt hun khói, lại còn có bí quyết gia truyền không có bột ngọt, tốt cho sức khỏe lại ăn ngon, ghé qua một chút mua tặng họ làm thức ăn khuya cũng tốt.

Đúng rồi, trên đường ngang qua tiệm mướn truyện dừng lại một lát, hỏi chủ tiệm một chút, gần đây có bộ truyện tranh hay, cuốn tiểu thuyết nào hấp dẫn, thì thuê về nhà cho Tuệ Thanh.

Cô đi được vài bước, dường như nhớ tới cái gì nên dừng lại ở hành lang.

Bắt đầu từ lúc nào, cô sẽ vì mua đồ ăn, lãng phí thời gian ở vòng qua vòng lại trên đường? Từ bao giờ, cô bắt đầu để ý đồ ăn vặt ở tiệm nào ăn ngon lại tốt cho sức khỏe? Là từ khi nào, cô lại đi thuê cái loại sách không có chút tác dụng gì như thế?

Không sai, cô là thích Tuệ Thanh ám áp, thích cô không giả tạo với mình, nhưng..... Các cô có quen thuộc đến mức đem đôi phương nhét vào kế hoạch cuộc sống hàng ngày của mình sao?

Không, không phải như thế, không phải đem chị em nhà họ Khương nhét vào sinh hoạt của cô, là chính cô thường xuyên đến nhà họ Khương vui chơi giải trí, bởi vì ngưng ngưng, mới muốn mang chút quà đến, đó là cử chỉ thường tình.

Nhưng cô không cần mỗi ngày đều đến đó a, không cần vì một tin nhắn của Khương Tuệ Kinh, cô đã bắt đầu lên kế hoạch. Đi làm tan tầm về đã đủ mệt người, còn đến nhà đối diện quấy rầy bữa ăn tối, chẳng thà ăn một chút rồi nằm trên giường xem tin tức mới về y học còn

tốt hơn.

Hôm nay sẽ không đi.

Kỳ thực cô đối với mỳ Ý cũng không cảm thấy hứng thú lắm.

Trực tiếp lái xe về nhà, không mua bánh xốp dừa, cánh vịt hun khói, cũng không đến tiệm thuê truyện.

Quyết định xong, cô gật gật đầu, nhưng mới đi năm bước cô lại dừng lại.

Bất quá chỉ là không ghé nhà đối diện, không ăn món mỳ Ý kia, vì sao..... Trong lòng lại có cảm giác quặn thắt? Cô đói bụng như vậy sao? Đói đến chỉ vì ăn ít một chút, liền cảm thấy chuyện về thẳng nhà, nhất thời mất đi cảm giác?

Cung Diệc Hân dựa lưng lên tường, lý tính mạnh hơn cảm tính, cô cẩn thận phân tích cảm giác của mình.

Có phải cô thích đến căn phòng đó hay không, hương vị “Gia đình”? Có phải cô ý đồ tìm kiếm cảm giác người thân trên người người khác hay không? Có phải cô thích cảnh người thân cùng nhau đùa giỡn hay không? Có phải hay không..... Nếu đáp án đều là yes mà nói, tình huống này không phải rất nguy hiểm sao, dù sao nơi đó không phải nhà cô, bọn họ chung quy cũng không phải người thân của cô.

Cô là hiệp khách cô độc, từ giây phút cô sinh ra, thân phận đã được quyết định.

Đúng, rất nguy hiểm, cô không nên theo đuổi để rồi tự mình trầm luân, cầm lấy di động, trong đầu suy nghĩ gửi tin nhắn, nói: Hôm nay không qua, hơi mệt.

Nhưng mà tin nhắn mới bấm tới một nửa, liền nghe thấy có người kêu tên cô.

“Diệc Hân.”

Phản xạ nhú mày. Ai mà lại kêu cô như vậy? “Bác sĩ Cung” mới là cách gọi chính xác.

Buông tay cô ngẩng đầu, tầm mắt nhìn thẳng mặt Mộc Thụ, theo bản năng, ngực thắt lại.

“Phẫu thuật đã xong?” Thần thái hần tự nhiên giống như bọn họ vẫn là những sinh viên năm đó, tan học, cùng hẹn nhau đến căn-tin.

Cung Diệc Hân cảm thấy bất bình. Dựa vào cái gì cho rằng sau khi hần phản bội người ta, quay đầu lại thay bằng một khuôn mặt tươi cười, đối phương sẽ lãng quên khó chịu mà hần gây ra? Lần đó, hần tàn nhẫn làm bị thương tự tôn của cô, mà cô cái gì đều có thể không cần, duy chỉ có tự tôn, kiêu ngạo, cô coi chúng như báu vật.

“Đúng vậy.” Cô đứng thẳng người, ôn hoà trả lời.

Cô không muốn cự tuyệt hần ngàn dặm xa cách, làm cho hần hiểu lầm cô còn để ý đến những việc trước kia; Cũng không nghĩ tới độ thân thiết nhiệt tình, để hần cho rằng hai người có thể

làm bạn bè.

Quan hệ của bọn họ, nhiều nhất chỉ là đồng nghiệp.

“Hai tuần nay, tên em như sấm bên tai, nơi nơi đều nghe thấy rất nhiều người ca ngợi em.”

Lúc này, đến việc đáp lại cô cũng không muốn.

“Em..... Vẫn còn tức giận với anh?”

“Tức giận? Vì sao?” Cô trực giác hỏi lại.

Cô tức giận, Khương Tuệ Kinh không nói sai, kẻ bắt cả hai tay tội ác tày trời, đem toàn bộ lỗi đổ lên trên người Áu Lâm mười lăm tuổi, cũng không công bằng.

“Chúng ta đều đã trưởng thành thành thực, chuyện quá khứ.....”

“Thực xin lỗi, tôi còn có hẹn, nếu không có chuyện gì quan trọng.....” Cô dự tính kết thúc đoạn đối thoại này. Thay đổi tâm ý, cô quyết định đi mua bánh dứa, cánh vịt hun khói cùng thuê truyện tranh.

“Hẹn? Không thể nào.” Hần bật cười.

Toàn bệnh viện ai chẳng biết cô là người máy, khám bệnh phẫu thuật, phẫu thuật khám bệnh, thế giới của cô trừ công việc thì không có thứ gì khác, hơn nữa toàn bộ người trong bệnh viện, cô cũng không quen thân với người nào.

Cung Diệc Hân mất lạnh nhìn về mặt của hần. Hần có ý tứ gì, là cười nhạo hay là châm chọc?

Cho rằng trừ bỏ hần Phương Mộc Thụ, không có người đàn ông nào nguyện ý trở thành đối tượng hẹn hò cùng cô? Ở trong mắt hần, cô thiếu nữ tính nghiêm trọng đến vậy sao?

Phương Mộc Thụ thực ngu ngốc, cho rằng cô thuần túy bởi vì nhớ đến những tình cảm đã có trước kia mà tức giận, cũng không hiểu được cô chính là để ý nhớ đến việc kiều ngao bị đâm đạp đã không chịu nổi, mà hiện tại, hần lại phạm sai lầm giống vậy.

Lấy di động ra, Cung Diệc Hân không chút nghĩ ngợi, tìm số điện thoại của Khương Tuệ Kinh, bấm nút gọi, điện thoại vừa kết nối không đợi hần mở miệng, cô đã giành nói trước:

“Kinh, anh ở nơi nào? Tan tầm chưa? Em mệt mỏi quá nga, mệt đến không muốn lái xe, anh không cần đi mua vật liệu nấu mì Ý trước đâu, anh tới đón em, rồi hai chúng ta cùng đi dạo siêu thị, được không?”

Cô nói chuyện bằng ngữ điệu ngọt ngào đến nỗi bản thân cũng không tưởng được, nói xong da gà tranh nhau nổi lên cả cánh tay.

Đầu kia điện thoại, Khương Tuệ Kinh sững sốt. Người kia.....

Xác định lại một lần, đúng là số điện thoại của Cung Diệc Hân..... Hần khựng lại trong mười giây, sau đó nở nụ cười, nói với thư ký, “Giúp tôi chuyển hội nghị lúc sáu giờ đến sáng mai.”

Sau đó hần lại gọi một cuộc điện thoại, vội vàng cầm lấy chìa khóa xe, đi về hướng bệnh viện

Tần Sinh.

Động tác của hắn rất nhanh, chỉ mất hơn mười phút ngắn ngủi, đã mang theo một bó hoa hồng to đi đến trước mặt Cung Diệc Hân.

Cô bị hắn dọa sợ, ngơ ngác nhìn hắn đi về phía mình, nhìn hắn nhiệt tình ôm eo mình, nhẹ nhàng hôn lên má, dùng ngữ điệu ôn nhu đến nỗi làm cho người ta nổi điên nói: “Baby, em hôm nay có vẻ tan tằm sớm nga.”

“Đúng vậy, hôm nay phẫu thuật rất thuận lợi.” Giọng nói của cô như mắc kẹt, dường như toàn bộ tri giác đều tập trung bên hông nơi lòng bàn tay nóng nóng chạm vào.

“Em đó, đừng để bản thân bận rộn rồi mệt mỏi như vậy, bằng không về sau cục cưng của chúng ta muốn tìm mẹ, anh còn phải dẫn con đến đăng ký.”

Khương Tuệ Kinh đang nói giỡn, mặt dựa vào rất gần cô, đáy mắt có một tia nghịch ngợm, làm cô cũng không nhịn được mà cười.

“Không nghiêm trọng như vậy.”

Cô không phải thiên tài, nhưng có thể đoán ra thiên tài tiên sinh, chỉ trong vài giây ngắn ngủn nhận được điện thoại, đã nhanh chóng phân tích cũng hiểu rõ cô gặp phải tình huống gì.

“Ai nói không nghiêm trọng, em mà còn tiếp tục như vậy, anh phải đi tìm cha kháng nghị.”

Bàn tay to co rút lại, hắn chế trụ đầu cô, ép vào ngực mình.

Thẳng đến lúc này, cô mới phát giác Khương Tuệ Kinh rất cao, cao như một người khổng lồ, có thể một tay đã kiềm giữ được cô. Cô bắt đầu hỏi hặn, hỏi hặn mình ngây thơ tìm hắn diễn xuất, bởi vì mặc dù là diễn viên lão làng kỹ thuật diễn cao, cũng thực dễ dàng hóa thân vào nhân vật nhưng anh ta..... Diễn quá nhập tâm.....

“Baby, vị bác sĩ này thực lạ mặt, có nên giới thiệu một chút hay không?” Khương Tuệ Kinh chỉ chỉ về mặt kính ngực của Phương Mộc Thụ.

Diễn từ lúc nào lại xoay đến chuyện này? Cô từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, phát giác mình chỉ có thể nhìn đến cằm người đàn ông này. Thật là, ở cùng với hắn, phải thay giày cao gót mới được.

“Hắn là bác sĩ mới tới bệnh viện, Phương Mộc Thụ, tình anh khoa giải phẫu thần kinh.”

Phương Mộc Thụ?! Khuôn mặt đang tươi cười của hắn liền xị xuống, bất quá, rất nhanh liền khôi phục, vươn tay, cùng đối phương bắt tay, hắn cười hỏi Cung Diệc Hân, “Hai người đang nói chuyện phiếm sao? Anh có phá ngang cuộc nói chuyện của em không?”

“Không có, chính là vừa khéo gặp mặt, anh ta là học trưởng của em..... À mà, anh ta cũng muốn gặp anh.” Nói xong, cô không nhịn được liếc mắt nhìn Phương Mộc Thụ khiêu khích.

Tuệ Kinh chu đáo càng làm cô kiêu ngạo.

Phuong Mộc Thụ muốn nói gì đó, nhưng Khương Tuệ Kinh không cho hắn cơ hội, cúi đầu, điểm nhẹ trán cô, “Nếu không có việc gì, Tiểu Ngốc Ngốc đang ở nhà chờ, chúng ta về nhà sớm một chút được không?”

Tiểu Ngốc Ngốc? Chỉ Tuệ Thanh sao? Tuệ Thanh mà nghe được khẳng định sẽ la hét đòi kháng nghị cho coi. Cung Diệc Hân nghĩ như vậy, không khỏi nở nụ cười. Tuệ Kinh nói như vậy rõ ràng là muốn đối phương hiểu lầm, bọn họ đã ở cùng với nhau.

Trên thực tế, Phuong Mộc Thụ hiểu lầm không phải do ngôn ngữ mờ ám của Khương Tuệ Kinh, mà là khi cô nghe đến chữ “Nhà” kia, miệng cười ngọt ngào thấm tâm, chỉ những người phụ nữ có gia đình hạnh phúc, mới có thể toát ra vẻ mặt đó.

Hắn nhớ, cô luôn luôn muốn có gia đình thực sự thuộc về mình.

“Được. Bất quá em muốn vòng xe đến 『Kỷ phân điểm』 mua cho Tiểu Ngốc Ngốc một hộp bánh xốp dứa.”

“Không thành vấn đề. Bác sĩ Phuong, chúng tôi đi trước, gặp lại sau.” Sau khi Khương Tuệ Kinh hướng hắn gật đầu, liền lôi kéo cô rời khỏi.

Xoay lưng về phía Phuong Mộc Thụ, hắn ôm sát vai cô, vẻ mặt mất hứng, Cung Diệc Hân không hiểu tại sao hắn tức giận, ra khỏi bệnh viện, mới mở miệng hỏi: “Anh làm sao vậy?”

“Hắn chính là cái thằng đàn ông bội tình bạc nghĩa.” Nhìn kĩ, không riêng gì vẻ mặt mất hứng, ngay cả khẩu khí cũng không cao hứng.

“Anh nhớ hắn?”

“Sao không nhớ? Cây gổ, một cái tên thực vô nghĩa, sao có ích bằng vàng bạc đồng thiết làm cây?”

Cung Diệc Hân cười ra tiếng, không nghĩ tới có người sẽ giải thích tên của hắn ta như vậy.

“Không phải cây gổ, là bồn tắm gổ.”

“Tôi đoán hắn là cái gì gổ, hắn không phải xuất ngoại rồi sao? Trăng ở nước ngoài tròn như vậy, hắn trở về làm cái gì?” Hắn nổi giận nói.

Vấn đề này cô nên trả lời thế nào?

“Có lẽ hắn cảm thấy Đài Loan là nơi có thể phát triển. Tóm lại, hắn đã trở lại, với tám bằng tiến sĩ y học, phải dùng số tiền lớn mới mời về bệnh viện Tân Sinh được

“Cha cô không phải là viện trưởng sao? Vì sao muốn thuê hắn?” Ông ta không biết con gái mình bị người đàn ông này khi dễ phụ lòng hay sao?

Khương Tuệ Kinh không rõ bản thân vì sao lại tức giận như vậy, nhưng hắn thực sự không có biện pháp khống chế chính mình, không có cách nào làm ngơ coi cái tên Phuong Mộc Thụ

kia là người qua đường Giáp. Đặc biệt lo lắng bắt đầu từ ngày mai, hai người vốn đã không còn liên hệ, nhưng bây giờ làm cùng bệnh viện, mọi lúc mọi nơi đều có thể nhìn thấy mặt nhau, hấn rất tức giận!

Càng làm cho hấn buồn bực là, cô lại tìm hấn đến làm bạn trai giả, cái này có ý gì? Có đại biểu cho cô vẫn còn để ý Phương Mộc Thụ, còn coi trọng Phương Mộc Thụ hay không, bọn họ đã từng cắt đứt, nhưng vẫn chưa thể xem nó như quá khứ.

“Hấn là tình anh, tôi đã nói rồi.”

“Tình anh?!” Hấn cười lạnh hai tiếng, “Nói cách khác, bắt đầu từ ngày mai hấn sẽ đi đi lại lại khắp nơi trong cái bệnh viện này?”

“Đúng vậy.” Vừa dứt lời, cô liền hiểu ra vấn đề.

Phương Mộc Thụ dù sao cũng là bạn trai trước của Áu Lâm, hấn mất hứng, cũng đứng thôi.

Hấn có phải sẽ làm như lần uy hiếp cô không thể đến gần Tuệ Thanh, chạy tới trước mặt

Phương Mộc Thụ cảnh cáo hay không?

“Anh yên tâm, sẽ không có gì đâu.” Cô thở dài, nhìn xuống chân.

Hấn bị một câu không đầu không đuôi mà cô nói ra làm cho ngốc nghếch. “Sẽ không cái gì?”

“Áu Lâm cùng hấn sẽ không tro tàn lại cháy. Lúc trước Áu Lâm theo đuổi hấn, chính là bởi

vì không muốn thua tôi.” Cô đem hoa hồng nhét lại trong tay hấn, khách khí mà xa cách nói:

“Về sau đừng mang hoa đến bệnh viện, bên trong hoa có vi khuẩn không tốt cho bệnh nhân, nhưng dù sao, cũng cảm ơn anh đã đến đây.”

Cô hướng hấn gật đầu, cũng không thèm liếc mắt nhìn hấn một cái, nhanh chóng xoay người rời đi.

Lòng không rõ vì sao lại thấy chua xót, cô lựa chọn coi thường cảm giác chua xót, lựa chọn

không truy tìm nguồn gốc, không đi phân tích nguyên nhân, chính là để nó tùy ý lên men bốc

mùi, tùy ý nó rơi xuống đáy lòng một hồi rồi một hồi lại nhẹ nhàng lảng lảng.

Cung Diệc Hân vẫn mua bánh dứa, cánh vịt hun khói, hơn nữa còn thuê một bộ mười hai cuốn truyện tranh.

Cô thực không hiểu được bản thân đang làm cái gì, lúc xế chiều..... Bọn họ đều cụt hứng mỗi người tự bỏ về, nếu trước đó hấn biết việc cần hấn giúp đỡ là gặp mặt Phương Mộc Thụ, có lẽ đánh chết hấn cũng sẽ không xuất hiện?

Hiện tại, hấn chắc hấn phải đến phòng bệnh cố gắng giải thích với Áu Lâm, mới có thể nói rõ vì sao mình bỗng nhiên biến thành bạn trai Cung Diệc Hân.

Về phần Phương Mộc Thụ..... Sau khi biết sự thật, hấn sẽ nghĩ thế nào? Nghĩ..... ừm ừm, hai

chị em nhà họ Cung cùng yêu thích một người đàn ông. Hoặc là cho rằng, cô tìm em về đến
sắm vai bạn trai, đại biểu cho cô chưa từng quên hấn?

Nhiều lắm. Thật phiền phức! Cô chán ghét quan hệ của con người.

Cô đã chạy trên máy thể dục 50 phút, nhưng vẫn không có biện pháp đuổi những suy nghĩ
đáng ghét đó ra khỏi đầu.

Cô tắm rửa, gội đầu, cho rằng “Phiền muộn” không đuổi đi được, có lẽ có thể bị “Xóa” sạch,
nhưng là tắm rửa 30 phút xong, cảm giác buồn bực bế tắc vẫn còn trong ngực.

Cô oán hận mở máy tính, muốn tìm những số liệu cho giấy tờ trên bàn, cô cho rằng giả vờ bề
bộn nhiều việc, sẽ dễ tâm vào công việc, lãng quên những chuyện quấy nhiễu tâm tình.

Trước kia kinh nghiệm này luôn chính xác, nhưng tối hôm nay..... Phù, thờ dài, đem mặt
chôn trong lòng bàn tay, cô vẫn phiền lòng.

Chuông cửa vang lên, cô giống như bị điện giật, nhảy dựng lên bỏ giấy tờ trên tay xuống, cô
hoảng loạn thờ dốt, giống như đứng ngoài cửa là đại yêu quái, chỉ cần mở cửa ra, sẽ vọt vào
cắn nuốt cô không còn gì.

“Bác sĩ, bác sĩ..... Em có ở nhà không?” Tiếng đập cửa, truyền đến cùng với thanh âm của
Khương Tuệ Thanh.

Cung Diệc Hân thờ dài đi đến cạnh cửa, mở cửa chào đón cô với khuôn mặt tươi cười.

“Tuệ Kinh nói, em có thể không nhìn thấy tin nhắn, hấn đã gửi tin nhắn cho em nói, tối hôm
nay làm nỳ Ý.”

Hấn không có tức giận sao? Không tức giận cô mang đến phiền toái cho hấn? Cô mím mím
môi, không trả lời.

Khương Tuệ Thanh liếc mắt một nhìn cái bàn đầy giấy tờ, phình quai hàm đáng yêu nói: “Em
đang vội à.”

“Đúng vậy, công việc rất nhiều..... Thực xin lỗi, đêm nay không qua.”

“Em không đến sẽ không vui.....” Hai tay Khương Tuệ Thanh xoa xoa trước bụng.

“Chỉ có chuyện gì muốn nói với em sao?” Cung Diệc Hân nhìn ra ý đồ của cô, cô hấn là
không biết tìm ai để tâm sự.

“Ừ.” Cô dùng sức gật đầu.

Cung Diệc Hân vừa đóng cửa lại, Tuệ Thanh liền lôi kéo cô đi vào phòng, dừng lại ở phòng
tắm

Hành động của Tuệ Thanh làm cho cô không khỏi suy đoán, nhà cô nơi nơi đều là dụng cụ y
tế, cho nên Tuệ Thanh mới cho rằng chỉ có phòng tắm là an toàn?

Đóng cửa lại, Khương Tuệ Thanh cười meo meo ôm lấy cô, ở cô bên tai cô nhỏ giọng nói:

“Hôm nay..... Chị cùng A Úc hôn môi.” Nói xong, Tuệ Thanh buông ra cô, cả khuôn mặt đỏ hồng.

Hôn môi, đó là cảm giác cái gì? Năm ấy..... Môi Phương Mộc Thụ từng vô tình chạm vào môi cô, biết được cô không có cảm giác, vì thế hấn tức giận phủ lên môi cô, trần trọc hôn, nhưng cô vẫn không bị kích tỉnh, không có nhiều cảm giác lắm.

Vì thế hấn hỏn hên rống to với cô: Cô là người máy.

Đó là một lần duy nhất, cô cảm thấy “Người máy” là cụm từ đã thương người.

“Bác sĩ đã cùng bạn trai hôn môi?”

Cô định lắc đầu, nhưng dưới ánh mắt ấm áp của Tuệ Thanh, cô không thể nói dối. “Ừm”

“Em nhất định cũng đỏ mặt thẹn thùng, tim đập thành thịch, giống như có thứ gì đó trong lồng ngực muốn nhảy ra, đúng hay không?”

Cô cười xấu hổ, không biết nên trả lời thế nào.

“Môi của hấn thực mềm lại rất thơm, chị cảm nhận được tim của hấn cũng đập nhanh giống như chị vậy, chị nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ: a, nếu nụ hôn này kéo dài mãi mãi thì thật tốt.”

“Cảm giác kia..... Tuyệt lắm sao?”

Lời ra khỏi miệng, Cung Diệc Hân rất muốn tìm cái chậu đựng nước rửa mặt, sau đó tự mình chết đuối luôn cho xong.

Cô, Cung Diệc Hân, bác sĩ Cung vì sao lại hỏi như vậy, như vậy..... Nên nói.....

“Bác sĩ không phải cũng từng hôn sao?” Khương Tuệ Thanh hỏi, vẻ mặt buồn bực.

“Em không trải qua cái cảm giác giống chị.....” A, cô lại muốn đâm đầu chết đuối một lần nữa.

“Bác sĩ nhất định không yêu người đàn ông kia, nếu mà yêu, em sẽ cảm giác trời đất đều xoay tròn, thế giới trở nên thật xinh đẹp, cảm thấy nguyện ý vì người đàn ông trước mắt trả giá hết thảy.” Cô chấp hai tay lại, vẻ mặt hạnh phúc nhớ lại chuyện đó.

Vậy người phụ nữ Tuệ Kinh nguyện trả giá tất cả là Ấu Lâm? Cho nên hấn nguyện ý cúi đầu, đến lấy lòng người phụ nữ khó chịu như cô? Hấn tự cho là có thể hóa giải khúc mắc giữa cô và Ấu Lâm, để khi Ấu Lâm đối diện với cô, không còn gánh nặng, cảm giác tội ác?

Nghĩ đến đó, Cung Diệc Hân tâm tình vừa khá lên một chút lại càng phiền chán.

“Chị còn chuyện gì khác muốn nói với em nữa không?”

“Không có, chỉ có chuyện này.” Khương Tuệ Thanh đơn thuần không nghe ra cô đang hạ lệnh đuổi khách.

“Chúng ta ngày mai nói chuyện tiếp, được không?”

“Em thực sự bề bộn nhiều việc sao?” Cô chu miệng lên, đáy lòng có chút thất vọng.

Cung Diệc Hân gạt đầu, kéo Khương Tuệ Thanh đi ra ngoài, vội vàng kết thúc đối thoại, nhưng mà khi cô phát hiện Khương Tuệ Thanh thất vọng, cảm giác tội ác lại dâng trào.

“Thực xin lỗi, ngày mai em nhất định tìm thời gian..... Cùng chị nói chuyện phiếm.” Nếu cô thực sự muốn lao xuống nước chết đuối, thì hôm nay, cô đã chết vô số lần.

Khương Tuệ Thanh lại trưng khuôn mặt tươi cười ra nói: “Được rồi, chị biết làm bác sĩ ai cũng bề bộn nhiều việc.”

“Tien đây phiền chị chuyển lời với Khương tiên sinh, cảm ơn ý tốt của hân, em không qua được.” Mở cửa ra, cô không quên đem đồ ăn vặt cùng truyện tranh nhét vào trong tay Khương Tuệ Thanh.

“Bác sĩ, em đang tức giận sao?” Khương Tuệ Thanh nghiêng đầu, không rời cửa nhà cô.

“Em không có.” Cô lập tức phủ nhận.

“Vậy sao lại gọi Tuệ Kinh là 『 Khương tiên sinh 』?”

“Em.....” Cô nếu có thể nói rõ ràng mâu thuẫn trong lòng thì thật tốt. “Không có việc gì đâu, chúng ta ngày mai gặp.” Cô miễn cưỡng bản thân phải bày ra khuôn mặt tươi cười, nhưng lại không thành công.

Nhìn cô đứng trước mặt mình đóng cửa lại, Khương Tuệ Thanh rầu rĩ đi về nhà, đem những gì bác sĩ cho để trên bàn.

“Làm sao vậy? Bác sĩ đâu?” Khương Tuệ Kinh thấy cô một mình vào cửa, liền hỏi.

“Em ấy không qua.”

“Vì sao?”

“Em ấy bận.”

“Có bận thì cũng phải ăn cái gì chứ.”

“Chị cảm thấy mình đã chọc giận bác sĩ.”

“Chị đã làm gì?”

“Chị.....” Hai tay đánh vào miệng, cô mặt ừ mày ê.

Chuyện A Úc không thể nói, hôn môi không thể nói, nói tới nói lui, cũng có thể che dấu, nhưng Tuệ Kinh nhất định sẽ hỏi đến cùng.....

Bọn họ cùng một mẹ sinh ra, hân chỉ cần nhìn biểu cảm của Tuệ Thanh, liền khẳng định có quý.

“Nói đi, chị đã nói cái gì, mà có thể chọc giận bác sĩ?”

“Cũng, cũng không có gì a, chị hỏi bác sĩ đã từng hôn môi, em ấy liền tức giận..... Em ấy còn gọi em là Khương tiên sinh nữa.” Cô vội vàng đem vấn đề đổ lên người hân, ý đồ lược qua vài câu, trả lời qua loa vấn đề hân muốn hỏi.

Nhưng mà, thật kì lạ nha, Tuệ Kinh nghe xong vài câu này, lại không tiếp tục truy hỏi, việc này không phù hợp với tính cách của hấn, hấn là người thích truy rõ nguyên nhân, nên sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô.

Cô quệt miệng, nhìn hấn kì lạ.

Vẫn nói, Tuệ Kinh là thiên tài, chỉ cần có đầu hấn có thể hiểu được?

Cô tức giận, là vì Phương Mộc Thụ, cái thằng kia đã cho cô kinh nghiệm hôn môi, mặc dù năm đó bắt cả hai tay, vẫn có đủ mị lực hấp dẫn cô, làm cho cô dù đã xa cách nhiều năm khi gặp lại, chân tay luống cuống đến nỗi tùy tiện tìm một người đàn ông đến khiêu khích hấn, cho nên cô mới quái lạ cùng Tuệ Thanh thảo luận về nụ hôn đầu tiên của mình, không thể nói rõ được vì sao tức giận, vì sao lại phiền chán bất an.

Mà vừa nãy cô bất ngờ nói những chuyện này, có phải bởi vì cảm thấy hấn diễn quá mức nhập tâm hay không, vẫn thích Phương Mộc Thụ nên cô lo lắng đối phương tưởng là thật, buông tay không theo đuổi cô nữa?

Suy luận ra kết quả này, càng làm cho Khương Tuệ Kinh thêm phiền lòng.

Hấn có nên tới cửa nói với cô một tiếng xin lỗi không? Nhưng Phương Mộc Thụ là loại đàn ông thôi nát như vậy, cô có gì phải lưu luyến?

“Tuệ Kinh.” Khương Tuệ Thanh dùng ngón trỏ nhẹ nhàng đâm đâm ngực hấn, thấy hấn quay đầu nhìn về phía mình, vội vàng nịnh bợ về mặt tươi cười. “Chị có thể đem mỳ Ý về phòng ăn được không? Bác sĩ cho chị rất nhiều truyện tranh.”

“Được rồi, ăn sạch không được chừa lại thứ gì rồi đi ngủ, chị dạo này gầy đi rất nhiều.”

“Gầy? Bậy bạ, chị đang mập lên thì có.” Cô cười trộm ôm mọi thứ trở về phòng.

Khương Tuệ Thanh trở về phòng được 10 phút, sau vô số lần diễn luyện, Khương Tuệ Kinh bụng hai đĩa mỳ Ý đến gõ cửa nhà Cung Diệc Hân.

Hai người ngồi đối diện nhưng không nói chuyện, cùng ngẩn người ba mươi giây.

Nhìn thấy hấn, những phiền chán nơi đáy lòng Cung Diệc Hân liền biến mất trong nháy mắt, cô không rõ bản thân bị sao, nhưng cô thật vui sướng khi hấn xuất hiện.....

Có phải bởi vì cô đói bụng, nên nhìn đồ ăn trên tay hấn làm cô cảm thấy ấm áp hay không?

Còn hấn nhìn thấy một bàn đầy giấy tờ, liền phủ định những suy nghĩ của mình nãy giờ.

Nguyên lai cô tức giận là vì công việc bẽ bộn, chẳng phải bởi vì Phương Mộc Thụ hay màn biểu diễn lúc chụp tối, tiếp đó, những chuyện về “Hôn môi”, trong đầu hấn tự động lướt bỏ.

Hấn nhìn cô cười, cô cũng đáp lại hấn một khuôn mặt tươi cười.

Hai người đều có điểm giống nhau, muốn tránh nặng tìm nhẹ, đều quyết định đem phiền muộn quăng ra sau cửa.

“Có bạn cũng ăn no bụng trước đã. Không mời tôi vào nhà sao?” Hấn mở miệng trước.

Cô cười, lui hai bước, mời hấn vào cửa.

“Tôi làm mỳ Ý là nhất đó.” Hấn thổi phồng về tay nghề của mình.

Khoảnh khắc hấn lướt qua người cô bước vào nhà, tâm tình của cô nhất thời trở nên thoải mái,

lập tức chạy vội tới bên cạnh bàn, đem giấy tờ sắp xếp gọn gàng ôm về phòng phòng, rồi

bước vào phòng bếp lấy hai chai nước khoáng, nhìn hấn mỉm cười, giờ cao thứ đang cầm

trong tay. “Thực xin lỗi, chỗ tôi chỉ có thứ này.”

“Cô đúng là phụ nữ chứ?” Hấn nhún mày.

“Tôi cũng từng hoài nghi, nhưng tôi học y, nói về cấu tạo sinh lý, tôi khẳng định, mình là nữ.”

Cô đang nói đùa? Khương Tuệ Kinh kinh ngạc cực kỳ, bất quá hấn nhún nhún vai, không tiếp

tục đề tài này. “Cô thực không coi trọng ba bữa.”

“Bận.” Một chữ giải thích cho tất cả.

“Bận chỉ là một cái cớ, muốn được trường mệnh trăm tuổi, tốt nhất nên đối xử tử tế với cái dạ

dày của cô.” Hấn đem đĩa mì Ý nhét vào trong tay cô, cô không chút nghĩ ngợi liền ngồi

xuống sàn nhà, bắt đầu ăn như hổ đói.

“Đợi vài năm nữa đi, chờ.....”

Khương Tuệ Kinh tiếp lời cô, “Chờ cô có danh tiếng một chút? Chờ cô trở thành người có

quyền? Chờ cô lên làm bác sĩ riêng của tổng thống? Cái loại danh lợi không thực này, rốt

cuộc đối với cô có bao nhiêu ý nghĩa?”

“Mỗi người có giá trị khác nhau, có lẽ ý nghĩa cuộc đời mình chỉ cần như thế tôi đã cảm thấy

thỏa mãn nhưng trong mắt anh chỉ là hư vinh.”

Miệng cô phồng lên, bên trong là hương vị mỳ sợi. Trời! Cô không nhìn được dưới đáy lòng

tán thưởng hấn -- Khương Tuệ Kinh quả là thiên tài! Cô rốt cục có thể lý giải, vì sao Tuệ

Thanh kính nể hấn như vậy.

“Có lẽ? Đối với cuộc đời mình tôi không biết dùng từ『 có lẽ 』, chỉ biết dùng『 xác

định 』, tôi xác định mục tiêu mình muốn hướng tới, cuối cùng cố gắng đạt được nó. Tôi còn

cho rằng cô cùng tôi là cùng một loại người.”

“Loại người gì?”

“Trần đầy tự tin.”

“Tôi cũng rất tự tin.”

“Không, tôi phát hiện chúng ta không giống nhau, tôi tự tin từ trong nội tâm, còn cô tự tin là

nhờ vào ánh mắt người ngoài mà có, cái đó gọi là giả tự tin, thực tự ti.”

“Đừng biến bản thân mình thành bác sĩ tâm lý, tôi ghét nhất khoa thần kinh.” Cô bình thản nói, liếc mắt nhìn xem thường.

Cô lại hài hước, lúc này, chọc hấn cười to, cô cũng cười theo.

“Ăn chậm một chút, có người dành ăn với cô sao? Cô không giống người Đài Loan, có vẻ giống người từ Ethiopia đến.”

“Nếu anh mỗi ngày đều phải tận dụng thời gian mới có thể ăn cơm no, anh sẽ hiểu được, tốc độ ăn cơm đối với chúng tôi quan trọng như thế nào.”

“Cô không cần phải nói gì nữa, còn nói thêm điều gì, tôi sẽ đe dọa con mình.” Lời nói của hấn mang theo uy hiếp.

“Anh có con?!” Cô sợ tới mức tròng lớn hai mắt.

“Trương lai sẽ có.”

“Dọa đứa trẻ thế nào?”

“Nếu nó dám thi vào trường y, tôi liền đánh chết nó.”

Cung Diệc Hân cười to, cười đến gập người. Không rõ vì sao ở trước mặt hấn, cô có thể nói nói cười cười, là vì quan hệ với Tuệ Thanh? Có lẽ cô coi Tuệ Thanh và Tuệ Kinh là một người bạn chân thành, cho rằng ở trước mặt bọn họ cô thực cảm thấy an toàn, hoặc là..... Tay nghề của hấn thật sự rất mê người?

Một người đàn ông biết nấu cơm, dù sao cũng có chút bất tri bất giác hấp dẫn dạ dày phụ nữ cùng..... Cảm giác an toàn.....

Cúi đầu, cô tiếp tục ăn sạch những thứ còn trong tô, hấn mới chỉ ăn một nửa, cô đã uống nước.

“Ngày mai cô muốn ăn cái gì?”

“Loại câu hỏi này, giống như tôi tới chỗ anh ăn cơm tháng.”

“Đúng vậy, cô đạo nghĩa hấn là nên đưa tôi một chút tiền.” Hấn đồng ý.

“Thực xin lỗi, không có biện pháp, tiền của tôi toàn bộ đều đem đi trả tiền nhà.”

“Còn phải đưa cho người mẹ ruột tham lam nữa chứ.”

Lời hấn vừa nói ra, nhất thời giữa hai người giống như bị điện giật.

Thở dài. Một người tạo nghiệp một người gánh chịu! Hấn hỏi: “Thực xin lỗi, người phụ nữ giựt túi xách, là mẹ cô đúng không?”

“Áu Lâm nói với anh?”

“Đúng vậy, phu nhân viện trưởng đã kể hết tất cả mọi chuyện cho em ấy, tôi đã lên mạng tra qua tư liệu về『Li Thiển Vũ』, mới phát hiện khuôn mặt bà rất giống với người phụ nữ ngày đó giựt túi xách của cô.”

Hấn cùng Áu Lâm đã thân mật đến nỗi điều gì cũng có thể kể cho nhau nghe?

Đúng rồi, Phương Mộc Thụ từng nói với cô, những người yêu nhau chân chính luôn muốn chia sẻ với nhau, trừ bỏ kinh nghiệm, tâm tình còn có bí mật, hiện tại nghiêm túc nhớ tới, là cô không đúng, khi đang yêu nhau vẫn luôn dùng một cánh cửa ngăn cách Phương Mộc Thụ ở bên ngoài, lại trách cứ khoảng cách tâm hai người quá xa.

Cô nhếch môi khẽ cười. Trên thế giới này không có gì kín kẽ, càng không có bí mật thật sự.

“Anh bắt quá chi liếc mắt một cái.”

“Tôi là thiên tài, đã gặp qua là không quên được.”

“Cho nên..... Lên mạng tìm kiếm, anh đã rất rõ những chuyện xấu trước kia của bà ta?”

Chính xác cách nói là “Chuyện xấu”, cả đời của bà từng có rất nhiều đoạn tình yêu, mỗi đoạn đều oanh oanh liệt liệt, về sau thậm chí có người còn khắc nghiệt nói, bà ý đồ tạo chuyện xấu để tô điểm bản thân.

Bởi vậy, cô từng nghĩ rằng, những khi mẹ đối xử với cô không công bằng, ba lựa chọn nhìn như không thấy nguyên nhân, hay là vì chuyện xấu của Lí Thiển Vũ nhiều quá, nhiều đến nỗi ba cho rằng bị người lừa dối, hoài nghi cô chẳng phải con gái của mình, chỉ là vật phẩm Lí Thiển Vũ dùng để trao đổi tài phú?

Trong lòng cô luôn luôn có nghi vấn, nhưng cô là người kiêu ngạo, những lời này, cô tình nguyện để cho nó thối nát trong lòng mình, cũng sẽ không tìm người hỏi.

“Đúng.” Hấn không giấu diếm.

“Từ chuyện của bà tôi đã rút ra được một bài học.”

“Chuyện gì?”

“Tình yêu là tờ giấy rách nát, trừ phi ăn no, nhàn rồi không có việc gì làm, bằng không ngàn vạn lần đừng tự mình chuốc lấy cực khổ.”

“Nói như vậy cũng không công bằng với tình yêu.” Hấn vươn ngón trỏ lắc lắc trước mặt cô hai lần.

Cung Diệc Hấn nở nụ cười. Cô là một ví dụ rất rõ ràng không phải sao, mà Khương Tuệ Kinh cho rằng không công bằng, là vì hấn không biết thất bại trong tình yêu, với điều kiện của hấn, đối mặt với tình yêu hấn là mọi thứ đều thuận lợi.

“Tôi từng nghe một y tá nói, tình yêu cùng quý giống nhau, nghe được nhiều người, đụng tới ít người. Mà tôi cho rằng, đụng tới tình yêu cũng giống như đụng tới quý, đều không phải là chuyện tốt.”

“Xem ra, cái người Phương Mộc Thụ kia đã để lại cho cô..... Ấn tượng sâu sắc.”

“Nếu chính là ấn tượng sâu sắc thì tốt rồi.” Cô tự mình đánh trống lảng.

So với “Ấn tượng sâu sắc” còn tiến thêm một bước. Có phải là “Đur tình chưa dứt” hay không?

Ý tưởng này làm cho tâm sinh hấn khó chịu, lắc đầu, hấn không muốn khiến cho tâm tình mình trở nên tồi tệ, vì thế thay đổi đề tài.

“Ấu Lâm nói, cô sớm đã biết thân thế của mình, lại quyết định giấu diếm, vì sao?”

“Tôi cho rằng như vậy có thể mẹ có thể tiết chế phần nổi, tôi cho rằng xé rách mặt nạ, bày ra con át chủ bài liên không còn khoảng cách mơ hồ. Trọng điểm là, tôi biết chuyện này lúc học năm hai trung học, tôi còn cần ba mẹ giúp đỡ, mới có thể hoàn thành học nghiệp sau này.”

“Lo lắng hiện thực?”

“Đúng, tôi chưa bao giờ là người lẳng mạn.”

“Một đứa trẻ học trung học, hấn là có năng lực bảo vệ mình khỏi bị đối xử bạo lực, cô vì sao lại dễ dàng tha thứ cho bà?”

“Làm người tất nhiên cũng phải biết tức giận, anh làm sao mà biết tôi không phải cố ý để bản thân đáng thương, kích thích cảm giác tội ác của ba.”

“Nói dối. Nếu có thể kích thích được cảm giác tội ác của ông ta, thì từ lúc cô còn nhỏ, sẽ không bị đối xử như vậy. Cô là vì..... Cảm thấy mắc nợ mẹ con Ấu Lâm, mới quyết định nhẫn nhịn, đúng không?”

Một câu, hấn đã nhắm trúng hồng tâm.

Ngẩng đầu lên, vì kiều ngạo cô tình nguyện bị coi là kẻ xấu, cũng không nguyện thừa nhận cảm giác thua thiệt trong lòng mình, cô nghĩ sẽ lên tiếng trả lời: Không phải.

Nhưng Khương Tuệ Kinh đã nhanh hơn cô một bước nói tiếp, “Cô là vì hiểu rõ nội tình, không muốn xảy ra xung đột, mới không đến lâu 7 thăm Ấu Lâm, cũng không giống như mọi người truyền tai nhau, không phải không có tình cảm chị em, đúng không?”

Cô mím chặt môi, đánh chết cũng không thừa nhận.

Hấn lắc đầu. Chưa từng thấy qua cô gái nào cứng rắn như cô. Cô không hiểu sao? Ngẫu nhiên yếu thế, đối với bản thân chỉ có lợi chứ chẳng hại gì.

Khương Tuệ Kinh đưa tay giữ chặt cô. “Có rảnh, thì đi xem Ấu Lâm đi, em ấy thực chờ mong chị gái của mình. Các cô đều là những cô gái lương thiện, không nên vì chuyện đời trước mà có ngăn cách. Biết không? Em ấy thực sự rất sùng bái cô.”

Cung Diệc Hân lắc đầu, kiên trì nghĩ chính mình là phụ nữ xấu. “Tôi không có lương thiện như anh nghĩ đâu, trên thực tế, tôi rất tà ác.”

“Tà ác?” Hấn nhún mày.

“Tôi nói rồi chính tôi không phải thiên tài, đứng hạng nhất, là do thói quen và có mục đích.

Kỳ thực..... Mục đích của tôi là chèn ép Ấu Lâm, làm cho cô đi đến đâu cũng tự ti vì không

bằng tôi, bắt lực, làm cho trong mắt người lớn chỉ nhìn thấy tôi.”

“Nhưng cô đã thất bại, vô luận như thế nào, Ấu Lâm đều là công chúa nhỏ trong nhà, em ấy vẫn được quan tâm.”

Có lẽ Ấu Lâm trước mặt người ngoài rất tự ti, nhưng bởi vì có ba mẹ yêu thương ủng hộ, hoàn toàn nhận được sự giúp đỡ. Người chân chính bắt lực là cô, người thân nhất, lại thương tổn mình sâu nhất, cô, không thể học được tín nhiệm.

Có một báo cáo thống kê nói rằng càng dễ dàng tín nhiệm người khác bản thân mình sẽ càng vui vẻ, mà cô, Cung Diệc Hân vô cùng nổi trội xuất sắc, chẳng hề hiểu được vui vẻ.

“Ai nói, tôi đã thành công, mẹ tự nhận bà so với Lí Thiển Vũ tài giỏi hơn, bà là giáo sư âm nhạc mà Lí Thiển Vũ cùng lắm chỉ là nữ ca sĩ nhỏ bé, nhưng không ngờ tới con của một ca sĩ so với con của giáo sư còn tài giỏi hơn một ngàn lần, anh nghĩ, khi người khác khen ngợi con gái lớn ưu tú, trong lòng của bà sẽ đau khổ ra sao.”

Cho tới bây giờ cô không hề nghĩ tới, mình sẽ đem tâm sự kể cho bạn trai Ấu Lâm nghe, Khương Tuệ Kinh đã làm cô mất khống chế, cô lại ở trước mặt hắn xúc động, không tự giác thoải mái mở lòng, đây không phải là chuyện tốt, nhưng cô không ngăn được bản thân.

“Đây là cách cô trả thù?”

“Đúng, tôi khiến bà ta phải ngậm bồ hòn làm ngọt, có khổ khó nói.”

Hắn bật cười, ngồi chồm hổm đứng dậy, bàn tay to捏 mặt cô. “Cách cô trả thù người ta thật đúng là thiện lương đáng yêu.”

Thực không hiểu được hai chị em này làm sao vậy? Luôn tự cảm thấy chính mình thực tà ác, người dạy các cô cụm từ “Tà ác” này, hẳn là nên đi nhảy lầu.

Thiện lương? Cung Diệc Hân kéo bàn tay hắn đang xoa mặt mình xuống, nhướn mày nhìn hắn, hồi lâu, mím môi cười.

“Mẹ tôi nhất định sẽ không đồng ý với cách nói của anh, bà cho rằng tôi là ác ma đầu thai, âm trầm nham hiểm, tâm cơ.”

“Tôi đây chỉ có thể nói, cuộc sống của giáo sư đại học rất đơn thuần, bà chưa từng thấy qua cái gì chân chính gọi là âm trầm nham hiểm.”

Nói xong, hắn đặt một tay lên vai cô, một tay đem đầu cô áp vào trước ngực mình.

Nháy mắt, cô không kịp suy nghĩ, đầu mơ hồ, mọi cảm giác đều lưu lại nơi tiếp xúc với lòng bàn tay ấm áp của hắn. Hắn..... Đang ôm chính mình, mà cô, thoải mái không muốn rời khỏi khuông ngực này.....

“Cung Diệc Hân, nghiêm túc nghe tôi nói.” Hắn nâng cằm cô lên, để cho ánh mắt cô nhìn

thẳng vào mắt hắn. “Lí Thiên Vũ sai, bà không có cách nào chiếu cố, yêu thương con gái, lại quyết định sinh con ra, rồi bà không chịu trách nhiệm.”

“Viện trưởng Cung sai, ông không có năng lực bảo vệ con gái mình bình an hạnh phúc, không kể rõ mọi chuyện khiến cô lớn lên trong sợ hãi, không nên đi ngoại tình, không nên để đối phương sinh ra đứa trẻ.”

“Phu nhân viện trưởng cũng sai, bà lòng dạ hẹp hòi, không thể không chế cảm xúc của chính mình, không thể đem thù hận hóa yêu thương, dù đau đớn vì đứa con của mình đã lên trời, cũng không nên đem cô về nhà hành hạ.”

“Bọn họ đều sai, chỉ mình cô không hề sai, không phải tự cô lựa chọn trở thành con gái bọn họ, lựa chọn trưởng thành trong cái hoàn cảnh kia, lựa chọn trở thành cái thùng để phu nhân viện trưởng phát tiết cảm xúc, lại càng không phải do cô lựa chọn trải qua cuộc sống như vậy.”

Phải vậy không? Cô không sai sao?

Cô cho rằng sinh mệnh mình vốn chính là sai lầm nghiêm trọng, nếu không phải do cô được sinh ra, thì sao lại có bao nhiêu người thống khổ?

“Tôi thừa nhận cô rất lợi hại, nhưng lợi hại không phải vì cô luôn đạt 100 điểm hoặc vì trở thành bác sĩ khoa tim nổi tiếng, mà là vì cô luôn mạnh mẽ, chẳng những không cam chịu, tự ái hối tiếc, mà còn luôn giữ bản thân khỏe mạnh cường tráng, trở thành tinh anh trong xã hội.

“Cô tuy rằng đối với thế giới này trần ngập không tin nhiệm, lại vẫn cứ nguyện ý buông tha cảm giác không tin nhiệm đó, đem hết toàn lực đi cứu chữa vô số sinh mệnh; Cô chưa bao giờ được đối đãi tốt, lại có thể tận tâm hết sức giúp đỡ từng bệnh nhân. Cung Diệc Hân, tôi muốn nói, cô là người tốt, cô gái rất tốt, là người phụ nữ tốt nhất mà tôi gặp.”

Cô kinh ngạc nhìn hắn, nhất thời không thể phản ứng.

Cô không phải người máy sao? Người máy rõ ràng vô tâm, hắn vì sao có thể nhìn thấy tâm sự của cô?

Bức tường dựng lên trong lòng cô vừa cao lại chắc chắn, hắn từ khi nào thì, dùng cái gì đẩy ngã nó, nhìn rõ điều trong lòng cô, tinh tế phân tích?

Vì sao hắn thiên tài như vậy, có thể hiểu rõ lòng người như vậy? Vì sao hắn không giống người thường như vậy, làm thay đổi cô một người phụ nữ không có cảm tình lại khó gần?

Không xong rồi, người đàn ông tốt như vậy..... Vạn nhất cô không khống chế được bản thân, sẽ phát sinh tình huống gì?

“A, cô là chị gái không tìm không phải, em gái sinh bệnh chẳng những không thăm, còn nhân cơ hội cướp bạn trai của em gái mình.”

“Tôi nuôi cô nên bị nguyên rủa, cô muốn trả thù Áu Lâm cướp đi Phương Mộc Thụ sao? Cho

dù vậy, cũng đừng chọn lúc này chứ, cô không nhìn ra bệnh em mình rất nghiêm trọng, mà Tuệ Kinh lại là cửa sổ hy vọng duy nhất của nó sao?!”

“Hai người đứng là chị em có cùng khẩu vị, đều thích cùng một người đàn ông; Lúc trước là tôi, hiện tại là Khương Tuệ Kinh, các người không thể cùng nhau nói chuyện, đừng đem đàn ông ra đùa giỡn?”

Vô số lời nói của Phương Mộc Thụ cùng mẹ vang lên trong đầu cô.

Không, không đúng, không thể..... Vạn nhất không phải là phong cách của cô, phong cách của cô là nhanh gọn, chính xác, chắc chắn, không có vạn nhất, cô tuyệt đối không cho phép chính mình “Vạn nhất” thích Khương Tuệ Kinh.

Vội vàng giữ khoảng cách, cô đẩy hẳn ra, cầm lấy chai nước, từng ngụm uống cạn nước khoáng.

Thời điểm đặt chai xuống, cô đã vỡ trang tốt bản thân.

Cười nhẹ, cô bảo trì khoảng cách nên có giữa bằng hữu nói: “Thiên tài tiền sinh, anh thắng, tôi bị anh không cãi lại được, có rảnh tôi sẽ đến gặp Âu Lâm.”

Nói xong, cô lấy cớ bận rộn đuổi hẳn ra khỏi cửa.

Đóng cửa lại, cô dựa lưng vào tường, trong lòng..... rối bời hỗn loạn.....

Bạn đang đọc truyện *Băng Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Cô lấy bệnh án của Âu Lâm từ tay y tá trực, hoảng sợ vì tình hình nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng của cô, nghiêm túc nhớ lại, bên ngoài đồn đãi cũng không phải oan uổng, cô thực sự rất không quan tâm đến người em gái này.

Gõ cửa hai lần, Cung Diệc Hân đi vào phòng bệnh, ngoài ý muốn phát hiện Khương Tuệ Kinh cũng ở đây.

Sững sờ hai giây, mới nhớ tới, hẳn ở trong này thì có gì kỳ quái? Hẳn là bạn trai Âu Lâm, ở lại đây làm bạn với em ấy cũng là bình thường.

Bản thân không nên cảm thấy ngoài ý muốn, nên cảm thấy thoải mái mới đúng, bởi vì mẹ cũng không ở trong phòng.

Cô nhìn về phía Âu Lâm, Âu Lâm thực vui vẻ, nửa thân trên tựa vào trên người hẳn, tươi

cười trên mặt chưa từng biến mất, Ấu Lâm hạnh phúc lại như có gì đó chạm vào trái tim cô, làm cô đột nhiên cảm thấy đau đớn.

Vì sao? Cô không rõ lắm, nhưng cô phải nhanh chóng lấy lại lý trí.

Lý trí nói: “Bệnh nhân có thể duy trì vui vẻ là chuyện tốt.” Nghĩ như thế, một vật gì đó va chạm vào ngực cô, có vẻ là vật nhỏ bé không đáng gì.

Cung Diệc Hân vừa cúi đầu xem bệnh án, vừa kiểm tra mạch đập, rồi lấy đèn pin trong túi ra, chiếu chiếu đồng tử của Ấu Lâm, lại cảm ống nghe, nghe tim cho cô một chút, cuối cùng xem xét lại từng chút, mới hỏi: “Hôm nay, có chỗ nào cảm thấy không thoải mái hay không?”

“Chị, chị cũng không phải là bác sĩ điều trị cho em” Cô dè dặt cẩn trọng nói chuyện, hình như rất sợ chị gái tức giận.

Lời cô nói khiến Khương Tuệ Kinh buồn cười. Ấu Lâm nói đúng, Diệc Hân theo thói quen của một bác sĩ, không có biết cách hỏi thăm người nhà bị bệnh.

Bất quá hẳn cho rằng, cô đã thực cố gắng, cố gắng như vậy đáng giá ngợi khen, vậy..... Buổi tối nấu lẩu cua đế vương thật ngon, hẳn biết nơi nào có thể mua được đồ tươi mới, cua đế vương vận chuyển bằng hàng không.

Cung Diệc Hân mỉm cười, miễn cưỡng nói: “Em phản ứng với thuốc mới rất tốt, nếu tiếp tục điều trị, em có thể sớm xuất viện.”

“Nhưng loại thuốc kia làm cho tóc em đều rụng hết.” Cung Ấu Lâm ngậy thơ oán giận.

“Không cần lo lắng, chờ khi thuốc hết phản ứng, tóc tự nhiên sẽ lại mọc ra.” Cô không hay an ủi người khác, nói những từ này đã là cực hạn.

“Đến lúc đó, em sẽ ăn thật nhiều rong biển cùng vùng đen, nghe nói ăn những thứ này, tóc mọc ra vừa đen lại sáng.” Cung Ấu Lâm vui vẻ vỗ tay nói.

Cô gạt đầu trả lời, “Loại bệnh này cần nhất chính là niềm tin, tâm tình sẽ ảnh hưởng đến tình trạng phát triển bệnh, nhớ kỹ, lúc nào cũng phải vui vẻ, không nên hờn dỗi.”

“Chị.....” Giọng nói mềm nhẹ gọi. “Có chị, có ba mẹ cùng anh Tuệ Kinh, em đương nhiên vui vẻ, tất nhiên sẽ mau khỏi bệnh.”

“Nếu vậy thì tốt, em nên nghỉ ngơi nhiều.”

Thăm bệnh xong, cô ở lại trong phòng bệnh đã gần..... 5 phút, cô đã cố hết sức.

Ánh mắt cô chuyển hướng nhìn Khương Tuệ Kinh, chỉ thấy trên mặt hắn lộ vẻ tươi cười vừa lòng.

Hắn vừa lòng? Như vậy tốt lắm sao. Nhưng cô lại cúi đầu suy nghĩ, mới thấy có chút kỳ quái.

Chính mình vì sao lại để ý hắn có hài lòng hay không?

Suy nghĩ rối loạn hiện lên, cô bỗng phát hiện Ấu Lâm không biết từ lúc nào đã cầm tay cô.

“Chị, em có lời muốn nói, nếu không vội, có thể ở lại đây một lát hay không?”

Cô lặng lẽ hít sâu, ngồi ở mép giường. “Em nói đi.”

“Chị, em biết giữa ba mẹ và mẹ chị có chuyện. Ba ba nói, đó không phải là lỗi của chị, người sai thật sự chính là ông cùng mẹ, nhưng em cũng có sai, thực xin lỗi, từ nhỏ đến lớn, em mỗi ngày đều nhìn mẹ khi dễ chị, chẳng những không giúp chị nói chuyện, vào lúc tâm tình không tốt còn bỏ đá xuống giếng..... Chị biết đấy, em thực sự rất ghen tị, ghen tị vì mọi thứ chị đều giỏi hơn em, kiên cường hơn em.”

“Chị hiểu, có nhiều người ghen tị với mình.” Âu Lâm kỳ thực không cần quá để ý.

Rất nhiều người thỉnh thoảng muốn đạp cô dưới chân, nếu có thể còn muốn ngồi trên đầu cô, có thể thuận lợi hưởng chỗ cao, cái này gọi là cạnh tranh, cũng thuộc về tính cách con người. Khương Tuệ Kinh lặng lẽ nghe các cô nói chuyện, trong bụng lại âm thầm bật cười, hẳn nghĩ giễu cợt Cung Diệc Hân, cô nói một câu an ủi người ta, mà vẫn còn cứng rắn.

“Em không phải là một đứa em gái tốt, mà em thực sự bái chị. Em hy vọng về sau, chúng ta có thể thân thiết giống như những cặp chị em khác, nói chuyện tâm sự, tán gẫu bất quá thì phi, chị, chị thấy có được không?” Cung Âu Lâm ngậm miệng lại, chờ cô trả lời.

Thân thiết? Âu Lâm làm cô khó xử, đó là chuyện xa lạ với cô.

Nghiêng đầu, suy nghĩ nửa ngày, cô mới trả lời, “Âu Lâm, chị học trường y.”

Cô muốn nói tới thứ gì đây? Hẳn nhìn Cung Diệc Hân bày ra bộ dạng muốn giảng đạo lý giá trị, không nhận được nâng đỡ môi, nhưng hẳn hiểu được, lúc này mà cười to ra tiếng là hành vi không khôn ngoan, bởi vậy hẳn cực lực khống chế điều khiển các cơ trên mặt.

“Cho nên?” Cung Âu Lâm nghiêm túc nghe chị gái nói chuyện.

“Trường y học rất nặng, chương trình học năm năm, hai năm thực tập, mà chị chỉ trong năm năm ngắn ngủi hoàn thành tất cả, cho nên chị thường xuyên bận rộn lúc học xong thì trời đã tối mịt.”

“Em biết, ba ba đã nói qua, chị thường bận đến không có thời gian ăn cơm ngủ nghỉ, còn nói bác sĩ thực tập thực đáng thương, có đôi khi suốt bốn mươi tám giờ cũng không thể nhắm mắt, nếu bệnh nhân có chuyện gì, thì càng nghiêm trọng.”

“Đúng, nhưng bận rộn không phải lúc nào cũng xấu.”

“Bận cũng có chỗ tốt sao?”

“Đúng, lấy ví dụ, nó sẽ làm người ta quên đi rất nhiều việc, mặc kệ là chuyện tốt hay chuyện xấu, cho nên, chuyện từ hồi nhỏ..... Chị hầu như không nhớ lắm”

Cô cuối cùng đã nói vào trọng điểm, hẳn rồi cuộc không nhận được ý cười. Phương thức cô gái này an ủi người..... Thật là quanh co.

Cung Diệc Hân nhìn khuôn mặt Khương Tuệ Kinh tươi cười nghĩ, Âu Lâm vui vẻ, hẳn cũng

vui vẻ theo?

Được rồi, cô thừa nhận, tình yêu giống quý, nghe nói nhiều người, gặp được ít người, nhưng chính là sẽ có người đêm hôm khuya khoắt gặp quý.

Lời cô nói làm Cung Ấu Lâm cảm động, nhào vào trong lòng cô, nói không ngớt: “Cám ơn chị, cám ơn chị, em còn cho rằng cho đến lúc chết chị cũng không tha thứ cho em.”

Ôm lấy cô, Cung Diệc Hân về mặt kỳ quái. Thứ nhất, cô thật sự không có thói quen ôm người khác; Thứ hai, Ấu Lâm nói..... Đến chết cũng không tha thứ..... Đó là chẳng phải là những lời thường nói trong các vở kịch?

Có người gõ cửa, cô cho rằng người ngoài cửa không phải là ba mẹ, thì chính là bác sĩ điều trị cho Ấu Lâm, vì thế cô buông Ấu Lâm ra, đứng ở một bên.

Nhưng cô đã đoán sai, người bước vào phòng bệnh là Phương Mộc Thụ.

Thấy hấn, thần kinh Khương Tuệ Kinh cùng Cung Diệc Hân đồng thời căng thẳng.

Cung Ấu Lâm lại sung sướng hướng hấn vẫy tay chào hỏi, “Anh Mộc Thụ, anh lại đến thăm em đấy à?”

Lại? Vậy là hấn không phải mới lần đầu tới thăm Ấu Lâm, hóa ra giữa bọn họ đã sớm khôi phục giao tình qua lại?

Cô nhìn Khương Tuệ Kinh, thấy hấn trầm lại, vẻ mặt hậm hực. Có phải bởi vì tình địch xuất hiện, ý thức có nguy hiểm hay không?

Trong lòng cô đột nhiên có chút buồn, cúi đầu, không nói thành lời.

“Tuệ Kinh, em giới thiệu với anh, anh ấy là Mộc Thụ, bạn trai của chị em.”

Bạn trai? Của cô và Khương Tuệ Kinh nghe thấy thế đều nhũn chặt mày. Tuy rằng không chính thức cùng hấn chia tay, nhưng cô không tiếp nhận đàn ông đã qua lại với người khác, còn có thể được xưng là bạn trai.

Cung Ấu Lâm vừa nói làm cho Phương Mộc Thụ bừng tỉnh đại ngộ, hấn nhìn về phía Khương Tuệ Kinh cùng Cung Ấu Lâm, tiếp theo nghiêng người, tựa tiểu phi tiểu nhìn lại Cung Diệc Hân.

Hấn nhìn ra bọn họ ngày đó chỉ là đóng kịch? Vô phương, cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra, cô hiểu được đạo lý này.

Nhưng mà có bị phát hiện hay không cũng không sao cả, cô từ lâu đã không còn quan tâm người đàn ông trước mặt, hành động ngày đó thực ngây thơ, cô nên sớm ổn định lại.

“Vị tiên sinh này là.....”

“Anh ấy là Khương Tuệ Kinh, là bạn trai của em. Chị, chị có muốn cùng anh Mộc Thụ đi

uống tách cà phê, nói chuyện phiếm hay không? Chị không cần lo lắng cho em đâu.” Hy vọng bọn họ có thể từ từ hợp lại, nối lại cảm tình ngày xưa, chuyện cô làm sai còn có cơ hội bù đắp.

“Được rồi, con nhóc này, em có người ở bên cạnh rồi. Đương nhiên không hiếm lạ anh Mộc Thụ và chị mình nữa.” Phương Mộc Thụ cười vỗ vỗ đầu cô.

Cung Âu Lâm kéo tay hắn xuống, làm nũng nói: “Đâu có, anh không hiểu ý tốt của em, em rất hy vọng chị ấy có thể ở bên cạnh mình, anh có biết chị ấy rất bận hay không, em đem thời gian quý báu tặng cho anh, anh còn không biết cảm kích.”

Cung Diệc Hân không chút để ý nghe hai người nói chuyện, cũng không chú ý tới Khương Tuệ Kinh từ khi nghe thấy từ “Bạn trai”, không đồng ý liếc mắt nhìn Cung Âu Lâm một cái,

cô theo thói quen lại kiểm tra bình truyền dịch một lần nữa, tiếp theo cúi người nói với em gái:

“Em nghỉ ngơi cẩn thận, thấy chỗ nào không thoải mái thì nói với y tá, cô ấy sẽ giúp em báo với bác sĩ điều trị. Bây giờ chị có việc phải đi, nếu rảnh lại đến thăm em.”

“Dạ, nhưng mà chị ơi..... Mộc Thụ anh ấy.....”

“Chị đi đây.” Cô nói ngắn gọn. Cô không cần Âu Lâm làm mai, nếu cô ấy cho rằng làm như vậy có thể quên đi hiềm khích, thì thật đơn thuần.

Cô đi thẳng ra khỏi phòng bệnh, không hề quay đầu lại.

Cung Âu Lâm vội vàng nháy mắt với phương Mộc Thụ, hắn cười cười, cúi người xoa mặt cô nói: “Anh Mộc Thụ có thể tự mình chinh phục chị gái em, không cần em làm bà mối.”

“Hừ, qua cầu rút ván.” Cô dẫu môi.

Trước khi rời khỏi phòng bệnh, hắn lại liếc mắt nhìn Khương Tuệ Kinh một cái, phát hiện ánh mắt lợi hại của đối phương, phăng phắt muốn nhìn thấu mình.

Phương Mộc Thụ rời phòng bệnh, chạy nhanh đuổi theo bước chân Cung Diệc Hân, dùng sức lôi kéo, kéo cô vào góc cầu thang ít người qua lại.

“Vì sao muốn trốn anh?”

Hắn nói đúng lý hợp tình, mà cô nghe xong không nhịn được muốn cười.

“Tôi vì sao muốn trốn anh? Cho dù anh không được hoan nghênh, tôi cũng không cần phải trốn.”

“Chẳng lẽ chúng ta không thể quên chuyện quá khứ, làm lại từ đầu sao? Anh về nước, là vì em.”

“Chuyện quá khứ, tôi đã không còn nhớ rõ, về phần làm lại từ đầu..... Thực xin lỗi, tôi không cần thiết phải tiếp nhận anh. Càng miễn bàn đến mục đích anh về nước, nói thật, tôi một chút cũng không cảm thấy hứng thú.” Cô hất tay hắn ra.

“Anh đã thương tổn em lớn như vậy sao?”

Cung Diệc Hân bật cười, hai tay khoanh ngang ngực.

“Bác sĩ Phương, người có thể tự tin nhưng ngàn vạn đừng tự đại, tự đại sẽ làm người bên cạnh cảm thấy thực ghê tởm. Anh, không đủ bản lĩnh gây thương tổn cho tôi.”

“Năm ấy anh thực sự không phải cố ý, anh chỉ là.....” Hấn vội vàng muốn giải thích.

“Chính là thân thể tươi trẻ, môi đỏ mọng xinh đẹp, thiên sứ thuần khiết cùng hồn nhiên, cho nên anh không thể cự tuyệt?”

Nói vừa hết lời, cô đột nhiên cảm thấy buồn cười. Thật là kỳ quái, là vì vật đổi sao dời sao?

Năm ấy chuyện này làm cho cô đau lòng muốn chết, hiện tại hồi tưởng lại, cô lại muốn ôm bụng cười to.

“Anh sai lầm rồi, mấy năm nay, không lúc nào là anh không hối hận, anh luôn cầu nguyện mọi việc có thể quay lại như lúc đầu, nếu.....”

“Thực xin lỗi, bác sĩ Phương, nếu chỉ cầu nguyện mà có tác dụng, thì sẽ không có thiên tai thảm họa; nếu chỉ là đặt giả thiết với『nếu』, trên thế giới này sẽ không có chiến tranh bệnh hoạn, người ta cũng không cần làm việc.”

“Vì sao lại đối với anh như vậy? Vì sao thái độ của em đối với Khương Tuệ Kinh và anh hoàn toàn khác nhau? Vì anh là chuyện đã qua, còn hấn là sao?”

Hấn hiểu lầm cái gì? Cung Diệc Hân suy nghĩ một chút lập tức hiểu rõ.

Xem ra, hấn không nghĩ rằng ngày hôm đó cô và Tuệ Kinh chỉ là diễn trò, mà cho rằng Tuệ Kinh ở giữa hai chị em. Cho dù như thế, hỏi điều đó không phải rất vớ vẩn sao, hấn tự cho mình cái quyền chất vấn cô?

Tức giận bùng lên, cô ngửa đầu nói: “Đúng, chị em tôi có cùng khẩu vị, ánh mắt nhìn người cũng giống nhau, chính là sẽ cùng thích một người đàn ông, hơn nữa còn cạnh tranh truy đuổi. Anh quan sát thật sự chính xác, đàn ông đều là đồ chơi của chúng tôi, chơi đã chúng tôi sẽ vứt bỏ.”

“Nhưng..... Phương tiên sinh, cho dù anh thật là『chuyện đã qua』, chúng tôi ba người là『chuyện đang diễn ra』cũng không có quan hệ gì với anh?”

“Được lắm, đem những gì đã nói lặp lại một lần nữa cho tôi.”

Ngữ điệu lạnh lùng trong câu nói của mẹ làm Cung Diệc Hân run sợ. Cô sợ bà, đó là thói quen dưỡng thành từ nhỏ đến lớn, cho dù cô biểu hiện không chút sợ hãi, nhưng từ đáy lòng vẫn cảm thấy sợ hãi.

Chậm rãi xoay người, cô phát hiện mẫu thân cùng Khương Tuệ Kinh đứng ở nơi đó, sắc mặt

phút chốc trắng bệch.

Uông Gia Nghi bước nhanh đến trước mặt cô, chỉ vào mặt cô giận dữ hỏi: “Cho dù Ấu Lâm đã bệnh thành như vậy, cô vẫn muốn tranh giành với nó? Ngay cả người đàn ông nó thích cô cũng không buông tha? Cung Diệc Hân, cô là người phụ nữ độc ác nhất mà tôi đã từng gặp, lúc trước chúng tôi vì sao lại nuôi dưỡng một con rắn bên người.....”

Nói xong, thấy bà giơ cánh tay lên cao, Cung Diệc Hân theo bản năng nhắm mắt lại.

Nhưng mà bàn tay kia vẫn chưa hạ xuống, cô nghi hoặc mở mắt ra, phát hiện Phuong Mộc Thụ che phía trước mình, còn Khương Tuệ Kinh thì giữ chặt cánh tay mẹ.

Khương Tuệ Kinh yên lặng nhìn cô, dùng ánh mắt kiên định cổ vũ cô.

Ánh mắt hần làm cho cô nhớ tới những lời đem đó hần đã nói..... Cấn môi, hít vào, cô đẩy

Phuong Mộc Thụ ra, đứng thẳng lưng, ưỡn ngực, thái độ kiên định đứng trước mặt mẫu thân.

“Mẹ, người không có quyền chỉ vì bản thân không khống chế được cảm xúc mà đánh con, mặc kệ lúc trước là ai có lỗi với người, đều không quan hệ đến con. Tại đây, con xin trình trọng nhắc nhở mẹ, con là bác sĩ, muốn khai mấy tờ giấy nghiệm thương thực dễ dàng, nếu không muốn ra tòa bởi vì tội ngược đãi con gái, mời mẹ lần sau trước khi động tay chân suy nghĩ rõ ràng, con đã không còn là cô bé bất lực năm xưa.” Nói cho hết lời trong lòng, cô bình tĩnh nhìn mẹ.

Mặt mẹ một hồi đen, một hồi trắng, không thể khôi phục, nhưng cô cũng không xen vào, cô trầm nghĩ, cô không cần cảm giác tội ác, cô muốn sống ngẩng đầu ưỡn ngực, đúng lý hợp tình.

“Được, hay lắm, tôi không ngờ lại là nuôi hổ mắc họa.”

Dưới đáy lòng Cung Diệc Hân cười khò. Nếu cô thật sự là con hổ thích cắn người thì tốt rồi.

Uông Gia Nghi giận trừng cô. Cô không còn giống như hồi nhỏ, sợ hãi cúi đầu xuống, ngược lại dùng ánh mắt trong vắt mà kiên định nhìn thẳng bà, bà hiểu rõ, bản thân đối Cung Diệc Hân không còn lực ảnh hưởng, mặc dù tức giận bất bình, bà cũng chỉ có thể quay đầu rời đi. Nhìn mẹ quay đầu đi, cô mới chậm rãi thở ra. Nếu nói từ trước tới giờ cô cùng mẹ là chiến tranh trường kỳ, như vậy, hôm nay là lần duy nhất cô giành thắng lợi.

Khương Tuệ Kinh đến gần, nắm tay cô khen ngợi nói: “Cô làm tốt lắm, về sau cứ tiếp tục như vậy, ưỡn ngực, lựa chọn cuộc sống mình muốn.”

Thiên tài hiểu nhất khích lệ lòng người. Cung Diệc Hân dùng sức gật đầu một cái, trên mặt là nụ cười xán lạn.

Nụ cười này..... Không chỉ có Khương Tuệ Kinh ngây ngốc nhìn, ngay cả Phuong Mộc Thụ cũng nhìn đến ngây người, cô vốn là một cô gái xinh đẹp, mà khi tươi cười càng làm cho

cô..... Khuynh quốc khuynh thành.....

“Đi, tôi mời cô ăn kem.” Khương Tuệ Kinh lấy lại tinh thần cất tiếng nói.

“Anh không hỏi tôi, buổi chiều có trực ban hay không?”

“Cô không có, tôi đã điều tra rõ ràng.”

“Anh chuyển sang cục điều tra khi nào thế?”

“Tìm hiểu việc nhỏ này, không cần cục điều tra, chỉ cần gọi một cuộc điện thoại cho thư ký của tôi là được.”

“Ngay cả loại việc này cũng quản lý, nhất định tiền lương của thư ký anh rất cao.”

“Cũng không ít, tôi không phải là ông sếp khát khe với cấp dưới.”

Không khí thoải mái giữa bọn họ làm cho Phương Mộc Thụ ngẩn người. Cung Diệc Hân.....

Chưa bao giờ nói chuyện phiếm dù là với con gái.

“Việc này, chờ tôi gặp được thư ký của anh xác nhận lại, tôi mới có thể tin tưởng.”

“Đi, tôi dẫn cô đi tìm hắn.” Nói xong, hắn kéo tay cô, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt

Phương Mộc Thụ, xoay người liền rời đi.

“Đợi chút.” Phương Mộc Thụ gọi hai người lại.

Cung Diệc Hân quay đầu, mà Khương Tuệ Kinh thật tự nhiên đưa tay khoát trên vai cô, công khai biểu thị chủ quyền.

“Vi sao cùng là người đàn ông đứng giữa hai chị em, em đối với hắn lại đặc biệt thoải mái như vậy?” Năm ấy, hắn nhiều nhất chỉ là hôn môi Âu Lâm.

Cô thật nghiêm túc suy nghĩ về câu hỏi của hắn.

Sau một lúc lâu, cô nghĩ rõ ràng mới trả lời, “Có một loại người, dù cố gắng cùng họ xây dựng quan hệ, cố gắng làm bằng hữu, cố gắng quen thuộc, nhưng cuối cùng vẫn có một tầng cách trở. Bởi vì nhìn không thấu tâm của họ, họ cũng không hiểu được ý mình, cho dù đến cuối cùng, hai người trở thành người yêu của nhau, nhưng tự bản thân vẫn không thể mở lòng, đối với người kia thẳng thắn thành khẩn.”

“Nhưng lại có một loại người khác, chỉ cần liếc mắt một cái liền hiểu được, họ sẽ là bằng hữu tốt nhất của mình, hai người tuy rằng giống nhau, nhưng chỉ người có lòng và thông minh sắc xảo mới có được điều này. Cho dù không có thời gian ở cạnh nhau, họ vẫn có thể hiểu được cảm thụ của người kia. Thực xin lỗi, nhưng anh là người trước, mà hắn là..... người sau kia.”

“Anh chưa từng được nghe em nói nhiều điều như vậy.” Phương Mộc Thụ uể oải trả lời.

“Lần này là vì tôi phải nói cho anh hiểu được, anh cùng Tuệ Kinh không giống nhau.”

“Em không lo lắng cho Âu Lâm, em ấy đang bị bệnh.....”

Lần này cô lại nghiêm túc suy xét, suy nghĩ càng lâu, rồi mới nâng lên mắt, trịnh trọng nói:

“Chúng tôi chỉ là bạn bè.”

“Lúc ấy anh cũng nói anh cùng Ấu Lâm chỉ là bạn bè.”

Cung Diệc Hân bật cười. Một đôi bạn bè có thể hôn môi nhau?

Nhếch mi dương dương tự đắc, cô càng nghĩ càng buồn cười. “Kỳ thực hiện tại ngẫm lại, tôi rất cảm kích nụ hôn kia, nó giúp chúng ta xé rách tấm màn giả dối, tự mình đạt được tự do.

Nếu Ấu Lâm cảm thấy tình bạn giữa tôi và Tuệ Kinh, khiến em ấy không thể chấp nhận, đi lại vết xe đổ của tôi, tôi nghĩ chia tay chẳng phải chuyện gì nghiêm trọng.”

“Em dự tính hoành đao đoạt ái?”

“Tôi nói rồi, chúng tôi chính là bạn bè, nhưng mà 『hoành đao đoạt ái』..... Đề nghị này, tôi sẽ nghiêm túc suy nghĩ.” Những câu sau này, thuần túy là hòng dối.

Quay đầu đi, cô nói với Khương Tuệ Kinh: “Chúng ta đi thôi.”

Hắn trưng đôi mắt lơ đãng đáp án cô trả lời Phương Mộc Thụ, quăng ra một ánh mắt thẳng lợi, thuần thế ôm eo cô.

Đang đi trên đường, một con chó to vì đuổi theo chủ của nó, đâm vào Cung Diệc Hân, cô kêu „ă” một tiếng, cúi gập người nhìn đuôi phải của mình, mà cái con chó to khỏe kia, lại không coi ai ra gì tiếp tục lao đầu về phía trước.

“Đau lắm sao?” Khương Tuệ Kinh đau lòng hỏi.

“Đau, con chó kia dám bỏ trốn, em không tìm được người để truy cứu trách nhiệm.”

Hắn cười to. Ai nói cô là người máy, cô rõ ràng chính là một cô gái rất hài hước.

“Nếu cần thì nói, anh có thể giúp em điều tra qua người quản lý khu vực này, chắc chắn sẽ tra ra chủ nhân của con chó không chịu trách nhiệm kia.”

Cung Diệc Hân phì phì ổng quần, lắc đầu thở dài, “Hôm nay em làm việc gì cũng không thuận lợi!”

Hắn liếc nhìn cô một cái, kéo cô qua đường lớn, đi đến ngã tư đường đối diện, lại đi thẳng mãi đến khi đối mặt với tủ kính thủy tinh mới dừng lại.

Khương Tuệ Kinh hỏi cô, “Hết đường có thể đi rồi, làm sao bây giờ?”

“Chuyển sang đường khác, đường là do ta tự tìm để đi.” Cô trả lời.

“Nói cho cùng, hôm nay em đã vòng vèo qua hai khúc ngoặt lớn, anh tin tưởng, tương lai em sắp sửa đi vào con đường sáng sủa.”

Cô nghe nhưng không hiểu hết ý tứ trong câu nói của hắn.

“Em hôm nay gặp phải một bà cụ không biết khống chế cảm xúc.....”

Hắn mới nói đến đây, cô liền cười đến cong người. Nếu mẹ mà biết hắn gọi bà như vậy, nhất

định sẽ lại lần nữa không khống chế được cảm xúc. Bà cố gắng chăm sóc khuôn mặt như vậy, giữ gìn dáng người, cố gắng để bản thân dừng lại ở tuổi ba mươi, thế nhưng hẳn lại gọi bà bằng bà cụ..... Thật sự rất đáng giận.

“Anh nói sai chỗ nào? Vì sao em lại cười thành như vậy?”

“Xin anh nhớ kỹ một chút, sau này em năm mươi tuổi, anh có thể gọi em là bác sĩ Cung, bà Cung, ngàn vạn lần đừng gọi em bà cụ.”

Khương Tuệ Kinh cũng cười theo cô, trả lời, “Anh hai mươi tám tuổi, em so với anh nhỏ hơn hai tuổi, đợi đến lúc em ngoài năm mươi tuổi, anh chỉ muốn gọi em – em gái.”

“Em gái?” Cô nhún mày.

“Đó là hai chữ anh toàn tâm toàn ý muốn gọi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì Khương Tuệ Thanh rất khờ khạo, có người chị như vậy, làm anh cũng không dám tự hào. Nếu chị ấy không vội vàng sinh ra, để cho anh làm anh trai thì tốt rồi. Em gái so với anh trai mình ngốc hơn, là chuyện thiên kinh địa nghĩa, là chuyện đương nhiên, được như vậy thì tâm tình của anh đã tốt hơn rất nhiều.”

Cung Diệc Hân lắc đầu nói: “Anh đã áp bách Tuệ Thanh quá nhiều, không cần lại lấy hai chữ 『em gái』 này đến dẹt hoa trên gấm.”

“Nói vậy đủ rồi..... Trở về chuyện chính.”

“Mời nói.”

“Bà già kia..... Bà Ưông có ý đồ đánh em, em cũng không còn giống như trước kia, ủy khuất chịu đựng, mà đã biết uốn ngực tranh luận những lý lẽ của mình, chẳng những em tránh khỏi bị tổn thương, còn có thể làm cho Bà Ưông học được cách bắt bản thân tỉnh táo, xem xét lại hành vi của mình đã mắc những lỗi gì.” Cô đã làm rất tốt.

“Anh dựa vào cái gì mà lại cho rằng, bà sẽ tự kiểm điểm lại mình?”

“Bà là người, mà con người đến một lúc nào đó thất bại sẽ phải tỉnh lại quay đầu.”

“Nếu sau khi bà nghĩ lại, cho rằng nên kiên quyết chà đạp em lần nữa?” Như những thương tổn trước đây bà đã làm với cô.

“Em quên những gì mình đã nói rồi sao? Em là bác sĩ, lấy giấy nghiệm thương rất dễ dàng.”

“Em thực sự có thể đến Pháp viện tố cáo bà?” Những lời cô nói lúc này chỉ muốn hù dọa bà thôi.

“Đối với giáo sư đại học mà nói, danh dự rất quan trọng, bà sẽ không dám làm loạn như trước đây, bà dần dần sẽ hiểu được. Có người dạy bảo từ nhỏ đã biết kiểm điểm sai lầm của bản

thân, có người lớn rồi vẫn cần phải được chỉ dẫn mới có thể hiểu được mình sai ở điểm nào.

Tóm lại, hôm nay em giỏi lắm, vòng ra khỏi khúc ngoặt thứ nhất, thấy con đường mở rộng thênh thang.”

“Được rồi, vậy cái ngoặt thứ hai nằm ở đâu?” Cô miễn cưỡng chấp nhận lời hấn nói.

“Khi đối mặt với tình cù dây dưa không rõ, em biết dùng từ ngữ ngắn gọn có sức sống để thuyết phục hấn, không cần vọng tưởng thân thể trẻ trung, môi đỏ mọng xinh đẹp.....”

Cung Diệc Hấn bật cười, hôm nay vì hấn, mà cô đã cười không ngớt. “Đó là dùng để hình dung Âu Lâm, không phải hình dung em”

“Ai nói em không có thân thể trẻ trung, môi đỏ mọng xinh đẹp?” Hấn và cô cùng nhau cười, sau khi cười một trận đã thôi, hấn trịnh trọng nói: “Cung Diệc Hấn, em hôm nay rất tuyệt vời, thưởng cho em vì biết nghe lời, anh sẽ tặng cho em ba lễ vật, sau khi có ba lễ vật này, em sẽ vô địch thiên hạ, nói đi, em muốn thứ gì?”

“Em muốn..... Kiều ngạo, kiều ngạo, kiều ngạo.”

Có kiều ngạo có thể thiên hạ vô địch, cho dù không phải thực sự vô địch, ít nhất người khác cũng không nhìn ra sự sỗ hĩa trong lòng cô. Cho nên cái gì cô cũng có thể không cần, có thể vứt bỏ, nhưng lại không thể không có thật nhiều kiều ngạo tồn kho dưới đáy lòng.

“Vì sao? Cho dù kiều ngạo thật sự có thể làm cho người ta cảm thấy vô địch, một là đủ rồi, vì sao muốn tới ba?”

“Nếu bị người ta bóc đi một tầng kiều ngạo, mặt sau vẫn còn một tầng, nếu lại bị xoá sạch một tầng, ha ha, bên trong còn có một tầng.” Cô thử giải thích tầm quan trọng của kiều ngạo.

“Anh phát hiện ra em nghĩ sai rồi, thứ em cần căn bản không phải kiều ngạo.”

“Bằng không là thứ gì?”

“Là mặt nạ, lột một lớp còn có một lớp, xoá sạch một lớp còn có một lớp khác.”

“Anh nghĩ là em có thể đối mặt như trong Xuyên kịch (*là một tuyệt kỹ của kịch hát Tứ Xuyên, lưu hành ở tỉnh Tứ Xuyên và một số vùng ở Quý Châu, Vân Nam, Trung Quốc*).”

“Không, anh nghĩ em là chim sợ cành cong, luôn cảm thấy có người muốn tổn thương mình.”

Cung Diệc Hấn rù vai. Đúng vậy, hấn luôn một lời trúng đích.

Cô quay mặt nói: “Ai có thể thương tổn em? Em là máy móc chiến tranh mạnh nhất thế giới.”

Khương Tuệ Kinh nở nụ cười, kéo sợi dây cột tóc sau đầu cô, cái đuôi ngựa rũ xuống, cảm giác đó..... Rất giống xé rách lớp nguy trang đứng cảm của cô.

“Anh thì sao? Nếu cho anh ba lễ vật sẽ thiên hạ vô địch, anh muốn thứ gì?” Cô hỏi ngược lại anh.

“Anh muốn thiên sứ, thiên sứ, thiên sứ.”

Cô ngẩng người quên cả hít thở. Quả nhiên, hần muốn là “Thiên sứ”, thiên sứ giống như Âu Lâm vậy.

Có chút buồn nên cúi đầu, cô vô thức nhìn chân mình.

Hần dùng khuỷu tay đẩy đẩy cô. “Uy, em không hỏi, vì sao anh muốn thiên sứ, thiên sứ và thiên sứ sao?”

Cô nghe lời ngẩng đầu hỏi: “Xin hỏi anh, vì sao muốn thiên sứ, thiên sứ cùng thiên sứ?”

“Em có biết, thiên sứ có thể làm được gì hay không?”

“Không biết.”

“Em nhất định không xem qua sách truyện, thành thật mà nói, hồi nhỏ đặt ở đầu giường em không phải toàn là bách khoa toàn thư chứ?”

Cung Diệc Hần cười, thúc giục hần: “Nói mau, thiên sứ có thể làm gì?”

“Thiên sứ sẽ ban cho mình điều ước. Thiên sứ, xin cho tôi tiền tài dùng không hết; Thiên sứ, xin cho tôi quyền lực cùng danh tiếng; Thiên sứ, xin cho tôi khỏe mạnh cường tráng sống đến một trăm tuổi; Thiên sứ, xin cho tôi gặp được nhân duyên.....”

“Em đã hiểu, nhưng thiên sứ không phải đã hứa sẽ cho anh ước nguyện sao, anh còn cần thiên sứ thứ hai, thứ ba dự phòng nữa à.”

“Không sai, em có biết anh sẽ yêu cầu thiên sứ thứ ba điều gì không?”

“Yêu cầu gì?”

“Thiên sứ, xin lại cho tôi gặp lại ba thiên sứ, nếu mỗi một lần đều làm như vậy, anh sẽ có vô cùng vô tận thiên sứ, sẽ thực hiện được vô số nguyện vọng.”

Lời hần nói, lại lần nữa làm cô cười. Trải qua hai mươi mấy năm, số lần cô cười còn không nhiều bằng buổi chiều hôm nay, cô không biết là vì nhân sinh của mình thực sự như hần nói, đi trên con đường thênh thang sáng sủa, mới có thể mở lòng, hoặc là bởi vì..... Bên người cô có hần?

Cô coi hần như con chó con mèo nhỏ, vỗ vỗ đầu của hần hỏi: “Nói đi, anh có nguyện vọng gì?”

“Anh đói bụng, không biết thiên sứ có thể mời anh một bữa cơm được không?”

“Tất nhiên.”

“Anh không ăn cơm năm 7-11 cùng sữa đâu.”

“Em nào keo kiệt như vậy. Đi, em dẫn anh đến một nhà hàng Nhật, một phần cơm trưa của họ chỉ cần 199 đồng. Tuyệt nhất là, bọn họ làm đồ ăn rất nhanh, sẽ không để khách hàng chờ lâu, thời gian chính là tiền bạc mà? Cho nên chúng ta sẽ tiết kiệm được rất nhiều.”

“Oa, đồ ăn Nhật tiện lợi như vậy. Bọn họ là người của Hội Từ Tế (*hội cứu tế ở Đài Loan*) sao?”

“Không, Hội Từ Tế sẽ không bán với giá như vậy đâu, một bịch bánh bịch quy bình thường của họ đã bán với giá một hai trăm đồng, một năm em cũng chỉ dám tiêu vào đây ba ngàn, chỉ có thể đổi được một tấm biên lai màu hồng.” Cung Diệc Hân nói đúng sự thật.

“Được rồi, bọn họ không phải làm từ tế, bọn họ là nơi thu nhận những kẻ lang thang. Đi thôi, thiên sứ tiểu thư, chúng ta đi dạo một vòng nữa.”

Bọn họ tay trong tay, cùng nhau bước đi, rời khỏi con đường mà nếu còn tiếp tục đi thẳng bọn họ sẽ đập mặt vào tủ kính.

Bọn họ đi ăn com, đồ ăn Nhật 199 có tôm chiên, trứng hấp, com lam bên trong còn có hạt sen cùng cá hồi phi lê, bữa ăn này còn hơn cả tiêu chuẩn.

Ăn com no, bọn họ lại định vào tiệm cà phê bánh ngọt mà chỉ với 250 đồng là có thể ăn thoải mái.

Đứng trước tiệm cà phê, Tuệ Kinh nhắc nhở cô, lúc này đã ăn rất no rồi, bây giờ ăn bánh uống cà phê sẽ không thưởng thức hết hương vị, đợi thức ăn tiêu hóa thì uống mới lời, bởi vậy trước khi tiến vào tiệm cà phê, bọn họ quyết định đi dạo phố.

Hắn chọn cho cô một bộ âu phục, theo tiêu chuẩn của hắn mà nói thì nó cũng không quá đắt.

Nhìn cô bước ra từ phòng thử đồ, hắn muốn cô bắt chước những nhân vật nữ chính trong phim truyền hình, mặc quần áo mới xoay vòng trước mặt nhân vật nam chính.

Cô vòng vòng, nhưng..... Hắn lại cảm thấy có gì đó không tự nhiên, cô thật sự không có thiên phú làm phụ nữ như vậy sao.

Sau khi sôi nổi thảo luận, hắn cho rằng, vấn đề nằm ở đôi giày, giày cao gót làm cho phụ nữ bước đi chệnh vênh, nên khi bước đi trên đường họ đều dè dặt cẩn thận, lúc đó sự thướt tha uyển chuyển sẽ được bộc lộ.

Vì thế hắn bỏ quần áo xuống, nói với nhân viên bán hàng, nửa giờ sau sẽ trở lại.

Tiếp theo hắn lôi kéo cô qua tiệm cách vách chọn giày, giày ở đây rất đắt, đắt đến nỗi bác sĩ có mức lương cao như cô cũng cảm thấy lãng phí.

Hắn lấy một đôi, cô thả về một đôi, sau đó hắn tức giận nói: “Tiểu thư, em có biết cái gì gọi là đầu tư có lãi hay không? Xin em không nên ngăn cản anh đầu tư.”

“Đầu tư? Ở trên người em? Em cũng không phải cô phiêu.” Cô buồn bực.

“Anh là người bận rộn.” Khương Tuệ Kinh ông nói gà bà nói vịt đột nhiên nói.

Vậy mới lạ! Cô ngậm phản bác trong lòng.

“Không cần dùng loại vẻ mặt này nhìn anh, anh biết trong lòng em không tin, nhưng anh thực sự quản lý một công ty rất lớn, làm việc miệt mài, gần đây còn dự định tiến quân sang thị

trường châu Âu.”

Cung Diệc Hân ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hân. Loại vẻ mặt này, cho dù không phải thiên tài, cũng có thể xem hiểu ý vị của nó -- tận lực ba hoa đi, không ảnh hưởng tới cô.

“Năng lực làm việc của anh rất tốt. Công việc người khác làm một ngày, anh chỉ cần bốn giờ là có thể hoàn thành.”

“Sau đó thì sao? Tiên sinh bận rộn.”

“Nhưng trên người anh vẫn có vô số áp lực, giống như sinh viên tim mạch các em thường nói, trái tim chịu nhiều áp lực đau lắm nhưng chẳng thể nói thành lời, cho nên anh cho rằng, khi anh về già trái tim mình sẽ có vấn đề.”

“Đợi tới lúc đó, em đã già đến nỗi không thể cầm dao phẫu thuật nữa rồi, nếu muốn em cầm dao, anh nên trực tiếp đến gặp Diêm La vương báo danh sẽ nhanh hơn.” Cuối cùng cô cũng đáp lại hân được một câu.

“Không đúng, lúc đó em đã là trưởng khoa tim mạch, hơn nữa em sẽ có rất nhiều học sinh, em có thể vênh mặt hất hàm sai khiến bọn họ nói: “Cô, cậu, cậu, tính mạng ông cụ này giao vào tay các cô các cậu, nếu hân chết, các người đem đầu đến gặp tôi.”

“Vào thời đại mới, đa số mọi người lựa chọn khoa thẩm mỹ chỉnh hình, khoa da liễu, công việc thoải mái chứ những khoa sinh mệnh đặt trong tay người bác sĩ rất ít người muốn làm, vừa hiếm vừa quý, anh nghĩ em có thể tùy tiện bắt người ta đem đầu tới gặp sao, có phải hơi làm quá hay không?”

“Không có biện pháp khác, bởi vì em phải trả nợ.”

Nói hết lời, hân cúi gập người, giúp cô đi thử một đôi giày cao gót màu trắng bạc.

Ánh mắt hân rất chuẩn, cả đời này, cô cũng chưa đi đôi giày nào tinh xảo xinh đẹp như thế, tim vẫn còn đập mạnh và loạn nhịp thì hân đã thanh toán xong, coi như cô đã ký tên vào tờ giấy nợ đầu tiên trong cuộc đời.

Sau đó bọn họ trở lại cửa hàng lúc trước, một cái áo khoác, hai bộ âu phục, ba cái áo, bốn cái váy, hân muốn cô nợ hân thật nhiều, thật nhiều, thật nhiều.....

Đương nhiên bọn họ chưa từng quên tiệm bánh ngọt 250 đồng ăn đến no, trong lúc ăn bánh ngọt, hân đột nhiên vô duyên vô cớ cười to thành tiếng, cười đến không đầu không đuôi, mặc danh kỳ diệu, mà cô lại bởi vì nhìn thấy hân mặc danh kỳ diệu cười, khoe mắt cùng khoe môi cũng cong lên.

“Anh cười cái gì?” Cô mím mím môi, nhần không cười, nhìn nhìn bàn bên cạnh, lo lắng có người đang nhìn bọn họ.

“Hôm nay em có nói một câu, nói rất hay.”

“Một câu gì?”

“Tự đại sẽ làm người bên cạnh cảm thấy thực ghê tởm, nói thật, Phương Mộc Thụ thực sự làm cho người ta thực ghê tởm.”

“Đó là do anh đối với hắn có thành kiến.” Ai bảo hắn là người đàn ông Âu Lâm chủ động dụ dỗ, cũng khó trách Tuệ Kinh chán ghét hắn, ai nói đàn ông sẽ không lòng dạ hẹp hòi.

“Em không nghĩ là hắn ghê tởm?”

“Hắn chỉ là..... Có chút phiền.” Cô vẫy vẫy tay, giống như đang đuổi ruồi bọ bên người.

“Hắn không có sức ảnh hưởng tới em, sao lại có thể phiền?”

“Luôn bị người nhòm ngó, lúc đi tuần phòng, có người đứng phía sau nhìn; Đến phòng khám bệnh, có người đã chờ ở nơi đó; Ngay cả tan tầm cũng phải cẩn thận không để bị bắt gặp. Đối thành anh, anh không thấy phiền sao?”

“Nếu em vì như vậy mà cảm thấy hắn thực phiền, vậy thì anh thật lòng xin lỗi.”

“Vì sao?”

“Bởi vì cặp mắt lén nhìn em, là của anh.”

Cô nở nụ cười. Cô sao có thể không phân biệt được đó là ai, chỉ là cô ghét, chán ghét có người không chịu xuất hiện cứ để mọi thứ biến thành mây khói.

“Anh không cần làm vậy, mỗi tối em đều có mặt trên bàn ăn nhà hai người mà.”

“Nói dối, ba ngày, một tuần có ba ngày em luôn lấy lý do bận nhiều việc không chịu qua.”

“Đó là bởi vì.....”

Cô sợ “Vạn nhất” yêu thương người đàn ông này, sợ “Vạn nhất” tâm tư mình không thể kìm chế, sợ “Vạn nhất” mình sẽ giống mẹ đẻ, trở thành người thứ ba.....

Nhưng hiện tại, quan hệ của bọn họ đã xác định, bọn họ là bằng hữu, không phải sinh đôi, nhưng lại thông minh sắc sảo như nhau, cho dù không có thời gian ở cạnh nhau, cũng có thể hiểu được cảm nhận của đối phương.

Cô không cần nơm nớp lo sợ bảo trì khoảng cách.

“Không có bởi vì, anh cảnh cáo em. Nếu một ngày kia, em dám không xuất hiện trước mặt anh, anh lập tức sẽ kiếm em đòi nợ.” Hắn chìa chìa túi giấy mua sắm đang đặt trên ghế tựa.

“Đã biết, em hiện tại còn phải trả tiền vay mua nhà, không có tiền trả nợ anh đâu.”

“Giỏi.” Nói xong, hắn cúi đầu, ăn một miếng bánh mousse, dường như nhớ tới cái gì lại hỏi:

“Em có biết, hai mươi sáu tuổi đã không còn được coi là thiếu nữ nữa hay không?”

“Đương nhiên biết.” Cô nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra hắn nói những lời này ý đồ tham dò cái gì.

“Nghiem khắc mà nói, có thể được coi là nửa thực nữ.”

“Anh nói sao cũng được.” Dù sao, giá trị thực sự của cô, chính là đôi tay cùng trí óc, không cần phải đánh bóng vẻ bề ngoài.

“Em có biết thực nữ thích chơi cái gì hay không? Đừng nói dối, anh biết không phải là búp bê Barbie hay gấu Teddy, mà là cái gì có một chữ đầu là『』gậy』 vật này dài dài, hai chữ sau là động từ.”

Cô tức giận trừng mắt. Cô dù trong sáng, cũng biết hắn đang muốn nói đến gậy mát xa.

Liếc mắt, cô lạnh giọng hỏi: “Tiếp đó?”

“Em nói với Phương Mộc Thụ anh là đồ chơi của em, anh đây có nên.....”

“Khương Tuệ Kinh!”

Cô tức giận đập bàn gọi một tiếng, hắn cười to, cầm theo túi giấy chạy trốn.

Cung Diệc Hân nhanh chóng thanh toán tiền rồi đuổi theo, mới phát hiện đi giày cao gót thực đáng sợ, nếu cô mang loại giày này đến bệnh viện đi làm, bệnh nhân có thể sống sót nhất định sẽ giảm phân nửa.

Về phần Khương Tuệ Kinh, lúc về tới nhà hắn mới nhá ra, hắn vẫn quên chưa giải thích, quan hệ của hắn và Cung Ấu Lâm, không phải như cô nói.

Nhưng hắn thực vui vẻ, vui vẻ vì cô sẽ nghiêm túc suy nghĩ đến vấn đề “Hoành đao đoạt ái”, hắn thật sự rất hưng phấn, hưng phấn đến nỗi vừa nấu bữa tối, vừa ca hát, hát đến Tuệ Thanh không chịu nổi, vọt vào phòng bếp lớn tiếng kháng nghị.

Nhưng kháng nghị không có hiệu quả, bởi vì hắn đang vui vẻ ca hát, hát đến..... Vĩnh viễn sánh cùng trời đất.....

Bạn đang đọc truyện *Băng Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

11 giờ rưỡi, Khương Tuệ Kinh đến gõ cửa, Cung Diệc Hân vẫn chưa chìm vào giấc ngủ, cô mặc áo ngủ xuống giường, không biết ai lại đến gõ cửa nhà cô vào giờ này.

“Tuệ Thanh lên con sốt.” Đây là câu nói đầu tiên hắn nói khi nhìn thấy cô.

Lúc ăn tối, cô đã phát hiện trên mặt Tuệ Thanh ửng hồng khác thường, Tuệ Kinh cũng hỏi,

nhưng Tuệ Thanh thề thốt phủ nhận nói bản thân chỉ cảm thấy có chút không thoải mái,

nhưng khi Tuệ Kinh vừa vào bếp rửa chén, Tuệ Thanh liền kéo cô vào trong phòng mình, ôm

lấy cô, lo lắng trùng trùng khóc lớn.

Tuệ Thanh nói với cô, cô đứng trong mưa đợi A Úc cả buổi chiều, nhưng hấn thủy chung không có tới.

Cô trấn an Tuệ Thanh nói: “Có lẽ lúc ấy A Úc có chuyện gì phải giải quyết, hiện tại mọi người đi làm đều như vậy, công việc rất khó tìm, chỉ có thể tuân theo lệnh của công ty.”

“Chị cũng nghĩ như vậy, nhưng hấn có thể gọi điện thoại cho chị mà..... Chị không nhận được điện thoại.”

Cô nghĩ nghĩ, đi đến cạnh bàn, cầm lấy di động của Tuệ Thanh, xem xét sau mỉm cười nói:

“Không phải hấn không gọi điện thoại cho chị, mà là di động của chị hết pin.”

Cầm lại di động, Tuệ Thanh nhìn nhìn, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nín khóc mỉm cười nói:

“Bác sĩ cùng Tuệ Kinh giống nhau ghê, đều là thiên tài, thoáng cái đã tìm ra nguyên nhân.”

Cô nở nụ cười, muốn nhắc lại, mình không phải thiên tài, chỉ là nghiêm túc cố gắng hơn so với người khác, nhưng mà..... dù đã nói nhiều lần, Tuệ Thanh vẫn là cố chấp nhận định như vậy.

Cô lấy di động của mình cho Tuệ Thanh mượn, để cô vào phòng tắm gọi điện thoại cho A Úc, bọn họ hàn huyên vài câu ngắn gọn, sau khi biết được lý do vì sao hấn thất hứa, Tuệ Thanh mới thực sự yên tâm.

Thả lỏng tâm tình, cố sức đứng chờ cả buổi chiều nên lúc này Tuệ Thanh đã rất mệt mỏi, ngáp dài.

Theo lý thuyết, thời gian còn sớm hơn nữa vừa ăn cơm no, không nên đi ngủ liền. Nhưng cả người mệt mỏi, chính còn biết ngủ, trước tiên cô giúp Tuệ Thanh sạc pin điện thoại, sau đó thay cô đổi bọc gối đầu, biểu cô nằm trên giường, giúp cô kéo chăn.

“Bác sĩ.....” Tuệ Thanh làm nũng kéo tay cô đến bên má mình cọ cọ.

“Sao ạ?” Cô vén những sợi tóc tán loạn trên mặt Tuệ Thanh.

“Cám ơn em đã ở đây.”

“Không có gì, về sau gặp phải tình huống như vậy, cứ gọi điện thoại cho em, không nên một mình lo lắng.”

“Được.” Tuệ Thanh gật đầu.

“Chị biết em là làm nghề gì, đúng không?” Cô hỏi.

“Em là bác sĩ.”

“Vậy chị cũng biết em ở đâu, đúng không?”

“Em ở nhà đối diện nhà chị.”

“Rất đúng, nếu nửa đêm chị thấy không thoải mái, biểu Tuệ Kinh tới tìm em, ở nhà em có thuốc.”

“Ừh.”

“Vây..... Ngủ ngon.”

Cô không phải từ mẫu (*người mẹ hiền hậu*), nhưng ở trước mặt Tuệ Thanh tính rất trẻ con lại còn lớn hơn mình hai tuổi, không hiểu sao cô lại tự coi mình như từ mẫu, chị gái, mà cô còn tập cho Tuệ Thanh thói quen ý lại vào mình.

“Bác sĩ.....” Tuệ Thanh nhỏ giọng gọi cô.

“Chuyện gì?”

“Em có thể nằm lại với chị một chút không?” Cô vỗ vỗ chỗ nằm bên cạnh mình.

“Được thôi.” Vươn tay kiểm tra xem trán cô có ấm không. Trước mắt xem ra không có việc gì, hy vọng là nửa đêm đừng phát sốt.

“Nếu không có em, có một đồng chuyện mà chị không biết kể cùng ai.”

Trên mặt Tuệ Thanh có khát vọng, cô nhận ra được. Lật chăn bông lên, cô chủ động nằm bên cạnh Tuệ Thanh, Tuệ Thanh nở nụ cười. Mím cười ngọt ngào, không giống với nụ cười của một phụ nữ hai mươi tám tuổi.

Sau đó, Tuệ Thanh ôm cổ cô, bắt đầu kể cô nghe, những chuyện mà cô ấy và A Úc đã cùng nhau làm.

Bọn họ đi qua phố cổ Đạm Thủy, nơi đó có một tiệm bánh gia truyền lâu đời, ông chủ thực hào phóng, có thể ăn thử đến no, còn kèm thêm một ly trà, cô cùng A Úc đã dừng lại ăn thử,

thử liên tục, thử hết các loại, thử đến nỗi người bán hàng cũng thấy khó chịu, A Úc quyết định đặt trước năm mươi hộp.

Cô bán hàng hỏi: “Có phải hai người muốn đặt làm bánh cưới hay không?”

Câu nói kia khiến vị ngọt trong lòng Tuệ Thanh lan đến miệng.

Bọn họ đi qua cao ốc 101, bước vào thang máy nhanh nhất thế giới nhìn ngắm phong cảnh.

Bọn họ cùng đi, lên một tầng lầu một tầng lầu, thi xem ai sẽ không chịu nổi trước, ai kêu ngừng trước.

Tuệ Thanh nói tim cô đập rất nhanh, không biết là vì vận động quá độ, hay là vì từ đầu tới cuối hấn vẫn nắm tay cô không buông.....

Bọn họ mua một cây kem Big Mac, thay phiên liếm, bọn họ không liếm từ trên xuống, mà là liếm từ giữa xuống dưới, một người một miếng, cùng nhau chơi đùa vui vẻ như vậy, bọn họ dùng đầu lưỡi quyết đấu, xem xem lúc người nào liếm làm đổ kem.

Người thua phải công người thắng trên lưng đi dạo một vòng bờ biển, cô thua, nhưng chịu

phạt là A Úc, hấn vừa cồng cô, vừa quay đầu nhìn những người đang nhìn bọn hấn nói: “Cô ấy là bạn gái của tôi.”

Tuệ Thanh nói Cỏ roi ngựa chanh là hương vị tình yêu, chua xót, thơm mát, ngọt ngào, A Úc sợ cô quên tư vị tình yêu, liền mua một thùng lớn, một thùng lớn sữa tắm hương Cỏ roi ngựa chanh cho cô, nói tới đây, cô nhảy xuống giường, từ dưới sàng nhà lòi ra một thùng giấy, cầm ra hai bình sữa tắm, cô muốn chia sẻ tình yêu với bác sĩ.

Cô ôm sữa tắm, nghĩ rằng, hóa ra yêu đương là như thế này, làm một đồng chuyện nhằm chán không ý nghĩa nhưng sẽ làm hai người tim đập không ngừng, nói một đồng lời vô nghĩa lại có thể làm cho lòng người tràn đầy ngọt ngào.....

Chờ Tuệ Thanh ngủ, cô về nhà, tắm rửa, lại dọn dẹp lại một chút, bởi vì cô thỉnh cầu một loại hương vị tình yêu.....

Lấy lại tinh thần, Cung Diệc Hân nhìn thấy sự lo lắng trong ánh mắt Khương Tuệ Kinh, cô kéo hấn vào cửa, vội vàng mở tủ thuốc ở phòng khách, vừa loay hoay tìm thuốc vừa hỏi:

“Anh đã đo nhiệt độ cơ thể của Tuệ Thanh chưa?”

“À..... Anh đi mua nhiệt kế.....”

“Không cần, nơi này em có.” Cô kéo một ngăn kéo khác ra, lấy nhiệt kế cùng rượu sát trùng, hai tay ôm các thứ này nọ, mới quay đầu nói với hấn: “Giúp em cầm chìa khóa.”

Khương Tuệ Kinh thò tay vào bình thủy tinh lấy chìa khóa một cách chính xác mà không cần lục tìm, thay cô đóng cửa, quay lại nhà mình.

Bọn họ cùng nhau bước vào phòng Tuệ Thanh, cô nhanh nhẹn đo nhiệt độ, dán miếng giảm nhiệt cho cô ấy, kiểm tra cổ họng, dùng ống nghe nghe nhịp tim cô đập, hô hấp.

Cô biểu Tuệ Kinh ra ngoài lấy nước, còn mình ở lại trong phòng lấy thuốc, chờ hấn trở lại, hai người hợp lực dứt Tuệ Thanh uống xong thuốc, sau khi truyền dịch, bọn họ mới thở phào nhẹ nhõm, cùng nhau ngồi dựa vào sofa đặt đối diện giường.

Đây là loại ghế tựa đơn, nhưng lại lớn đến nỗi hai người cũng có thể ngồi chung, nhưng ngồi không bao lâu, bọn họ liền dựa người vào nhau.

“Em đã nghe phổi cho chị ấy, không có gì nghiêm trọng, nhưng cổ họng bị nhiễm trùng rất nặng, em đã cho chị ấy uống thuốc, thuốc hạ sốt cùng thuốc bao tử, trước quan sát một chút, nếu tình trạng không khá hơn, em lại đổi thuốc.”

“Lúc tối, anh đã cảm thấy chị ấy là lạ, quả nhiên bị cảm.”

Cô nghe xong gật đầu hỏi: “Vì sao.....”

“Vì sao.....” Không nghĩ tới hai người trăm miệng một lời, cùng nhau nói ra một câu.

Khương Tuệ Kinh nở nụ cười, thân sĩ xua tay nói: “Em nói trước đi.”

“Vì sao mua loại ghế dựa này? Cái này không tốt cho xương sống.”

“Không còn cách nào khác, chị ấy thích ru rú ở nhà lười biếng đọc truyện tranh, anh đã nghĩ đây là biện pháp tốt nhất.”

“Đến phiên anh hỏi.” Cô nói.

“Vì sao ở nhà lại cất nhiều loại thuốc như vậy?”

“Em là bác sĩ.”

“Chẳng lẽ toàn bộ bác sĩ đều mở một quầy thuốc nhỏ ở nhà của mình?”

Cô lắc đầu, bổ khuyết thêm một câu, “Em sống một mình.”

“Anh vẫn không nghĩ ra sống ba người thì có gì khác.”

“Nếu em sinh bệnh, bệnh không xuống giường được, đến lúc đó em chỉ có thể dựa vào chính mình, cho nên em mới để một ít thuốc ở nhà, tùy thời tùy chỗ khẩn cấp.”

Khương Tuệ Kinh nghe hiểu được. Cô gái này thật kiêu ngạo, ngay cả sinh bệnh cũng không cần người ta đến giúp đỡ. Thực không hiểu được, độc lập là chuyện tốt mà cũng là chuyện xấu.

Hắn ôm lấy vai cô, nghiêm túc nói: “Nếu em bệnh không xuống giường được, nhưng vẫn còn đủ sức lực tự mình lấy thuốc, thì nhất định cũng đủ khí lực gọi điện thoại cho anh chứ.”

Cung Diệc Hân nhìn hắn sau một lúc lâu, nhưng vẫn không nói lời nào.

Hắn không vừa lòng nhìn cô trầm mặc nên mở miệng hỏi: “Ý lại anh, làm cho em cảm thấy địa vị của mình rơi xuống ba cấp sao?”

“Em không nói như vậy.” Cô phủ nhận.

“Nhưng biểu cảm của em đã nói lên tất cả.”

“Anh đoán sai rồi, nét mặt em không thể hiện ý đó.”

“Bằng không nó biểu đạt điều gì?”

“Nó nói, tuy rằng có thể xem đây là một biện pháp tốt, nhưng con người luôn luôn phải dựa dẫm vào phương tiện thời điểm, nếu em gọi điện thoại không đúng lúc, anh không thể xuất hiện..... Dựa vào núi, núi sẽ đổ, thân là con người, dựa vào chính mình vẫn là tốt nhất.”

“Mặc kệ là vào lúc nào, chỉ cần em gọi điện thoại cho anh, anh sẽ lập tức buông tay gạt công việc sang một bên.” Khương Tuệ Kinh nói ra lời thề son sắt.

Cô cười nhẹ, không tiếp tục nói lời phản bác, nhưng trong lòng âm thầm không đồng ý. Nếu khi đó hắn đang ở bên cạnh Áu Lâm thì sao? Nếu lúc ấy Tuệ Thanh cần hắn thì sao?

Cô là một người phụ nữ thành thực mà lý trí, hiểu được bằng hữu tuyệt đối xếp sau người yêu và gia đình, cô sẽ không ngốc đến nỗi nói ra suy nghĩ của mình.

Hắn lại hiểu sai nụ cười của cô, cho rằng nụ cười kia mang hàm nghĩa -- biết rồi, về sau em sẽ làm như vậy.

Vì thế hắn thay đổi đề tài.

“Phản ứng của Ấu Lâm với thuốc mới sao rồi, thực sự khả quan hơn sao? Anh lại cảm thấy tinh thần cô ngày càng xấu.” Khương Tuệ Kinh nhìn cô hỏi.

Nghe hắn nói xong cô cũng thờ dài một tiếng, cô quay lại nhìn hắn, không nói lời nào.

“Đúng là tình hình..... không tốt?”

Cung Diệc Hân cắn môi, lựa chọn ăn ngay nói thật, “Bệnh viện đã ghi tên em ấy vào danh sách xin nhận tủy, nhưng muốn tìm được tủy tương thích, cũng không dễ dàng.”

Cô không nói với hắn, cha đã hỏi cô có nguyện ý cho tủy hay không, nhưng cô đã cự tuyệt.

Khương Tuệ Kinh gật đầu, đáy mắt có một tia hậm hực.

Lo lắng dữ vậy sao? Cô tự mình lý giải, đứng trước giường bệnh, tình yêu trở nên cực kỳ bé nhỏ, nhưng cho đến nay hắn vẫn không rời bỏ, bạn trai như vậy xem như..... cũng có tâm.

“Đừng lo lắng, tình hình không xấu như trong tưởng tượng của anh đâu, nếu đợt thuốc này thực sự không khống chế được bệnh, vẫn còn hai loại thuốc có thể thử.”

“Em không cần phải nói với anh, anh cũng không phải người nhà, những lời này nên dùng để tự an ủi chính mình hoặc mẹ em.”

Cung Diệc Hân không hiểu ý hắn. Hắn cho rằng cô rất bình tĩnh, rất lạnh huyết, rất vô tình?

Hay lời đó chứng tỏ hắn cũng không dự tính trở thành người nhà của Ấu Lâm?

Trong lúc đầu óc cô còn đang loạn thất bát tao, Khương Tuệ Kinh lại đổi một đề tài mới.

“Em cảm thấy, chúng ta từ đâu mà trở thành bằng hữu?”

“Ừm, em nghĩ, có lẽ bắt đầu từ lần đầu tiên nhìn thấy nhau, anh giống như một con nhím luôn sẵn sàng xù lông, dường như anh nghĩ em tiếp cận Tuệ Thanh là vì lòng tham..... Đe dọa, không sai, chính là bắt đầu từ lúc anh đe dọa em.”

Đe dọa là cảm nhận đầu tiên khi cô gặp hắn, rất đặc biệt, thực thích hợp với người phụ nữ băng lãnh như cô.

“Đã là đe dọa, vì sao chúng ta lại ngày càng gần nhau hơn?” Hắn lại hỏi.

“Tiếp sau đe dọa chính là..... Nhiều chuyện, anh cho là mình có thể giải quyết mâu thuẫn hai mươi mấy năm trong nhà em sao.”

“Em đối với đàn ông nhiều chuyện luôn dùng thái độ lạnh lùng để xử lý, với kiểu thái độ, hắn là vào lúc đó giao tình của chúng ta đã phải chặt đứt rồi mới đúng, vì sao lại diễn biến thành loại quan hệ như ngày hôm nay?”

Khương Tuệ Kinh cũng không quên cảnh bác sĩ đa tình nhận hoa hồng, và người bệnh nhân luôn miệng “Tôi yêu em”. Cô luôn luôn có biện pháp dập tắt sự nhiệt tình của đàn ông trong nháy mắt.

“Bởi vì chúng ta ở cạnh nhà nhau trong cùng một chung cư? Bởi vì anh nấu ăn ngon? Bởi vì Tuệ Thanh nhà anh và em rất có duyên?”

Cô đã nói đúng hai chữ -- có duyên. Tuệ Thanh không phải là bệnh nhân của cô, chính vì cô chạy sai phòng, nếu không có duyên, có lẽ cũng không ai có thể lý giải được, vì sao cô không chỉ một lần mà là ba lần đi vào phòng bệnh thăm Tuệ Thanh?

“Có không ít người cũng ở cùng trong chung cư này, tay nghề nấu ăn giỏi, lại nhiều đến không kể xiết, mà cũng có rất nhiều hàng xóm yêu thích Tuệ Thanh..... Nhưng anh lại không có giao tình gì với bọn họ.”

“Được rồi, em nói cũng không đúng, vậy anh nói đi, vì sao?”

“Anh cũng không rõ.”

Cung Diệc Hân bật cười, liếc mắt nhìn hẩn một cái. Ngay cả chính mình cũng không hiểu chuyện, lại còn đi hỏi cô?

“Buồn cười lắm sao?”

“Đúng vậy, em cho rằng thiên tài đều thông kim bác cổ (*học sâu biết rộng*), tài trí hơn người, thế mà cũng có chuyện anh không biết?” Cô nói vài câu chọc hẩn.

“Đó là em không biết thôi, chứ cũng có rất nhiều chuyện anh không rõ. Anh không rõ vì sao người xấu có thể trường mệnh trăm tuổi, gieo họa nhân gian? Vì sao tình yêu vĩnh viễn có thể ăn sâu vào trái tim mỗi người, có phải bởi vì lực miễn dịch của bọn họ quá kém không được kiểm tra sức khỏe hay không? Không rõ vì sao khóc tổn hại sức khỏe, mà các cô gái mỗi ngày đều khóc, lại có thể khỏe mạnh? Không rõ vì sao người không vui vẻ còn nhiều hơn cả người vui vẻ? Không rõ diễn viên cả đời vì sự nghiệp, là vì bản thân cảm thấy yêu thích hay chỉ vì người khác thích?”

Cô không nhịn được cười lớn, “Xem ra, đối với cuộc sống anh có vô số nghi vấn.”

“Đúng, anh không rõ anh vì sao cùng em kết giao tình, cũng không hiểu được chính mình, vì sao rất muốn kể cho em nghe một bí mật?” Phù! Hẩn thở ra. Chuyện này đặt ở trong lòng hẩn đã đủ lâu.

“Bí mật?” Cung Diệc Hân nhún vai. Cô chưa từng cùng bất luận kẻ nào kết giao tình quá sâu đậm, bí mật của người khác không phải phạm vi cô muốn xâm nhập. “Em nghĩ.....”

“Bí mật về Tuệ Thanh.” Hẩn nói thêm.

Cô nghĩ là bí mật của hẩn nên định nói No, nhưng thời điểm hẩn nói ra tên Tuệ Thanh, cô tự động khép miệng lại.

Tuệ Kinh quay đầu, nhìn Tuệ Thanh đang ngủ say, ngữ điệu thanh lãnh, không giống giọng nói quen thuộc cô vẫn thường nghe.

“Năm Tuệ Thanh hai mươi hai tuổi, chị ấy đã gặp mối tình đầu của mình.”

“Đối phương là người đàn ông như thế nào?” Cô không nhận được tò mò hỏi.

“Ưu tú, xuất sắc..... Người đàn ông ấy rất ưu tú.”

“Giống như anh vậy à?”

“Hắn..... So với anh càng ưu tú hơn.”

Hắn là người đàn ông lớn lên mà ánh mắt luôn nhìn trên đỉnh đầu người khác, chịu thừa nhận đối phương so với mình còn ưu tú hơn, chỉ có một nguyên nhân -- đối phương là hàng thật giả thật.

“Sau đó thì sao?”

“Trong trường học các cô gái yêu thích hắn nhiều không kể xiết, anh cũng không hiểu được, hắn chẳng những không quan tâm đến những cô gái thông minh xinh đẹp, mà ngược lại còn coi trọng Tuệ Thanh gốc nhà chúng ta?”

“Trên người Tuệ Thanh có loại khí chất đặc biệt, sẽ khiến mọi người bất tri bất giác muốn gần gũi, hướng chi khuôn mặt chị ấy lại rất dễ thương, đàn ông ưu tú yêu thương chị ấy cũng không có gì kỳ quái.”

“Anh không phủ nhận, cá tính Tuệ Thanh rất tốt, nhưng cùng Trang Bạch Tuyên ở cạnh nhau, hai người..... Khác nhau một trời một vực, anh đoán, Trang Bạch Tuyên nói một câu, Tuệ Thanh chỉ có thể nghe hiểu hai phần.”

“Anh đây là quá mức kiêu ngạo, rất khinh thường người?”

“Anh không lừa em, nếu em thấy bọn họ bên nhau, tuyệt đối sẽ đồng ý với anh.”

“Về sau thế nào?”

“Không ai hiểu được, là vì nguyên nhân nào mà hắn yêu Tuệ Thanh, hơn nữa tình yêu rất mãnh liệt, trái ngược hoàn toàn với tính cách của hắn, anh vốn không phản đối, nhưng nhìn bọn họ ở chung, anh càng nghĩ lại càng thấy không đúng, liền bí mật đi điều tra gia thế bối cảnh của hắn.”

Cung Diệc Hân nhú mày. Nếu cô là người đàn ông này, khẳng định sẽ không thoải mái tới cực điểm. Đây gọi là gì? Kẻ có tiền luôn cẩn thận đề phòng như vậy sao?

“Đừng dùng loại ánh mắt này nhìn anh, trước hết nghe anh kể hết đã.”

“Nói tiếp đi, em cũng không có chặn miệng của anh.” Khẩu khí của cô không thân thiện, là vì người đàn ông ưu tú kia cũng là vì Tuệ Thanh.

“Cuối cùng anh phát hiện, công ty của cha hắn bị cha anh mua lại, mà cha hắn vào ngày công

ty bị mua lại đó, đã nhảy xuống từ tầng cao nhất, tự sát, lúc ấy mẹ hắn bệnh nặng nằm ở bệnh viện, sau khi cha hắn mất được nửa tháng, cũng theo ông rời khỏi nhân gian.”

Trời! Cô ngồi thẳng người dậy, kinh ngạc nhìn hắn.

“Vào tình huống này, anh không thể không nghi ngờ, hắn có động cơ khi tiếp cận Tuệ Thanh.”

“Động cơ của hắn là vì trả thù sao?”

“Em cho rằng hắn sẽ thừa nhận động cơ của mình sao? Anh đem chuyện này nói cho cha mình, cha mẹ anh ra mặt, hẹn gặp mặt hắn.”

“Bọn họ đã nói chuyện gì?”

“Anh không muốn biết, bởi vì biết càng nhiều, khi đối mặt với ánh mắt vô tội của Tuệ Thanh, càng dễ bị lộ, anh chỉ muốn biết kết quả cuối cùng, kết quả là -- hắn nhận tiền của cha anh, rồi xuất ngoại.”

Điều này đã chứng thực những gì hắn nói. Cung Diệc Hân không ngờ được.

“Hắn đối mặt với Tuệ Thanh đã nói gì?”

“Cái người kia nhất gan, ngay cả dũng khí gặp lại Tuệ Thanh cũng không có đã bỏ chạy,@ # xox.” Hắn mắng chửi người, dùng tiếng Anh, thật sự khó nghe.

“Lúc ấy Tuệ Thanh thì sao?”

“Còn làm sao nữa? Chị ấy đã đủ ngốc, sau khi thất tình, ngay cả sách cũng không đọc vô, ba ba dùng trăm phương nghìn kế mới miễn cưỡng giúp chị ấy làm một tấm bằng tốt nghiệp, sắp xếp chị ấy công ty vào nhà chúng ta đi làm, nhưng người bình thường nghĩ cũng biết, với tình trạng đó, cô làm gì có tâm tình làm việc.”

“Hắn là có người đã nói rõ với chị ấy.”

Đổi thành cô, cô tình nguyện chết rõ ràng, cũng không nguyện ý sống mơ hồ như vậy.

Khương Tuệ Kinh lắc đầu. “Dù nói thế nào, cô chị đầu óc ngốc nghếch ấy cũng nghe không hiểu. Kết quả không biết chị ấy đã đọc bộ tiểu thuyết tình yêu nào, tự biên tự diễn nên một câu chuyện, ảo tưởng người đàn ông xấu kia gặp tai nạn xe cộ mất trí nhớ, chờ sau khi hắn khôi phục trí nhớ, sẽ trở lại bên cạnh mình.”

“Sau đó thế nào, Tuệ Thanh vì sao mất trí nhớ?”

“Về sau cha anh sinh bệnh, quyết định về hưu đem công ty giao lại cho hai chị em. Chị ấy không thể không nâng cao tinh thần hỗ trợ, tuy rằng năng lực có hạn, nhưng anh phải công nhận, Chị ấy quả thật đã cố gắng hết sức, khi đó mỗi ngày chị đều bận đến đêm khuya, nhìn chị bận rộn anh cũng không ngăn cản, ngược lại còn cho rằng đây là chuyện tốt, nhưng dù bận chị ấy vẫn không quên một chuyện, mỗi ngày sau khi tan tầm đều chạy vòng đến nhà

Trang Bạch Tuyên, bất chấp mưa gió.....”

“Chị ấy tới đó làm gì?”

“Trong tưởng tượng của chị ấy, Romeo phục hồi trí nhớ sẽ quay về ngôi nhà trước đây.”

Cung Diệc Hân thở dài, lại nghĩ, hẳn là có người đã nói với cô từ đầu đến cuối câu chuyện.

“Bạn rận sẽ giúp con người quên đi những chuyện không vui trong cuộc sống, anh tin tưởng, thời gian càng lâu, tình yêu sẽ trở nên mờ nhạt, cảm giác sẽ biến mất, rồi Tuệ Thanh, sẽ quên được Trang Bạch Tuyên.”

“Em đồng ý, chỉ cần không có thời gian, rất nhiều chuyện đau lòng sẽ tự động rời xa, bởi vì những con ong mật cần cù chịu khó không có thời gian đau khổ, thế Tuệ Thanh quên được hẳn sao?”

“Sáu năm xa cách, không làm cho Tuệ Thanh quên hẳn, nhưng Trang Bạch Tuyên vừa xuất hiện, đã khiến chị ấy quên sạch.”

“Đã xảy ra chuyện gì?”

“Trang Bạch Tuyên về nước, còn dẫn theo một người phụ nữ bụng mang dạ chửa, chị ấy đã nhìn thấy cảnh đó tại nhà cũ của Trang Bạch Tuyên. Ngày đó là sinh nhật cha của anh, chị về nhà, nói với anh một lời quá, chị không muốn ăn bánh ngọt mà chỉ muốn đi nghỉ, tỉnh dậy sau một ngày một đêm, chị đã quên tất cả, cô mất đi phần ký ức của bảy năm trước, trở lại tuổi hai mốt, mùa xuân năm ấy vẫn chưa quen biết Trang Bạch Tuyên.”

“Đây là nguyên nhân anh luôn bảo vệ Tuệ Thanh quá mức?” Cung Diệc Hân xúc động, cô nắm chặt tay hắn, muốn truyền cho hắn chút ấm áp.

Hắn giữ tay cô. “Đúng, Trang Bạch Tuyên thành tài rồi về nước, hắn cầm tiền của cha anh, mở được một công ty có chút tiếng tăm trong ngành điện tử, hiện tại công ty của hắn đã đủ mạnh để cạnh tranh với công ty của bọn anh.”

“Hắn muốn.....”

“Bảo thù? Anh không sợ, nhưng hắn không thể xem Tuệ Thanh là đối tượng trả thù, cho nên anh luôn cảnh giác với mỗi người xuất hiện bên cạnh chị ấy, bao gồm cả vị bác sĩ có lòng tốt nghe chị ấy tâm sự.”

“Anh đã nói chuyện với Trang Bạch Tuyên sao?”

“Anh vì sao phải nói chuyện với hắn? Hắn có bao nhiêu chiêu thức cứ việc sử dụng, anh chấp hết.” Khương Tuệ Kinh khẩu khí kiêu ngạo tự phụ.

Sẽ mãi như thế sao? Hắn có thể dùng hành động để bảo vệ cô, tiếp tục kiểm tra cảnh giác với mỗi sự việc mỗi con người trong cuộc sống của Tuệ Thanh sao?

Hắn trầm mặc, mà cô lại không đành lòng đem những lo lắng sâu kín trong lòng hắn hỏi

chính hắn.

Buổi sáng hôm sau, Khương Tuệ Thanh tỉnh lại, thấy hai người tựa vào nhau ngủ trên gối lười, thiên tài đẹp trai ôm bác sĩ, bác sĩ đẹp gái nằm trong lòng thiên tài, đó là hình ảnh siêu cấp lấp lánh, so với những hình vẽ cô đã thấy trong truyện tranh còn lãng mạn, hạnh phúc hơn rất nhiều.

Vì thế, cô cười thật tươi, trong lòng vụng trộm chờ mong, một ngày nào đó tình yêu sẽ đến với bọn họ.

Khương Tuệ Kinh gõ cửa nhà cô, Cung Diệc Hân nhìn thấy liền bất ngờ, bởi vì trên tay hắn cầm một cái bánh kem.

Hắn cười nhìn cô, thích nhìn cô kinh ngạc, thích những sợi tóc ướt dán trên má cô khi cô thấy hắn đến, điều đó làm cho hắn cảm thấy giữa mình và cô, tồn tại sự thân mật không nói thành lời.

Hắn từng nghĩ tới, làm một người đàn ông hiếm khi có thời gian rảnh rỗi, lại muốn đến gõ cửa nhà một người phụ nữ, nó đại biểu cho, sự tồn tại của người phụ nữ kia đối họ mà nói, đã là một thứ gì đó không thể thiếu trong cuộc sống sinh hoạt hằng ngày?

Cung Diệc Hân nhìn hắn tươi cười hồn nhiên như một đứa trẻ, tâm tình không tự giác thả lỏng.

Hắn nâng cái bánh kem lên nói, “Anh mua được một cái bánh rất đẹp ba mươi sáu tác. Nhưng lo là Cung tiểu thư đây vốn là bác sĩ, ngược lại sẽ dùng chất béo đánh bẹp lại mình.”

Chỉ nói mấy câu, trong thời gian ngắn đã khiến cô phải bật cười. “Ba mươi sáu tác? Anh cho là mua TV LCD sao?”

“Tivi? Một đề xuất hay, anh luôn cảm thấy trong nhà em thiếu một thứ gì đó, hóa ra là tivi.”

“Em không cần cái đó.”

“Vì sao?”

“Bởi vì tivi là thứ sẽ ăn mòn đầu óc nhân loại, thúc đẩy nhân loại biến thành kẻ ngốc xấu xa này nọ.”

“Khó trách Tuệ Thanh ngốc như vậy, thì ra là do mỗi ngày chị ấy ngồi trước tivi tới mấy giờ liền.”

“Vậy bây giờ chị ấy vẫn đang xem tivi à?”

“Không, chị ấy gần đây đang cố gắng trở thành người ưu tú, bắt đầu học tiếng Anh.”

“Vì sao?”

“Chắc là muốn đọc truyện tranh tiếng Anh.”

Sao hán dám xem thường chị ấy như vậy? Cô liếc xéo hán. “Nói không chừng, chị ấy muốn học Havard.”

“Vườn trẻ Havard sao? Làm học sinh, chị ấy đã già; Làm cô giáo, thì chị ấy không có bằng cấp.”

“Anh thực sự coi chị gái sinh đôi với mình thành một kẻ ngốc.”

“Đừng nói anh, chẳng lẽ em không cảm thấy Tuệ Thanh thật sự ngốc?”

Đúng vậy, xác thực là cô cũng cảm thấy Tuệ Thanh có chút khờ dại, mà hán, thực sự coi cô là người phụ nữ “ngốc”, luôn bảo hộ, sủng ái có thừa. Nhún nhún vai, cô không nói tiếp.

“Em không mời anh vào nhà à, chẳng lẽ muốn đứng tại cửa thổi nến luôn?”

Cung Diệc Hân lui hai bước, cho hán vào cửa, chờ hán đặt bánh kem ngay ngắn, cô hỏi:

“Làm sao anh biết được hôm nay là sinh nhật em?”

“Đừng nói giỡn, em nghĩ anh là ai? Bác sĩ Cung tiếng tăm lẫy lừng, tùy tiện gõ vài chữ trên bàn phím, các thông tin cá nhân đều hiện ra cực kỳ rõ ràng.”

“Lại là internet.....” Cô thờ dãi. “Internet là người tình vì tiền mà bán đứng ông chủ của mình, em cho rằng chính phủ nên dùng quyền lực đóng cửa nó.”

Đáp lại cô là một tràng cười to.

Khuong Tuệ Kinh cười xong kéo cô ngồi xuống, vì cô hát bài ca chúc mừng sinh nhật, cho tới bây giờ cô chưa từng nghe qua giọng hát nào như vậy, dở đến tận cùng, hơn nữa âm sắc không ra hồn, quả thực là càng hát càng khủng. Cô cố sức bịt chặt lỗ tai, chẳng phải bởi vì rất cảm động, mà là vì phòng ngừa ma âm xuyên thủng não, thương tổn tế bào não của cô.

“Em nói sai rồi.” Sau khi cực khổ nghe hán hát hết bài hát, đây là câu nói đầu tiên khi cô buông hai tay xuống.

“Nói sai cái gì?”

“Chính phủ hán là nên lợi dụng quyền lực cấm giọng hát của anh chứ không phải cấm Internet.”

Lại lần nữa sự hài hước của cô làm hán cười to.

Hán ép cô cầu nguyện, cô thực「ㄍ ㄟ ㄌ」(buống bình, ngoan cố), dù thế nào cũng không chịu chia sẻ nguyện vọng với hán.

“Được rồi, em có quyền riêng tư.”

Hán làm bộ bó tay, cắt hai miếng bánh ngọt, mỗi người một miếng, hán ăn, cô cũng ăn, bánh ngọt toi xóp, mềm ngọt, cảm giác ngọt ngào cũng dần lên men giữa hai người, sự gần gũi thân thiết khiến tâm tình ai đó sung sướng, nhìn khuôn mặt hán tươi cười, làm tim cô đập lối nhịp. Cô lại sai lầm rồi, chính phủ nên áp dụng lệnh cấm vào nhiều thứ hơn, trừ bỏ internet,

giọng hát của hắn, cảm hắn gửi khuôn mặt tươi cười đi lung tung.

“Vì sao không nói gì?” Hắn cười hỏi.

“Sinh nhật năm nay, đã để lại trong em một ấn tượng sâu sắc.”

“Vì sao, bởi vì có người đàn ông có giọng hát còn dõ hơn anh hát mừng sinh nhật em sao?”

Cung Diệc Hân lắc đầu.

“Có người đưa đàn ông khóa thân làm quà đến tặng em à?”

“Đưa thứ đó đến làm gì? Cung cấp người cho em tập giải phẫu sao?” Cô cố ý lạnh giọng hỏi, hắn cười không chút kiềm chế.

“Em thật sự là người phụ nữ đáng sợ.”

“Đó là anh chưa nhìn thấy em dùng hai tay cầm trái tim, mát xa cho nó; Không được nhìn thấy em dùng dao rạch xương ngực của người khác, khi đó mới có thể dùng từ đáng sợ để hình dung em”

“Anh đoán không ra, được rồi, tuy đây không phải là một đáp án sáng tạo, nhưng có phải có người đã lau bánh kem trên mặt em không?”

Cô lại lắc đầu, chia chia miếng bánh ngọt hắn đưa tới, “Đây là bánh kem.....”

“Black Forest.”

“Bánh kem Black Forest, là cái bánh sinh nhật đầu tiên em nhận được trong đời.”

Nói ra khỏi miệng, cô mới cảm thấy hối hận, cô không muốn hắn cảm thấy thương hại mình, càng không có ý định nói cho hắn biết, chỉ Ấu Lâm mới được chọn bánh sinh nhật nhiều hình vẽ, nhiều hương vị khác nhau, hơn nữa khi tuổi lớn dần thì bánh kem cũng cao và to hơn, mà hàng năm vào đêm party sinh nhật, náo nhiệt lạ thường..... Tuy rằng loại chuyện này từng làm cô đau lòng.

Nhưng Khương Tuệ Kinh nhận ra, hiểu rõ sự hiu quạnh buồn tẻ trong lòng cô, biết rõ hành động sắp tới của mình là không nên, nhưng hắn vẫn làm.

Hắn xoa xoa tóc cô, kéo đầu cô dựa vào bả vai mình, lấy tay ôm ngang eo cô, cười đến thực hại nước hại dân, “Yên tâm, đây là cái bánh đầu tiên, sang năm sẽ có cái thứ hai, năm sau là cái thứ ba, sau đó, khi em sống đến một trăm tuổi sẽ được nhận cái bánh kem thứ bảy mươi bốn trong cuộc đời mình, đến lúc ấy, em có đồ từ đồ tôn khắp thiên hạ, chắc anh phải chuẩn bị một cái bánh ngọt hai mươi tầng thật lớn mới đủ ăn.”

“Anh coi thường năng lực của em quá, khi đó đồ từ đồ tôn của em sẽ còn nhiều hơn nữa, ít nhất cũng phải ăn cái bánh kem năm mươi tầng.”

“Cái đó không thành vấn đề, dù sao chỉ là một cái bánh kem năm mươi tầng, cũng không phải

đòi một tòa lâu đài bánh kem năm mươi tầng. Vậy bây giờ, có thể xin em kể cho anh nghe, sinh nhật nào đã để lại trong em ấn tượng sâu sắc nhất, có chuyện gì xảy ra hay không?”

“Sinh nhật năm ấy, đúng vào ngày em phải chọn khoa thực tập, mỗi người trong chúng em đều phải đến thực tập ở từng khoa, khoa thận, khoa nhi, khoa nội, khoa ngoại..... Xoay vòng thực tập xong, mới có thể tốt nghiệp, quyết định một khoa mà mình sẽ đến làm việc.”

“Em thích nhất khoa nào? Khoa đầu tiên em thực tập là khoa nào?” Hấn tò mò hỏi.

“Thích hay không không quan trọng, bởi vì thầy giáo bắt chọn bằng cách rút thăm”

“Khoa nào là „giải thưởng lớn nhất“ đối với bọn em?”

“Diễn viên đoạt giải Kim Mã 』sợ nhất là vào ngày đó bị gọi nhập ngũ, mà bác sĩ thực tập sợ nhất bị bắt đến phòng cấp cứu, bởi vì mọi người đều là người mới, năng lực ứng biến rất tệ, chỉ cần không cẩn thận.....”

“Anh biết, giống như nhân viên bán hàng phạm lỗi, tính sai tiền, kiểm sai hàng hóa; Như thầy giáo ra đề thi sai, đánh sai học sinh, còn cái mà em đối mặt là mạng người, không chấp nhận sơ sẩy dù là nhỏ nhất.”

“Không sai, phòng cấp cứu là nơi xảy ra tình trạng đó nhiều nhất. Ngày hôm đó giáo sư điểm danh tên em đầu tiên, ông nói em là thọ tinh, được quyền.....”

“Chọn khoa mình thích nhất?”

“Sai, quyền ưu tiên là -- thọ tinh có thể rút thăm đầu tiên. Ba, bốn mươi tờ giấy, mà đề tên phòng cấp cứu chỉ có hai tờ.”

“Tỷ lệ rút trúng rất thấp.”

“Không sai. Khi em mở tờ giấy mình vừa rút, nhìn trên tờ giấy viết rõ ràng ba chữ -- phòng cấp cứu.”

Hấn bật cười thành tiếng. “Vận khí của em thật tốt.”

Đúng vậy, tiếng hoan hô nổi lên toàn hội trường như sấm dậy, tất cả mọi người đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt, tiếng vỗ tay so với khi em dự lễ tốt nghiệp cấp ba còn to hơn mấy lần.”

“Còn vỗ tay nữa sao, bọn họ cho rằng em sắp hát à?”

“Không sai, khi đó em còn nghĩ rằng mình chính là Chu Kiệt luân, là..... Mạt hoa lạc đế. Bọn họ cười to, vỗ tay, hát to bài ca chúc mừng sinh nhật vui vẻ.” Đó là sinh nhật đầu tiên trong cuộc đời em có người vì mình hát bài hát mừng sinh nhật.

“Thực tập ở phòng cấp cứu chơi vui lắm à?”

“Chơi vui? Em từng bị một ông lão ói ra máu đầy người, còn bị đại ca hắc đạo nhìn chăm chăm như hổ đói, chỉ vì khâu miệng vết thương cho huynh đệ của hắn, anh nói thử xem chơi vui không?”

“Oa, thật phấn khích, bất quá bác sĩ Cung vững như Thái Sơn nhất định không thành vấn đề.”

“Ý anh muốn nói, kinh nghiệm đầu đời – được huấn luyện ở phòng cấp cứu, làm cho em trở nên vững như Thái Sơn.”

“Cho nên mới nói, là con người tạo dựng hoàn cảnh, hay hoàn cảnh tạo nên con người, gà có trước hay trứng có trước đều là những vấn đề khó lý giải.”

Cô nói, anh cũng nói, hai người nói xong mới phát hiện bọn họ đều đang nói về một vấn đề, “Là gà đẻ trứng, hay trứng nở ra gà.” Cùng cười ra tiếng, cô dương dương tự đắc nói: “Em tin là gà có trước, hoàn cảnh tạo nên con người.”

“Vì sao?”

“Em cho rằng gà là do hai loài chim không biết tên, bởi vì quá yêu nhau, kết thành chim liên cảnh, đẻ ra trứng gà, chú gà con lông vàng nở ra không giống cha, không giống mẹ. Về phần hoàn cảnh..... Đối lòng người, có tồn tại, cũng có tội lỗi.” Tựa như hoàn cảnh của cô.

“Vậy nhất định là do trường y quan trọng hóa việc học, dồn ép khiến em không thở nổi, mới làm cho em mỗi phút đều nom nớp lo sợ.”

“Em không biết có đúng là bản thân mình bị dồn ép đến không thở nổi hay không, nhưng việc học ở trường y rất nặng nề là thật, bác sĩ làm việc rất căng thẳng cũng là sự thực.” Nói tới đây, cô chống cằm, thở dài.

“Nghe qua thực sự là một gánh nặng, xem ra việc duy trì bệnh viện không phải là dễ dàng.”

Hắn gật gù đầu, vẻ mặt tán thành.

“Đúng vậy, trước kia một lần chạy thận bệnh viện trợ cấp bảy ngàn đồng, hiện tại chỉ còn lại ba ngàn năm, về sau còn có thể giảm nữa, hơn nữa bệnh nhân bệnh nặng đã đủ đáng thương, thân là bác sĩ, có đôi khi biết rõ chỉ cần dùng thuốc mới là được, nhưng lại không thể cho bệnh nhân dùng.”

“Vì sao không thể?”

“Bởi vì thuốc mới rất quý, mà số bệnh nhân bệnh nặng muốn xin thuốc lại quá nhiều, nên chỉ có thể nói câu “Thực xin lỗi”, thuốc chỉ có hạn, bác sĩ cũng không thể dùng.”

“Em có vẻ oán giận?”

Cung Diệc Hân bật cười. “Em thường cảm thấy mình đã chọn sai khoa, làm bác sĩ đã đủ ngốc, em còn chọn khoa tìm nơi tranh cãi nhiều nhất bệnh viện, đầu em tuyệt đối có vấn đề.”

“Đầu có vấn đề? Anh cho rằng chỉ có những người đứng đầu các kỳ thi, mới có quyền điền nguyện vọng trường y.”

“Anh đã từng nghe qua câu này hay chưa, thể chế giáo dục ở Đài Loan ngày càng xuống dốc,

người nào điểm thi càng cao nghĩa là người đó càng ngốc.”

Khương Tuệ Kinh ngửa đầu cười to không dứt. “Em đang mắng không ít người.”

“Không, em là mắng chính mình. Em thống hận đọc sách, nhưng vì đánh cược với bản thân, gượng ép mình đọc những cuốn sách không thể nuốt trôi. Anh biết không? Thời điểm không chịu nổi nữa, em từng lấy dây thừng tự cột mình vào ghế tựa, ép chính mình đọc thuộc lòng.”

Hắn không thể cười nữa, hai hàng lông mày nhăn thành hai tòa núi. Hắn lại muốn xoa xoa tóc cô..... Rõ ràng là một người kiên cường kiêu ngạo như vậy, lại luôn khiến hắn cảm thấy tiếc nuối, cái này gọi là vật cực tất phản (*sự vật phát triển đến cực điểm thì sẽ chuyển hoá theo hướng ngược lại*)?

“Sao phải vất vả như vậy? Đọc không nổi thì đừng đọc.”

“Có lẽ nhân sinh của anh có rất nhiều con đường có thể lựa chọn, nhưng em không giống vậy, từng giai đoạn trong cuộc đời em đều bước đi rất nhịp nhàng, giai đoạn kết thúc này, nếu không biết nắm giữ em sẽ trượt dốc không phanh, em phải cẩn thận từng bước đi, không thể té ngã, em cũng phải chạy đủ nhanh, không thể chạy chậm hơn người khác nửa bước, có đôi khi cảm giác mệt rồi lại mệt, nhưng em đều dũng cảm tiến tới.

“Không phải anh chưa từng tự hoài nghi về bản thân mình, hoài nghi có phải mình đã đề ra mục tiêu quá cao hay không, nhưng một quá, hoài nghi qua đi, vẫn phải lấy lại tinh thần, tiếp tục hướng tới mục tiêu.”

Có lẽ một ngày kia, khi bản thân bị mệt mỏi bao vây, sẽ phát hiện mục tiêu mình truy đuổi chỉ là một câu chuyện cười, nhưng dòng chảy cuộc đời sẽ không dừng lại, cô chỉ có một lựa chọn duy nhất là..... Chạy, rồi lại chạy, cố sức mà chạy.

Cô nói rất đúng. Cha mẹ cũng không ép buộc hắn đọc thêm sách gì, hồi nhỏ thầy giáo nói hắn tư chất nổi trội xuất sắc, muốn mẹ dẫn hắn đi trắc chỉ số thông minh, hắn tức giận, cố ý làm sai chỉ được 60 điểm, mẹ chẳng những không bực tức hắn, không miễn cưỡng hắn phải vào lớp có tư chất đặc biệt, mà còn cho phép hắn cùng Tuệ Thanh ngốc nghếch học cùng lớp đến tận khi tốt nghiệp trung học.

Về sau cha sinh bệnh, muốn mời người quản lý chuyên nghiệp đến điều hành công ty, cho hắn tự do lựa chọn con đường tương lai của mình, nhưng hắn kiên trì đòi tiếp nhận công ty, kiên trì kế thừa sự nghiệp của cha mình.

“Những lúc mệt quá, em thường làm gì?” Trong giọng nói của hắn không cẩn thận lộ ra sự thương tiếc.

“Em từng ngồi xé từng trang sách, xếp thành máy bay giấy, phóng lên trần nhà.”

“Bởi vì tức giận, tức giận bất bình?”

“Không biết, có lẽ là muốn cho thượng đế đọc thử thử sách vở không có nhân tính đó, nói không chừng ngài sẽ tốt bụng cho em qua được kỳ thi đó.” Nhưng về sau phát hiện, xé sách xong, còn phải bỏ tiền ra mua một quyển sách mới, không có lời. “Anh thì sao? Lúc gặp phải một cuốn sách khó hiểu, sẽ làm việc gì?”

“Anh chưa từng làm gì cả.”

“Không thể như vậy, chỉ cần là con người thì đều có thời điểm ngán người.”

“Có lẽ thế, nhưng anh chưa từng thấy cuốn sách nào khó cả.” Hân kiêu ngạo mà liếc mắt nhìn cô, nụ cười thực khiến người ta chán ghét.

Cô tức giận trừng hân. “Biết, biết Khương tiên sinh là thiên tài rồi, ai chẳng biết, ai không biết.....”

“Ai nói, em hiểu lầm anh rồi. Anh không phải thiên tài, thực sự không phải thiên tài, chỉ là anh chưa từng gặp chuyện không thể lý giải gì đó, chưa đọc trúng cuốn sách khó hiểu mà thôi, anh ghét nhất là các cuộc thi, không hiểu vì sao mỗi lần đều viết bừa viết đại mà lại luôn đạt 100 điểm, anh thích bài kiểm tra được 90 điểm.....”

Xem, có người đàn ông nào đáng ghét như hân không? Cung Diệc Hân tức muốn học máu.

“..... Anh thật sự không hiểu, vì sao mọi chuyện trên thế giới đều không có tính khiêu chiến như vậy, một chút khó khăn cũng không có?”

Cô nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt nắm đấm.

“..... Anh không muốn tự tin, nhưng phóng mắt nhìn ra.....”

Cô không nghe nổi nữa! Không đợi hân nói xong, cô cầm đĩa bánh ngọt ăn chưa xong trên tay, đập thẳng về phía mặt hân, nhưng hân dễ dàng tránh được, sau đó miệng tiếp tục động dặc.

Cô cảm gối ôm lên quăng thẳng về phía hân, hân lại như đang chơi bóng, thoải mái tiếp được, sau đó nói một câu “Bắt được” Tức chết người rồi quăng đồ bỏ chạy.

Cô đuổi theo, chân hân dài chỉ cần chạy hai ba bước, đã sai bước tới cửa phòng cô; Cô muốn đá hân, lại bị hân dùng một tay dễ dàng bắt lấy mắt cá chân.

Cô đánh hân, hân nhắm mục tiêu, chụp được hai bàn tay cô, đang đổ về phía trước đánh hân lại bất ngờ bị mất thăng bằng, khiến cả hai cùng ngã xuống giường..... Mối hân dán chặt trên môi cô.....

Sinh nhật vui vẻ!

Bạn đang đọc truyện *Băng Tiểu Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Cô nghĩ mình không thích thiên tài, nhưng Khương Tuệ Kinh lại là trường hợp ngoại lệ.

Hắn cho rằng, hắn không thích những người phụ nữ mạnh mẽ, nhưng Cung Diệc Hán là ngoại lệ.

Cô là loại người luôn dốc lòng cố gắng, cho rằng “Tri thức sẽ chiến thắng ngu muội”, “Người nào lãng phí thời gian, thời gian sẽ xóa mờ họ”, “Tôi thành công là vì chỉ ở thành công”. Bởi vì những thứ cô mong ước đều phải hao hết tâm tư, dùng hết toàn bộ khí lực mới có thể đạt được.

Mà hắn lại là kiểu mẫu đàn ông cười nhạo thành công. Hắn cho rằng “Ước mộng của gà mái chỉ là trấu thôi”, “Thành công cũng giống như chòm râu, đến lúc sẽ mọc ra, không cần ngày ngày nóng vội mưu cầu”..... Không có biện pháp, thành công đến với hắn quá mức dễ dàng, hắn chỉ cần đặt ra mục tiêu, thành công liền tự động chạy vội đến trước mặt hắn.

Kinh nghiệm sống làm cho bọn họ không thích đối phương, nhưng bọn họ lại đồng thời nhận ra ngày qua ngày đối phương đã trở thành “Ngoại lệ” trong lòng mình.

Cho nên thời gian bọn họ ở cạnh nhau càng ngày càng nhiều.

Trước kia cô vì tránh gặp mặt mẹ khi về nhà, nên luôn tìm cơ ở lại trong bệnh viện, nhưng bây giờ hi công việc vừa kết thúc, cô sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để về nhà.

Mà Tuệ Kinh vốn chính là người chỉ cần nửa ngày để hoàn thành công việc mà những tổng giám đốc khác phải dùng cả ngày để giải quyết, trước đây hắn sẽ vì Tuệ Thanh ngốc, sẽ ở lại công ty lên mạng, chơi game, chờ Tuệ Thanh cùng nhau về nhà.

Nhưng hiện tại, nhà đã trở thành một phần của hắn, thỉnh thoảng hắn sẽ tới bệnh viện thăm

Ấu Lâm, sau đó cùng cô tay trong tay về nhà.

Tuệ Kinh cùng cô đi siêu thị mua đồ ăn, cô giúp hắn rửa rau, đổi lại hắn giảng giải cho cô về khoa học hiện đại.

Cô không biết trong đầu hắn chứa gì, sao có thể cùng một lúc tinh thông nhiều thứ như vậy, nhưng cô vẫn không hỏi, bởi vì cô biết hắn sẽ nhếch đuôi lông mày, dùng ánh mắt hàm ý “Không hiểu sao? Anh là thiên tài!” nhìn cô. Mà cái loại ánh mắt này sẽ làm cô tức giận đến nghiến răng.

Hắn thường giúp cô chọn và mua quần áo.

Nói thật, phần lớn thời gian, trên người cô đều mặc đồ giải phẫu hoặc áo blue trắng, căn bản không cần lãng phí quá nhiều tiền bạc vào mua sắm quần áo.

Nhưng hần nói, tù quần áo của cô như lỗ hồng vũ trụ, tịch mịch tuy không hủy diệt nhân loại, nhưng cũng có đủ năng lực hủy đi sự sang quý của cô, cho nên cô cần quần áo mới.

Nhưng mà quần áo mới không thể luôn luôn cất trong nhà, bằng không chúng nó sẽ trở thành ngoại tộc nông cạn lỗi thời, bởi vậy phải thường xuyên mặc chúng ra khỏi cửa. Cũng bởi vậy, chủ nhân phải diện chúng ra ngoài hẹn hò với đàn ông.

Cô đã từng nghe nói, thói quen luôn chi phối những suy nghĩ không tốt của con người? Đây chính là chân lý!

Ở bên cạnh Tuệ Kinh, cô sẽ không để ý suy xét tất cả, bởi vì một khi đã suy xét cô sẽ nghĩ đến việc – người đàn ông này là bạn trai của em gái mình, cô có nên giữ khoảng cách với hần hay không; Nếu tin bọn họ thân thiết cùng nhau đi chơi truyền đến tai người khác, cô có phải sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người; Ấu Lâm đang bệnh, cô lẽ ra phải khuyên hần

dành nhiều thời gian vào bệnh viện thăm em gái mình, chứ không phải ở trong phòng bếp mặt đối mặt với cô, mỗi ngày chuẩn bị bữa tối cho cô.

Bởi vì không muốn suy xét, nên cô cố gắng thả mình mặc cho thói quen chi phối.

Thói quen chi phối cô, mỗi ngày vào buổi tối cô muốn được cùng hần nói chuyện phiếm, bằng không thì không thể đi vào giấc ngủ.

Thói quen chi phối cô, vào những ngày nghỉ cuối tuần, cô muốn cùng hần ra ngoại ô hít thở không khí trong lành, bằng không theo cách nói của hần, cô suốt ngày ở trong bệnh viện hút quá nhiều vi khuẩn vào phổi, sẽ dễ dàng sinh bệnh.

Thói quen chi phối cô, nếu mỗi ngày không được ăn đồ ăn hần nấu..... cô sẽ nhớ nụ cười thực đáng đánh đòn của tên thiên tài kia.....

Đây là không tốt, nhưng thói quen chi phối cô, hơn nữa cô không muốn khoản thời gian vui vẻ này dừng lại.

Buổi tối nay, không thể làm theo thói quen, bởi vì cô bị kêu về nhà, vì bệnh tình của Ấu Lâm. Cả gia đình, bao gồm họ hàng gần hoặc bà con xa, tất cả đều đã làm xét nghiệm tủy, nhưng không ai có tủy tương ứng với Ấu Lâm, dừng lại trước cửa nhà, trong lòng cô liền biết rõ, cha muốn nói chuyện gì với cô.

Tuy cô đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi bước qua cửa nhà, toàn thân cô đều lạnh toát.

Vừa vào, cha nói: “Con rõ ràng biết, Ấu Lâm bệnh nguy hiểm như thế nào, vì sao không chịu cứu nó?”

Cô lãnh khốc trả lời, “Máu của con chưa chắc đã phù hợp.”

“Nếu xét nghiệm kết quả không hợp, ba có gì để nói, nhưng con ngay cả xét nghiệm cũng không chịu làm.....”

Cô đương nhiên không chịu, cô đã đặt ra mục tiêu sẽ khiến cho một người phải nổi cơn cuồng phong.

Cô luôn đặt ra mục tiêu phải khiến mẹ Ấu Lâm ngày càng oán hận, bởi vậy cô liều mình chạy băng băng về hướng mục tiêu, nhưng nếu kiểm tra máu có kết quả, cô không phải con của ba, ba chính là bị người phụ nữ Lí Thiên Vũ xấu xa hãm hại, đến lúc đó.....

Hai mươi mấy năm qua chịu khổ chịu cực đều là đương nhiên, cô bị lăng nhục khinh mạn đều là gieo gió gặt bão, như vậy, hận thù trong cô, đều là vô cớ.

Đã đến đây rồi cô không thể dừng lại được, cô đã chạy trên con đường hận thù này lâu lắm rồi, hơn nữa còn tiếp cận thành công mục tiêu, cô sẽ làm cho tên của mình và cha trở thành một, sẽ làm cho mọi người khi nghĩ đến “Cung Tịch Duệ” sẽ liên tưởng ngay “Cung Diệc Hân”, sao cô có thể ngừng lại vào lúc này?

Cô không muốn ngừng, không muốn ngừng, cô đã phải gắng sức gạt bỏ từng cục đá trên con đường này, sao chịu để gây ông đập lưng ông.

“Ba biết, mấy năm nay mẹ và em gái đã đối xử với con.....” Cha suy nghĩ nửa ngày, mới nói ra hai chữ “Không tốt”.

Chỉ đơn giản là “Không tốt” thôi sao?

Ông không biết cô từng bởi vì bạn học ghen tị mà bị khi dễ.

Sách giáo khoa cùng bài thi của cô bị xé rách, khi trên mặt bị đánh thành một mảnh xanh tím, thầy giáo gọi phụ huynh vào trường học, bà vừa vào văn phòng, liền đưa tay tát cô một cái, nổi giận mắng: “Tao đã nói tính cách mày âm trầm, khó trách bạn học không thích mày, mày định không sửa đổi tính tình à, không thể nói lời nhu thuận một chút sao?”

Lời bà nói làm cho phụ huynh đưa trẻ làm chuyện xấu khế thờ dài, mà thầy giáo thì nhú chặt chân mày.

Mẹ không hề truy cứu bạn học đã phạm lỗi, ngược lại còn yêu cầu thầy giáo giáo dục cô, luôn luôn nói: “Nên đánh, thầy không cần chùn tay, đứa nhỏ này chính là không đánh không nghe lời.....”

Bắt đầu từ ngày đó, bạn học đều gọi cô là cô bé lọ lem, cô kiêu ngạo như vậy, sao có thể chịu đựng danh hiệu cô bé lọ lem loại này. Vì thế mỗi ngày cô đều muốn rời khỏi ngôi trường kia, có từng nghe chuyện một học sinh tiểu học đến hỏi thầy giáo thế này, “Làm sao để được tham gia kỳ thi nhảy lớp?”

Tiểu học sáu năm, tuy cô chỉ mất bốn năm đã hoàn thành chương trình, nhưng tuyệt đối không phải bởi vì cô là thiên tài.

Cha có biết người đàn bà kia đã nói gì trong cuộc họp phụ huynh toàn trường năm cô học cấp 2 hay không?

Bà nói: “Điều tôi quan tâm là cách thức giáo dục, không cần thành tích học tập cao, Diệc Hân nhà tôi có vẻ ích kỷ, quái gở, hy vọng thầy giáo có thể dạy dỗ cô nhiều hơn.”

Bởi vậy, cô chết với cái danh hiệu “Cung quái gở”, “Hân ích kỷ”, cô đã phải chịu đựng việc này suốt một năm trời trước khi tốt nghiệp.

Sau đó những năm cấp 3 cũng lạng trôi, cô học giỏi thông minh, tự mình điền vào đơn nguyện vọng, không cho bà có cơ hội đến trường học, nhưng không biết đâu mà bà nghe được tin tức này, cứ theo lẽ thường tham dự cuộc họp phụ huynh.

Bà lạnh lùng nói với thầy giáo: “Đứa nhỏ này thường làm chuyện xấu, không cho người trong nhà biết, giống lần điền đơn nguyện vọng này, là nó tự điền theo ý mình, hy vọng về sau những gì có liên quan đến nó đều gửi qua bưu điện, hoặc gọi điện thoại báo cho tôi biết.”

Hôm đó, là lần đầu tiên trong cuộc đời cô bị cảnh cáo.

Cô không phải thiên tài, dùng tám năm hoàn thành chương trình học mười hai năm, chính là bởi vì càng ngày mẹ càng đối xử với cô tệ bạc, thử hỏi, có người mẹ nào đối xử với con gái mình như vậy hay không?

Nhớ tới lời Tuệ Kinh đã từng nói, cô ăn ngay nói thẳng.

“Ba, con không có khả năng chọn người mẹ đẻ ra mình, không có khả năng bắt bà không sinh ra mình; Hồi nhỏ con không dám cầu xin ba, khi bị đánh đập ở nhà, đứng ra ngăn cản, càng không có khả năng khống chế cảm xúc của bà mỗi khi nhìn thấy con.”

“Nhưng bây giờ con đã có thể tự bảo vệ mình, rời khỏi ngôi nhà này, rời xa những kẻ gọi là người nhà mà con kinh sợ. Đúng, là sợ hãi, con không hề khoa trương khi dùng từ này để hình dung, con thực sự sợ hãi, sợ hãi ở lại cái nhà này. Con thường xuyên mơ thấy ác mộng, thấy ba cùng Âu Lâm cười lạnh, thấy khuôn mặt dữ tợn của mẹ, thấy mình bị nhốt trong toilet tối đen mà bất lực.”

“Ông có biết cảm giác giá áo đánh lên da thịt là thế nào hay không? Thật sự rất đau, cùng bị túi xách, bị quần áo, bị gối, sách vở đánh tới tấp không ngừng; Ông có biết lúc ấy tôi cần một bàn tay hướng về phía mình đến mức nào không, tôi cảm giác được không phải chỉ là sự nóng rất trên khuôn mặt, mà còn là tự tôn bị bị cấu xé buộc phải khuất nhục, bởi vì bà ấy không chút kiêng dè đánh tôi trước mặt bao người.

“Ba, ông có đồng ý hay không, việc đánh chửi đáng ra nên đổ lên người ông, bởi vì người yêu đương vụng trộm không phải tôi, người ngoại tình lại càng không phải là tôi, nhưng không sao, tôi thay thế ông chịu tội, bởi vì ông nuôi tôi ăn, nuôi tôi đến ngày tốt nghiệp đại

học, cho nên, giữa chúng ta coi như huê.

“Nhưng hiện tại, tôi có quyền lợi cự tuyệt sợ hãi. Quan hệ của tôi với gia đình này nên kết thúc tại đây, ông không còn là ba tôi, tất nhiên tôi không cần tích cực tranh thủ tình cảm, không cần liều mình đuổi theo bước chân ông, mà vợ ông càng không phải là mẹ của tôi, tôi không cần cam chịu bị bà ta nhục mạ ra sức đánh đập, người ở trong bệnh viện kia cũng không phải em gái tôi, tôi vì sao phải gánh bệnh giúp cô.

“Thế giới này rất công bằng, nỗi sợ hãi của tôi đã qua, mà sự lo sợ của các người..... Chỉ mới bắt đầu.”

Cô thở phào một hơi, cười, mang theo một chút ác ý, giấc mộng này đã theo cô rất lâu, đã tới lúc phải tỉnh lại.

Nhưng tươi cười cũng không lưu lại trên mặt cô lâu lắm, bởi vì giây tiếp theo, người đàn bà kia tránh sau cửa nghe lén lao tới, đưa tay muốn tát cô, nhưng lần này, người đàn ông kia đã ngăn lại.

Vợ chồng trợn mắt nhìn nhau, ông gầm lên, “Bà đánh chưa đủ sao? Bà còn muốn náo loạn đến bao giờ nữa đây?”

“Không cho tôi đánh sao? Đau lòng, có muốn đi tìm Lí Thiên Vũ hợp lại không?” Bà cong môi cãi lại.

“Tôi đã quên bà ấy từ lâu, chỉ có bà không quên được, hai mươi sáu năm qua, bà vẫn không buông tha, đứa nhỏ đều bị bà đánh đập, bà còn muốn như thế nào?”

“Tôi muốn xé rách gương mặt dơ bẩn của cô, vạch trần nội tâm âm u ác độc nhất thế giới, làm cho người cả bệnh viện hiểu được lòng của cô rất đen, rất bẩn, tôi muốn hủy hoại cô, tựa như năm đó mẹ cô đã tổn hại tôi.”

Bà ta quay phắt đầu nhìn về phía cô, làm tâm cô chấn động, không tự giác lui về phía sau.

Cô vẫn luôn e ngại bà, cho dù cô đã lựa chọn sẽ không sợ hãi mà đối mặt với người đàn bà hung ác này.

“Mày là ma quỷ, phù thủy, nếu mày thi đi thi thật tốt, là mày đã hại con tao, là mày.....”

Nắm nắm vùng thẳng vào đầu cô, cô theo bản năng đưa tay lên chặn, nhưng ông đã nhanh hơn cô một bước, giữ chặt nắm nắm của bà.

“Chính bà đã hại mình, là bà lòng dạ hẹp hòi, là bà không chịu buông tha, không chịu bỏ qua cho người khác.”

“Bà khi dễ Diệc Hân, tôi không muốn nhúng tay, là vì tôi rất hiểu tính bà, sợ vạn nhất mình nhúng tay vào, bà sẽ thừa dịp tôi không có mặt, càng ngày càng trút giận lên đầu con bé nhiều

hon.”

“Không nghĩ tôi bà vẫn thành công, thành công trở thành ác mộng của Diệc Hân. Tôi thực không hiểu, nếu đã như thế, lúc ấy vì sao bà kiên quyết không chịu ly hôn, vì sao không chịu buông tha bản thân, buông tha cho chúng ta?”

Cô cười khổ. Nguyên lai đây là lý do ẩn sâu việc bà luôn thờ ơ đến những đau khổ mà cô phải gánh chịu?

Nhưng ông không hiểu, cô tình nguyện được ông bảo vệ dù cô bị đánh nhiều hơn nữa, điều đó sẽ giúp cô hiểu được, mình không cô độc.

“Vì sao tôi phải tha cho các người? Ông quên sao? Bà ta đã hại chết con tôi, vì sao tôi phải chịu cảnh một người cô đơn qua ngày, nhìn nó cùng con hồ ly tinh kia song túc song phi? Vì sao tôi phải nhường chức phu nhân viện trưởng lại cho người đàn bà hạ lưu kia? Bà ta không xứng!”

“Chỉ vì bà không cam nguyện? Tốt lắm, bà không cam tâm tình nguyện nên đổi lại được cái gì? Bộ mặt bà ngày càng như hung thần, Áu Lâm bị..... Trừng phạt .....” Ông ngửa mặt lên trời thở dài.

“Ông nói cái gì, trừng phạt? Là trừng phạt ông hay trừng phạt tôi? Ý của ông là, nếu tôi thành toàn cho các người, ông sẽ có một gia đình hoàn mỹ, gia đình hoà thuận vui vẻ? Ông sẽ không có người vợ mang bộ mặt hung thần, không có một đứa con gái bị ung thư?!” Bà lớn tiếng chất vấn, khí thế bức người.

Không nghe nổi nữa, cô xoay người rời khỏi nhà, cô thống hận nơi này.

Chính là cô luôn miệng nói hận, luôn miệng nói không tha thứ, lại luôn áp chế hoài nghi, sợ hãi cùng oán hận, tại đây đêm nay, rời khỏi căn nhà đó, cô tìm đến một gian phòng quen thuộc kiểm nghiệm, tự lấy máu của bản thân.....

Coi như đây là đền ơn đi, báo đáp bà vì lần đầu tiên trong cuộc đời ông đã bảo vệ cô trước người đàn bà kia.

Nhưng nếu..... Cô không phải con gái của ông thì sao?

Cô nuốt nước miếng. Nếu vậy, kết quả này cô sẽ chỉ giữ cho riêng mình.

Cầm tờ báo cáo kết quả xét nghiệm trên tay, Cung Diệc Hân tâm tình vui sướng. Cô là con gái của ông, không cần hoài nghi, hơn nữa thực may mắn, tùy của cô vừa khớp với tùy Áu Lâm.

Bởi vậy cô gọi điện thoại cho bác sĩ điều trị của Áu Lâm chủ trì quyết định ngày phẫu thuật.

Cúp điện thoại, cô nghĩ nên báo tin tức tốt này cho “Bằng hữu” nhà đối diện, để hân chia sẻ niềm vui này cùng cô.

Tắm sạch sẽ, thay xong quần áo, cô bắt đầu thấy nhớ món mỳ Ý của hần, tay nghề hần thực không phải giỏi bình thường.

Chuông cửa đột nhiên vang lên. Tuệ Thanh đến?

Cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay. Hôm nay Tuệ Thanh đến sớm một chút. Cô bay nhanh thay một đôi giày xăng đan, đôi giày này là do Tuệ Kinh chọn.

Khi ở tiệm giày hần nói, mùa hè đến các cô gái nên mang giày lộ ngón chân.

Cô hỏi hần, pháp luật có quy định như vậy sao?

Hần trả lời, pháp luật không có văn bản quy định rõ ràng, đây là hần suy nghĩ vì phúc lợi của cánh đàn ông, cho nên hần nguyện ý vì một nửa nhân loại trên địa cầu, là người trả tiền cho đôi giày này.

Cứ như vậy, vì toàn bộ tiền đều để trả tiền mua nhà hàng kỳ, cô trở thành trắng tay lại đi ký giấy nợ với hần.

Cũng tốt, như thế này, cô có thể nói cho hần, “Khương tiên sinh, về sau anh không thể nói là tôi vay tiền anh nữa rồi. Bởi vì, tôi đã quyết định thanh toán hết nợ nần.”

Nếu hần không vừa lòng phương pháp trả nợ của cô, cô sẽ không nể nang gì mà nói với hần, “Anh nói, là cốt tủy quý hay là quần áo giày dép quý? Nói cho anh biết, em rất rộng lượng, chỉ cần một cc cốt tủy cũng có thể đổi một container quần áo trang sức hàng hiệu, từ nay về sau, em chính thức tuyên bố, em là chủ nợ của anh.”

Nghĩ đến đây, Cung Diệc Hân không nhịn được bật cười. Nâng mi, cô nhìn chính mình trong gương, Cung Diệc Hân yêu cười..... Càng ngày càng xinh đẹp.

Chuông cửa lại vang, cô cửa trước ngoại hô to một tiếng, “Đến đây.”

Cửa mở, hôm nay đến gõ cửa không phải là Tuệ Thanh, là đầu bếp nhà đối diện.

Cô nhìn thấy hần, cười cong lông mày nói: “Em có chuyện muốn nói với anh.”

“Anh cũng có chuyện cần nói với em.”

“Được, anh nói trước đi, anh nói xong em sẽ nói tiếp.” Cô đưa tay mời, có chút hoạt bát, không quá thích hợp với Cung Diệc Hân. Nhưng cô làm, bởi vì tâm tình tốt.

Nhìn thấy Cung Diệc Hân như vậy, Khương Tuệ Kinh tức giận bùng nổ, bởi vì hần vừa mới cãi nhau ầm ĩ một trận với Khương Tuệ Thanh, ngay sau đó, lại nhận được điện thoại của phu nhân viện trưởng.

Hai kiện sự, làm cho đầu óc hần vốn luôn tỉnh táo, giờ đã hỗn loạn thành đồng bùi nhùi.

Hần tìm không thấy phương án giải quyết, trực giác vấn đề nằm ở đây, tìm được cô để hỏi rõ mọi việc.

“Vì sao em không chịu hiến tủy cho Ấu Lâm?”

Đáng tiếc, khẩu khí của hắn không giống như đang nói chuyện bình thường, mà là muốn tranh cãi.

Sự vui vẻ của Cung Diệc Hân nháy mắt bị áp chế, cô nhìn hắn. Nếu hắn bình tĩnh nói chuyện, cô sẽ giải thích với hắn lý do vì sao mình bắn khoản không đồng ý, cô còn có thể kể cho hắn nghe, cô đã làm kiểm tra, hoàn toàn phù hợp tùy của Ấu Lâm.

Nếu nói chuyện vui vẻ cùng nhau, cô còn muốn nói đùa với hắn – anh có biết, muốn vào phòng mổ người cần tiếp tế một lượng lớn thức ăn dinh dưỡng, mà em đối xử với bạn gái anh anh tốt như vậy, vài ngày kế tiếp anh phải chuẩn bị ba bữa.....

Thực sự thực đáng tiếc, hắn không tâm tình nói chuyện, cho nên cô cũng không có tâm tình giải thích.

“Vì sao em phải đồng ý?” Cô háts cằm, nói với vẻ chanh chua lại khác nghiệt.

“Em ấy là em gái của em.”

“Lúc cô cướp đi Phương Mộc Thụ có nghĩ đến tôi là chị gái của cô? Vào ngày sinh nhật của mình, sao cô không nghĩ tới còn một người chị gái là tôi? Cô được đặt trong lòng bàn tay yêu thương che chở, sao không nghĩ tới cô gái đang bị đánh mắng bỏ đói kia chính là chị gái mình.”

Cô nói năng lộn xộn, thăm nghĩ cãi nhau, khi cô đề cập đến Phương Mộc Thụ, lý trí của hắn không còn sót lại chút gì.

“Em để ý Phương Mộc Thụ như vậy, sao không đi tìm hắn! Hắn không phải còn muốn theo đuổi em sao, vẫn không quên được đi đoạn tình cũ kia? Cung Diệc Hân, em hận phu nhân viện trưởng đem hận thù của bà và mẹ mình đổ hết lên đầu mình, nhưng em hiện tại cũng không đối diện với sự thật mà đối xử với Ấu Lâm như vậy.”

“Hai việc này giống nhau? Chỉ bởi vì tôi không chịu cho thứ bên trong xương sống của tôi, rút ra cốt tủy của tôi cho cô? Cái nhìn về sự tương xứng của anh có vẻ bị lệch rất nhiều?

“Tôi không muốn giống với cái gia đình kia, trước khi tôi có thể độc lập kiếm tiền, bên trong tủ quần áo của tôi chỉ có đồng phục cùng áo ngủ, tôi mãi mãi chỉ biết dùng những sợi thun màu đen buộc tóc; Tôi chưa từng được ăn no, bởi vì chỉ cần tôi ngồi xuống bàn ăn sẽ âm ư; Tôi chưa từng được ngủ đủ giấc, bởi vì mặc kệ tôi đọc sách khuya đến đâu, tôi đều phải rời giường lúc 5 giờ, vì sao? Bởi vì tiểu thư Ấu Lâm thân ái của anh thích bữa sáng nhà Mỗ gia, tôi phải đi mua, mà cửa hàng nhà Mỗ gia cách nhà chúng tôi 40 phút đi đường.”

“Tôi đối với cô giống trước kia? Ha, tôi thật muốn cười lớn tiếng một chút, tôi chỉ mong tôi có thể làm được! Nhưng mà tôi không cười nổi, bởi vì trong đầu tôi, tràn đầy ký ức bi thảm.”

“Đều là những chuyện đã qua, em không chịu buông tha, đến cuối cùng, em sẽ tự hủy diệt chính mình.”

Rất giống, lời nói của hấn và những lời ba ba nói với mẹ sao lại giống đến vậy? Nguyên lai cô cùng bà không có quan hệ huyết thống, lại bởi vì thời gian dài sinh hoạt cùng nhau, cô học

theo tính cách của bà, một ngày nào đó, hấn cũng sẽ chỉ vào mũi cô nói -- cô gái này, bộ mặt hung thần?

Lòng đang đau, đau mà không rõ nguyên nhân.

Không có đạo lý, cô không phải đã sớm bách độc bất xâm? Không phải từ lúc bà cố gắng hủy hết tất cả các mối quan hệ của cô với bên ngoài, đi học sẽ coi những lời phê bình của người xung quanh thành gió thoảng bên tai? Cô không phải đã sớm luyện một thân mình đồng da sắt, không e ngại người khác ác độc?

Làm sao có thể..... Hấn chỉ nói mấy câu đã khiến cho lòng cô đau đớn, đau muốn phản kích?

“Thật sự là buồn cười, không quyền cốt tủy đó là hủy diệt chính mình, như vậy trên địa cầu người hủy diệt chính mình, có phải nhiều lắm hay không?” Cô cười lạnh.

Rõ ràng là cười lạnh với hấn, nhưng như thế nào làm cho chính mình cảm thấy lạnh thấu xương? Cô không rõ.

“Em không cần khoe tài đấu võ mồm, không cần dương đông kích tây, nói đến cùng, em hận, là vì Phương Mộc Thụ bị Ấu Lâm cướp đi, được, cho tôi số điện thoại của hấn, tôi sẽ làm làm nguyệt lão cho hai người.” Hấn bị tức điên rồi, cũng bắt đầu nói năng lộn xộn theo nàng.

“Thiên tài tiên sinh muốn đổi nghề? Đáng tiếc cho dù tôi cùng Phương Mộc Thụ tơ hồng nối lại, tôi cũng không dự tính sẽ cứu vị thiên sứ tiểu thư thiện lương đáng yêu, xinh đẹp ôn nhu kia. Thiên tài, thiên sứ, ha ha, đến bây giờ tôi mới phát hiện, các người đều là những nhân vật đặc biệt có chữ thiên, khó trách hợp nhau như vậy.

“Chúc mừng hai người nha, chúc hai người trăm năm hảo hợp, a, không đúng, thời gian hạnh phúc còn lại của hai người chỉ đếm ngược, bởi vì cũng sắp không kịp.....”

“Không sai, Ấu Lâm thiện lương đáng yêu, xinh đẹp ôn nhu, người người vui vẻ cùng cô làm quen, cô không cần thông minh, không cần hạng nhất, người thích cô liền như nước chảy hoa trôi, cô không giống em, bị cừu hận che mờ mắt, đen tâm, cho dù thời gian của cô không còn nhiều, tôi cũng sẽ cùng cô, một ngày một ngày sống vui vẻ.”

Lời hấn nói như chùy sắt, khua một cái, tri giác của cô tan vỡ.

Cô rốt cục hiểu ra, vì sao rõ ràng là chính mình châm biếm hấn, lòng của cô lại lạnh rét đóng băng như tượng. Vì sao cô là người thắng, lại cảm thấy bất lực.

Hiểu được, mấy ngày này không chịu nghĩ, không muốn nghĩ, từng chuyện từng chuyện xoay

vấn trong đầu, như sóng lớn mãnh liệt, từng đợt tập kích lòng cô.

Cô thích hấn, không chỉ như thích bạn bè, chính là cô chưa từng kết giao bằng hữu, không biết thích bạn bè là như thế nào, không giống như cô thích Khương Tuệ Kinh hấn.

Cô cũng không muốn cướp bạn trai Ấu Lâm, nhưng mỗi việc cô làm đều như đoạt lấy.

Cô đoạt lấy thời gian ở chung của bọn họ, cướp đi hấn đối với Ấu Lâm mà nói chính là, chiếm đi thời gian bữa tối của hấn, chiếm thời gian hẹn hò của bọn họ..... Mà hấn tận tâm hết sức làm mỗi chuyện, chỉ là vì giải trừ cừu hận giữa cô và Ấu Lâm.

Hấn cố gắng làm bạn trai tốt, động thân vì Ấu Lâm giải quyết những vấn đề cô không thể giải quyết, hấn cho rằng chính mình thành công thay chị em cô nói lại tình cảm, không nghĩ tới một chuyện quan trọng, cô thế nhưng không muốn chia tay ra giúp đỡ Ấu Lâm.

Khó trách hấn lại tức giận như vậy..... Hấn là thiên tài, mọi chuyện đều nắm trong lòng bàn tay, cô cố tình khiến chuyện ngoài ý muốn, chưa cho hấn thời gian sắp xếp lại.

Ngoài ý muốn? Cô nở nụ cười. Hình dung thật đúng, đối chính cô cũng là trời đất bao la có nhiều điều bất ngờ, Cung Diệc Hân người luôn khinh thường tiểu tam lại trở thành người thứ ba giữa bọn họ.

Đôi mắt nàng nhìn mông muội, mang danh là bạn bè, làm bộ giữa hai người với nhau quan hệ bình thường, khi hấn đến gần cô, cho rằng có thể đạt được mục đích của mình, không nghĩ tới cuối cùng lại không thể toại nguyện.

Hai người bọn họ..... Đều ngốc.....

Thấy cô không trả lời, Khương Tuệ Kinh càng thêm hòa đại.

Thế nào, Phương Mộc Thụ tốt như vậy sao, đã là chuyện quá nhiều năm trước mà cô vẫn không thể quên được? Một khi đã như vậy, cô còn nói cái gì -- có một loại người, thực cố gắng cùng hấn kéo gần khoảng cách, nhưng chung quy vẫn cách một tầng, vẫn không thể mở lòng, đối với hấn thẳng thắn tâm sự. Có một loại người khác, chỉ cần liếc mắt một cái sẽ hiểu được, hấn chính là bằng hữu tốt nhất của mình, hai người không phải sinh đôi, nhưng lại có thần giao cách cảm, đối phương có thể hiểu được cảm thụ của mình.....

Còn nói cái gì Phương Mộc Thụ là người đã qua, mà hấn là người của hiện tại.

Nói dối, nói dối, tất cả đều là thủ đoạn lạt mềm buộc chặt Phương Mộc Thụ, cô căn bản không thể buông tay hấn, bởi vậy mới khắc sâu thù hận Ấu Lâm.

Đột nhiên, hấn nhớ lại lời cô đã nói trước đó – chúng tôi là chị em đương nhiên sẽ có khẩu vị tương tự nhau, ánh mắt nhìn người cũng giống nhau, chính là sẽ cùng thích một người đàn ông, hơn nữa còn cạnh tranh truy đuổi... Anh quan sát thật sự chính xác, đàn ông đều là đồ

chơi của chúng tôi, chơi đã chúng tôi sẽ vứt bỏ.

Vì hiểu lầm hần là bạn trai Ấu Lâm, cô mới nguyện ý làm quen với hần? Hần chính là vũ khí cô dùng để công kích Ấu Lâm?

Suy nghĩ này giống bom, đầu óc hần choáng váng nổ tung vì bị oanh tạc, hoang mang lo sợ.

Nhất thời, trong lòng vô cùng lo lắng, thật giống như người ta bóp mũi buộc phải há miệng đổ chén canh đậm đặc nóng hổi, thiêu đốt yết hầu rồi nóng hết cả ruột gan.

Đầu hần cháng váng, mất đi lý trí, chỉ còn lại năng lực công kích, vì thế hần dùng ngôn ngữ nhắm vào cô, phóng ra những viên đạn.

“Cô làm bác sĩ không phải vì cứu người sao? Vì sao cô đồng ý cứu toàn bộ mọi người, lại không chịu cứu em gái mình?!” Hần ngữ khí ác liệt, thanh âm chỉ trích.

“Cũng được thôi, nếu tim cô có vấn đề, tôi lập tức tiến phòng giải phẫu mổ cho cô.”

“Vấn đề của cô không phải trái tim.”

“Cho nên mới nói, lực bất tòng tâm.” Một câu, những lời nói ra đều trái lòng, cô cố gắng đè nén sự khó chịu trong lòng.

“Cung Diệc Hân, cô là người phụ nữ ích kỷ nhất mà tôi từng gặp.”

“Tôi xưa nay đã như vậy, thế nào, hiện tại anh mới phát hiện? Xem ra sức quan sát của anh không được tốt lắm.”

“Cô chỉ lo thân mình, chỉ cần chính mình tốt, sống chết của người khác với cô không liên quan, cho nên cô không thèm để ý Ấu Lâm, cho dù em ấy trăm phương nghìn kế muốn cùng cô chân chính trở thành chị em; Cho nên cô biết rõ tôi luôn nghĩ mọi biện pháp, phải bảo vệ Tuệ Thanh không bị Trang Bạch Tuyên tìm được, nhưng cô biết Tuệ Thanh mất trí nhớ đang cùng hần kết giao, lại ngay cả một chút hàm ý cũng không để lộ ra. Cô, cô..... Không chỉ ích kỷ còn thật đáng kinh tởm.”

Sắc mặt Khương Tuệ Kinh thể hiện sự nóng ruột cùng cuồng nộ, gân xanh lộ rõ trên trán, hai tay thô bạo đẩy cô sát vào tường, trợn mắt nhìn cô chằm chằm.

Cô biết Tuệ Thanh cùng Trang Bạch Tuyên qua lại khi nào? Muốn gán tội cho người khác sao? Có phải cô không quyền cốt tủy, không đúng với ý của hần, cô liền biến thành tội nhân thiên cổ hay không?

Cung Diệc Hân đau lòng nghĩ, nhưng cô ngay cả giải thích cũng không muốn nói. Dù sao từ nhỏ đến lớn, số lần cô bị hiểu lầm còn ít sao?

Cười lạnh, cô quay mặt trả lời. “Đúng vậy, thế gian có chuyện gì quan trọng đâu, ngàn năm qua đi, hết thấy sự vật đều quay về với cát bụi, sinh sôi nảy nở, ái hận tình thù, nhưng chỉ như gió thoảng mây bay, tôi cũng chỉ cầu chỉ lo thân mình.”

“Tôi thực sự nhìn lầm cô!” Hấn nói không suy nghĩ.

“Tôi đã sớm nói qua, sức quan sát của anh quá kém.” Cô tức giận nói đỡ.

“Tốt lắm, từ nay chúng ta chấm dứt quan hệ, sau này gặp mặt, coi như không quen biết.” Hấn cắn răng giọng căm hận nói.

“Không thành vấn đề, những mà nhà ở đối diện nhau ra khỏi cửa khó tránh khỏi nhìn thấy mặt nhau, tôi đề nghị thế này, tôi nghèo lại cũng chưa trả hết tiền nhà, không giống Khurong chủ tịch có tài có thế, không bằng ngài chuyển nhà đi, giảm bớt cơ hội chạm mặt thì thế nào?”

Hấn chưa thấy qua người phụ nữ nào quá đáng như vậy, chính mình làm sai, còn chỉ huy hấn chuyển nhà?

“Loại việc này không cần cô đề nghị, tôi tự biết nên làm như thế nào.”

“Tốt lắm.” Cô gạt đầu, đi đến cạnh cửa, mở cửa lớn ra, tiễn khách.

Hấn cắn giận liếc nhìn cô một cái, nắm chặt nắm đấm, oán hận đá cửa đi ra ngoài, mà cô vẫn tươi cười, luôn luôn cười, cười đến tự tin lại kiêu ngạo, tựa như Cung Diệc Hấn cô luôn cười như vậy.

Nhưng mà, thời khắc cánh cửa vừa đóng lại, cô suy sụp, cô ngồi xổm cạnh cửa, vùi đầu vào hai gối, nước mắt cứ rơi.

Vì sao lại khóc, bị hiểu lầm cũng không phải lần đầu tiên, cô sợ cái gì chứ? Ánh mắt của người khác từ trước đến giờ không thể gây thương tổn cô.

Sợ cái gì, dù sao cô cũng đã đoạn tuyệt với người kia, cùng em rể tương lai chấm dứt quan hệ có gì đặc biệt hơn người?

Không được sợ, dù sao từ lâu cô đã tự nói với chính mình không cần tình yêu, mà hấn cũng không phải tình yêu cô nên mong đợi, vậy không phải rất khéo sao? Cô không cần đau lòng.....

Cô nói rất nhiều “Sợ cái gì”, rất nhiều “Dù sao”, nhưng vẫn không thể ngăn cản nước mắt ngừng rơi.

Cô khóc trong đêm dài, khóc đến hai mắt sưng đỏ, sau đó cô nhận được điện thoại của ba, ông nói: “Ngày mai mổ được không? Bệnh của Âu Lâm, không thể tiếp tục kéo dài.”

Thật tốt, có ba làm viện trưởng, có thể tùy thời gian lên bàn mổ, cô nuốt nước mắt nghẹn ngào trả lời, “Được, nhưng sau khi phẫu thuật xong, tôi muốn từ chức.”

Ông trầm mặc. Cô ngửa đầu, nuốt nước mắt nói tiếp: “Đây là điều kiện trao đổi.”

“Con thực sự muốn quan hệ của chúng ta dừng ở đây?”

“Đúng vậy.”

Cô trả lời chắc như đinh đóng cột, cô cũng không cần đuổi theo bước chân của ông nữa, cũng không cần trở thành người đứng đầu bệnh viện, cừu hận đến đây thôi, cô không muốn mình lại trở thành mẹ, cô muốn buông tha chính mình, cũng buông tay..... người đàn ông cô đã thích một cách bất ngờ kia.

“Được rồi, cha sẽ gửi cho con một ít tiền.”

“Tôi không cần, ông đã cho tôi năng lực, tôi có thể tự nuôi sống chính mình.” Cô đã độc lập từ sớm.

“Món tiền đó không liên hệ đến việc nuôi hay không nuôi, đó là đồ cưới ta chuẩn bị cho con. Từ ngày con sinh ra, ba đã vì con mở một tài khoản, gọi ngân hàng, bởi vì ba hiểu rõ, nếu ba chết đi, con có thể sẽ không nhận được gì.”

“Con là con gái ba, cho dù cô sinh ra không nhận được nhiều lời chúc phúc, nhưng con vẫn là con ba, ba có nghĩa vụ vì tương lai của con mà lên kế hoạch dự tính. Còn quan trọng không phải tiền tài, mà là một câu, tuy là ba con cũng không dám ngông nghênh nói ra miệng[Ba yêu con], không dám biểu hiện tình thương của ba, là rất nhiều rất nhiều, nhiều đến không đếm được, thật có lỗi.....”

Lời ông nói, nước mắt vốn đã cạn khô lại lại lần nữa gặp phải mùa mưa.

Bạn đang đọc truyện *Băng Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Nghe nói, khi cô nằm trên bàn mổ, hai mắt sung đỏ.

Nghe nói, cô kéo vali hành lý đến bệnh viện, rời khỏi phòng phẫu thuật cũng là lúc cô chuẩn bị rời khỏi Đài Loan.

Nghe nói, trước khi cô và anh tranh cãi âm ỉ, cô đã quyết định hiến tủy.

Nghe nói, cô hoàn toàn không biết Trang Bạch Tuyên lại tới tìm Tuệ Thanh, chỉ biết Tuệ Thanh đang để ý một người đàn ông, tên là A Úc.

Mà kinh khủng nhất là tin tức được nghe từ miệng cha cô, cô tạm rời khỏi vị trí công tác, cô muốn đi lang thang, không đặt ra mục tiêu, không quyết định phương hướng. Cô nói, đi theo dấu chân của cha hai mươi mấy năm, cô cảm thấy con đường ông đi rất khó khăn, đi theo con đường đó đã làm cô quá sức mệt mỏi.

Bởi vậy cô quyết định đi phiêu bạt, không bao giờ tìm kiếm mục tiêu nữa.

Cô đi phiêu bạt, hẳn phải làm sao bây giờ?

Không ai cho hắn lời giải đáp.

Ấu Lâm xuất viện về nhà điều dưỡng, tình trạng hồi phục rất tốt, hai tháng trôi qua, hắn chính thức nói rõ quan hệ với cô, hắn nghĩ rằng cô sẽ khóc lóc, đau thương không dứt, nhưng mà ngoài ý muốn, cô lại nở nụ cười.

Cô nói: “Em sớm đã nhìn ra, người anh thích là chị ấy, không phải em. Em phát hiện khi anh nhìn chị ấy, trong mắt luôn tỏa ra một thứ ánh sáng rực rỡ, em liền hiểu..... anh Tuệ Kinh, nếu em thật sự muốn cướp bạn trai của chị ấy, người kia sẽ là anh, mà không phải anh Mộc Thụ.”

Cô còn nói: “Mẹ sai lầm rồi, bà nói em là thiên sứ, chị ấy là ác ma, trên thực tế, ác ma tồn tại trong lòng em, chị ấy mới là thiên sứ cứu người.”

Ngày đó bọn họ nói chuyện rất lâu, khi hắn rời khỏi nhà họ Cung, phu nhân viện trưởng đuổi theo, nói với hắn: “Thực xin lỗi, là tôi sai, vì thù hận mà tôi đã thương tổn cả hai đứa nhỏ.”

Ai đúng ai sai đã không còn quan trọng, mà quan trọng là, người con gái hắn quan tâm để ý đã bỏ đi, nhưng cô đi không mục tiêu, cho nên hắn cũng không có mục tiêu để đi tìm.

Hắn đã từng kiêu ngạo nói, “Không có bất cứ việc gì có thể làm khó được thiên tài.”

Nhưng lần này hắn bối rối, bị tình yêu, bị hiểu lầm, bị người con gái hắn yêu quay vòng vòng.

Hắn đi tìm những bạn học trước đây của cô, hy vọng tìm được manh mối từ bọn họ, nhưng bọn họ luôn trả lời là -- “Cung Diệc Hân à, cô ấy không có bằng hữu, cô rất giỏi giang lại kiêu ngạo, cho dù thực sự gặp khó khăn, cũng tuyệt đối sẽ không tìm chúng tôi nhờ giúp đỡ.”

Hắn đi tìm Lí Thiên Vũ, tuy biết là không có khả năng, lại vẫn chờ mong cô sẽ liên lạc với mẹ đẻ của mình, nhưng mà Lí Thiên Vũ mất tích, có người nói bà hát trong quán bar Hoa Liên, có người nói bà mất giọng nên đã bỏ đi.

Lí Thiên Vũ ở phòng thuê, khi hắn đến tìm người, chủ nhà kiên quyết đòi hắn hai tháng tiền thuê nhà, mới bằng lòng cho hắn vào cửa, trong căn phòng chưa có người mới dọn đến, hắn tìm kiếm dấu vết để lại.

Hắn không tìm được tung tích của Lí Thiên Vũ, nhưng lại tìm được một cái hòm, bên trong có ảnh chụp Diệc Hân từ nhỏ đến lớn, tất cả đều là tự chụp, góc độ không tốt lắm, nhưng có thể nhìn rõ cô gái trong ảnh, mà chưa bao giờ thả lỏng.

Đôi môi cô hồng hồng thường xuyên mím chặt lại, có đôi khi, bờ vai cô run run vì rét lạnh và cô đơn, rõ ràng là một cô gái trẻ, lại dường như bị cuộc sống ép tới không thở nổi, lật đến những tấm cuối cùng..... Đó là ảnh chụp bọn họ đi dạo Thâm Khanh Lão Nhai.

Ở Thâm Khanh Lão Nhai, bọn họ đã uống chung một ly rượu, cùng ăn một cái bánh Thảo Từ, kẹo vùng nơi đó rất thơm, đậu hũ thái ăn cũng rất ngon, bọn họ còn dừng lại nói chuyện

trước quầy bán lược sừng trâu đã để lâu mà không có người mua.

Khi đó hắn nói: “Nếu lược sừng trâu có thể trị hói đầu, ông chủ hắn là nên đưa một hòm đến cho 『 Trùng Trùng Trùng 』, có hắn giới thiệu, chắc chắn sẽ có nhiều người đổ mắt tranh dành.”

Cô trả lời: “Đây là dùng thân thể công kích.”

Hắn phản bác, “Sai, đây là trọng điểm đặc thù, mỗi người đều cần có thể những nét đặc sắc để mọi người ghi nhớ, bằng không cũng chỉ có thể làm người qua đường Giáp Ất Bình Định.”

Cô hỏi: “Làm người qua đường Giáp Ất Bình Định có gì không tốt?”

Hắn trả lời, “Không có gì không tốt, nhưng có thể ở giữa những người qua đường Giáp Ất Bình Định mà vẫn được ghi nhớ, thì rất tốt.”

Bọn họ đứng trước quầy biện luận, ông chủ mập mập càng nghe càng cảm thấy buồn cười, đã chụp ảnh..... Tấm hình được chụp vào chính lúc đó.

Ngày hôm đó cô mua một cái lược sừng trâu đưa cho hắn, còn nói với hắn, “Anh nhớ dùng mỗi ngày, nếu đến khi sáu mươi tuổi, đầu vẫn đầy tóc đen, thì nhớ viết bài cảm tạ em.”

Hắn dùng mỗi ngày, nhưng là người con gái hắn muốn cảm tạ giờ lại bất vô âm tính.

Sau đó, hắn quyết định tìm viện trưởng Cung nói chuyện.

Hắn Khương Tuệ Kinh là thiên tài, phương thức tự mình đề cử tự nhiên cũng không giống người thường, hắn chuẩn bị một quyển lý lịch thật dày đưa đến tay Cung Tịch Duệ.

Viện trưởng nghi hoặc hỏi: “Muốn đến bệnh viện chúng tôi công tác sao? Chỉ sợ không được, chuyên ngành của cậu và chúng tôi không hợp nhau.”

Thiên tài nói: “Thực xin lỗi, tôi không thiếu công việc, nhưng tôi thiếu vợ, tôi nghĩ đến gặp ngài ứng tuyển chức con rể.”

Viện trưởng nhú mày, “Tôi nghĩ cậu và Áu Lâm đã nói chuyện với nhau, quan hệ của hai người không phải như trong suy nghĩ của con bé?”

Thiên tài đáp, “Người vợ tôi muốn không phải là con gái nhỏ, mà là con gái lớn của ngài.”

Viện trưởng nói thẳng: “Con bé không còn ở đây, tôi không biết con bé có cần một người chồng hay không.”

Thiên tài tự tin nói: “Cô ấy cần, bởi vì cô rất cô độc.”

Viện trưởng cười khò hường ứng, “Cho dù nó thực cô độc, cũng không cần một người đàn ông có bằng lý lịch phong phú làm chồng.”

Thiên tài trả lời, “Cô ấy muốn, bởi vì cô biết thiên tài khó kiếm, hơn nữa cô đối với thiên tài có sự khát khao.”

Tiếp theo, hắn kể cho viện trưởng nghe, mỗi việc bọn họ làm cùng nhau, thậm chí, hắn còn mở ảnh chụp phía sau bảng lý lịch ra -- ảnh này là hắn lấy trộm trong cái hòm của người khác.

Khương Tuệ Kinh nói với Cung Tịch Duệ, hắn yêu con gái của ông như thế nào, mà thiên tài nhận định, chỉ cần cảm giác, cái gì cũng không cần nói rõ, cô nhất định biết hắn yêu cô.

Viện trưởng nghe xong, lắc đầu nói: “Không đúng, không phải mỗi người đều là thiên tài, không thể bắt buộc mỗi người đều có được năng lực nhận định của thiên tài, yêu, nhất định phải nói ra miệng mới có ý nghĩa.”

Thiên tài nghe lời chỉ dạy gật đầu đồng ý, “Tôi đã hiểu, không ai có thể ở trước mặt tình yêu nói mình là thiên tài, kiểu ngạo tự phụ kết cục chính là giống như tôi.”

Bọn họ nói chuyện rò rỉ một buổi chiều, mãi đến khi hoàng hôn ánh mặt trời chiếu vào khung cửa kính.

Cuối cùng viện trưởng hỏi: “Cậu vì sao tới tìm tôi? Tôi không giúp được cậu điều gì cả.”

Thiên tài đáp, “Ngài không cần giúp tôi gì cả, ngài chỉ cần tiếp tục yêu thương con gái mình, hơn nữa làm cho cô ấy biết ngài yêu cô ấy, vậy là đủ rồi.”

Viện trưởng hỏi: “Cậu là người học kinh tế, sao không biết mình làm việc này là lãng phí thời gian? Bởi vì tôi cũng không biết con bé ở nơi nào, không thể truyền đạt tâm ý của cậu cho cô.”

Thiên tài nói: “Một chút cũng không lãng phí.”

Viện trưởng lại hỏi: “Vì sao không lãng phí? Công ty của cậu rất lớn, cần cậu điều hành việc kinh doanh.”

Nhưng thiên tài trịnh trọng trả lời, “Tôi tình nguyện tiêu phí tất cả cho tình yêu.”

Viện trưởng lại nói rõ, “Con gái tôi không còn ở đây.”

Thiên tài cố chấp tỏ vẻ, “Nhưng tình yêu của tôi không bị đứt đoạn.” Sau đó hắn rời khỏi văn phòng viện trưởng.

Sau ngày đó, hắn thường xuyên ra vào nhà họ Cung, mục đích là làm thay đổi mối quan hệ giữa Cung Diệc Hán và những người trong gia đình.

Không có biện pháp, hắn là thiên tài, thiên tài ở trước mặt tình yêu vừa ngốc lại không nhạy bén, hắn chính là trời sinh gà mẹ, trời sinh thích bảo hộ kẻ yếu, mà cô gái khóc sung hai mắt, bị hiểu lầm, bị thương lòng, đã trở thành mục tiêu bảo vệ che chở của hắn kiếp này.

Khương Tuệ Thanh gõ cửa phòng Khương Tuệ Kinh.

Hiện tại Tuệ Thanh thoát nhìn thành thực hơn một chút, bởi vì phần trí nhớ bị mất đi đã quay trở lại, cô không là cô bé chỉ biết ôm truyện tranh cùng tiểu thuyết, cô trở về công ty, một lần nữa bắt tay vào hoạt động kinh doanh, mà kẻ kia..... Chết tiệt, trời giết, xuống địa ngục mười lần cũng không oan uổng Trang Bạch Tuyên lại biến thành chồng của cô.

Shit! Thiên tài luôn bại bởi tình yêu, ở trước mặt tình yêu cam chịu, mặc kệ là tình yêu của

mình hay tình yêu của chị gái sinh đôi.

“Tuệ Kinh.” Cô từ phía sau ôm lấy hấn, chạm má vào má hấn.

“Có việc gì?”

“Em vẫn còn tức giận Tuyên sao?”

Tuyên? Tuyên cái gì? Tuyên cáo, biểu thị công khai, tuyên án hay muốn phát tiết?! Cái kẻ thối nát kia thế nhưng quang minh chính đại chuyển vào nhà hấn ở! Anh ta kia không phải kiếm được rất nhiều tiền sao? Phòng ở không phải rất lớn sao? Sự nghiệp của anh ta không phải đã rất vững chắc rồi hay sao? Sao cứ ở mãi nhà hấn không chịu đi?

Làm người sao có thể mặt dày như vậy, mỗi lần nhìn thấy anh ta, cậu em vợ như hấn đều sẽ thấy buồn rầu chán nản?

Khương Tuệ Kinh xoay đầu, không trả lời.

“Không cần phải làm vậy chứ, chị cũng không bị cướp đi, ngược lại em lại có thêm một người anh trai.”

Trầm mặc, hấn tiếp tục suy sụp.

“Trước kia em không phải rất thích Tuyên? Hấn là người ưu tú nhất, học trường có năng lực.”

“Câm miệng, nếu chị muốn nói về hấn, thì em không rảnh.” Nói xong, hấn cầm hai cánh tay đang ôm trên cổ mình kéo ra.

Ôm lấy cánh tay hấn, dựa vào trên vai hấn, cô vội vã lại bò lên người em trai thiên tài. “Được rồi, được rồi, không nói chuyện đó nữa, chúng ta nói..... Gần đây chị quen một người bạn qua mạng.” Đạo này, cô rất thích vào chat room nói chuyện với người bạn kia.

Cuộc sống chưa đủ mệt mỏi sao? Có thời gian rảnh lên mạng sao không cố gắng sinh em bé, tốt nhất là sinh 10 đứa 20 đứa, ăn súp nhà cái tên Bạch Tuyên kia luôn. Hấn nhìn cô với ánh mắt xem thường.

“Nickname của người đó là Luru Lăng (*Luru Lạc*).” Khương Tuệ Thanh nói tiếp.

Luru Lăng, lưu lạc, tốt lắm, cả thế giới đều rủ nhau lưu lạc, công việc không cần làm nữa, mỗi ngày lang thang đây đó có thể no bụng sao.

“Đó là một người rất ôn nhu.”

Ôn nhu? Những người như thế rất dễ bị bắt nạt, cá tính tốt nhất cứ giống Cung Diệc Hân, lạnh như băng, cứng rắn, luôn khiến cho những người xung quanh phải kính nể, người tài giỏi như thế sẽ không bị người khác khi dễ.

“Người đó nói, mỗi đóa hoa chỉ có thể nở một lần, chỉ có thể hưởng thụ một thời tuổi xuân, cho nên sinh ra được làm con người thì cứ mặc sức hưởng lạc.”

“Sai, điều hạnh phúc nhất là được sinh ra trên cuộc đời này, đừng làm gì quá mức đến cả một

giấy nghỉ ngơi cũng không có, thời gian là nhà tư bản lớn nhất của tầng lớp lao động trí óc, đã từng nghe câu,『Nghệp học tinh thông ở chỗ chuyên cần, nông cạn do qua loa hời hợt, đức hạnh trọn vẹn nhờ suy nghĩ sâu xa, đức hạnh bị huỷ hoại do cầu thả tùy tiện.』từng giây từng phút cũng không thể tùy tiện lãng phí.”

Khuong Tuệ Thanh cười cười, “Cách nói chuyện của em càng ngày càng giống bác sĩ.”

“Cô ấy đã đúng, là người thì phải hiểu và biết suy xét bản thân, biết những gì mình cần học tập.”

“Cho nên mỗi ngày em đều liều mạng làm việc, dọa những nhân viên cấp dưới sợ chết khiếp, là vì học tập theo bác sĩ?”

“Không tốt sao?” Nhìn lại những gì hần đã làm được, thành đạt ở tuổi ba mươi, không thể tốt hơn được nữa, đó quả thực là một thành công ngoài mong đợi.

“Nhưng cấp dưới của em đều kháng nghị, nói không chừng lần tới tivi đăng tin có người tự tử vì áp lực công việc, lại chính là nhân viên công ty mình.”

“Chờ hai ngày nữa, lấy tiền lời chia thưởng cho mọi người, ai còn muốn kháng nghị thì nói kẻ đó đến gặp em, em sẽ đưa cho người đó một tờ thư giới thiệu, để bọn họ tự tìm công việc mới.”

“Em đối xử với mọi người nghiêm khắc như vậy, có phải bởi vì không có bác sĩ ở bên cạnh, em rất đau lòng phải không?”

“Con ong chăm chỉ cần cù hút mật sẽ không có thời gian thương tâm, em không đau lòng, huống chi sớm hay muộn cô ấy cũng sẽ quay trở về.” Hiện tại, hần chỉ cần chuyên tâm làm một chuyện, đó là yêu cô, yêu cô, không ngừng yêu cô.

“Em chắc chắn cô ấy sẽ quay về đây?” Cô nhìn một bên mặt hần. Cho dù hai người là sinh đôi, cô cũng không thể nào lý giải vì sao em trai mình lại tự tin như vậy?

“Đúng.”

“Vì sao?”

“Bởi vì em đang đợi cô ấy, chờ yêu cô ấy.”

“Nhưng cô ấy lại không biết.”

Khuong Tuệ Kinh nhìn cô một lúc lâu, thờ dãi trả lời, “Em biết là đủ rồi.”

Những lời này là bắt chước Trang Bạch Tuyên, tuy rằng hần rất thông hận người anh rể này.

Khi đó, hần hung hăng nói: “Tuệ Thanh không biết anh yêu chị ấy.”

Anh ta nghe xong mỉm cười, chỉ nói một câu -- Tôi biết là đủ rồi.

Đúng vậy, hần biết là đủ rồi. Tuy rằng hần thực chán ghét Trang Bạch Tuyên, nhưng không

thể không đồng ý của với câu nói của hần, thật chết tiệt là lời hần nói lại đúng.

Khương Tuệ Thanh lại liếc mắt một cái nhìn em trai mình, thấy hần lại tiến vào thế giới trầm tư của chính mình.

Cô thờ dài. Đã đến giờ hẹn với Luru Lăng, cô muốn lên mạng, muốn kể cho Luru Lăng nghe, câu chuyện tình yêu chưa từng được nở hoa mà đã phải chết non này.

Cung Diệc Hân ở đảo Bali, cô đã sống ở nơi này hơn một năm, nơi này rất đẹp, rất thoải mái, là nơi thích hợp để giải tỏa áp lực, lang thang khắp nơi, cho nên cô đến đây, còn dẫn theo người mẹ đẻ Lí Thiển Vũ của mình.

Khi vừa chuyển đến đây, mẹ đã kể cô nghe, về tình yêu của bà và cha, vào lúc đó bà còn quá trẻ, vẫn luôn tin rằng sẽ có tình yêu thiên trường địa cửu.

Vì thế cô chê cười bà, cười chê bà sao có thể tìm kiếm tình yêu từ một người đàn ông, lại không hiểu rằng tình yêu chỉ cần bị cầm trong lòng bàn tay, nháy mắt sẽ héo rũ, đến cuối cùng, hai người yêu nhau sẽ chỉ làm tổn thương đối phương, sau đó, cô đi đến kết luận -- tình yêu là một loại sinh vật ỉu mệnh.

Nhưng một năm qua, mỗi ngày nghe biển hát, mặc váy hoa, chạy xe đạp, những bãi cát trải dài, vị gió biển mặn mặn thấm vào trái tim cô, bầu trời xanh thăm dần lau mờ những suy nghĩ cực đoan trong cô.

Một năm, một năm hoàn toàn không có kế hoạch, buổi sáng không cần vội vàng chạy ra khỏi nhà, không cần ngày nào cũng phải cập nhật những kiến thức y học, không cần lo lắng ngủ mới nửa đêm sẽ có người gọi điện báo với cô có bệnh nhân xuất hiện tình trạng khẩn cấp.

Đảo Bali chữa khỏi chứng mất ngủ của cô.

Việc mà cô làm mỗi ngày là ngắm mặt trời mọc rồi mặt trời lặn, dạo phố, thỉnh thoảng xuống bếp làm vài món tự thưởng cho mình. Nhưng dù sao cô cũng không phải thiên tài, không thể dựa vào mấy quyển sách [Dạy nấu ăn] là thỏa mãn vị giác của mình, nhưng là cô phát hiện ra, cuộc sống không có kế hoạch, thực thoải mái.

Mở máy tính, đăng nhập chat room, Tuệ Thanh đang đợi cô.

Tuy rằng không muốn nói Tuệ Thanh gốc, nhưng chị ấy thực gốc, không ai lại dùng tên thật của mình làm nickname, nhưng..... Có gì quan trọng, thế giới mạng hư hư thực thực, thực là giả mà có khi giả mà là thực.

Lần đầu tiên khi lang thang trên mạng phát hiện ra Tuệ Thanh, lòng của cô giống bị hạt nhân oanh tạc. Cô hoài nghi, thế giới này nhỏ như vậy sao? Cho nên cô không biết có nên tin vào điều này, đối phương chính là Khương Tuệ Thanh mà mình quen.

Về sau, là Tuệ Thanh tự mình chứng thực chuyện này, bởi vì các cô nói chuyện phiếm đầu

nhắm vào một đề tài, phần lớn là chị ấy hiểu lầm “A Úc”, cùng với không phân biệt trắng đen mà vu oan Khương Tuệ Kinh.

Cô liền biết Tuệ Thanh chính là Tuệ Thanh mà cô quen, nhưng vẫn không nói cho đối phương, “Lư Lăng” chính là người “Bác sĩ” chị ấy luôn nhắc đến.

Cuộc sống thực tế các cô đã cắt đứt giao tình, lại ở trong thế giới hư ảo này trở thành bạn tốt, bởi vậy chỉ có thể nói, giữa người với người với nhau luôn tồn tại duyên phận, vì vậy các cô có cơ hội gặp lại, cũng tâm sự để hiểu nhau hơn.

Tuệ Thanh đã hơi thay đổi, từ những hàng chữ có thể thấy được.

Cô đã trở về công ty làm quản lý, làm một công việc mình không thích, nhưng vì trách nhiệm cho nên không thể không làm.

Cô nói: “Công ty là trách nhiệm của tôi và em trai, tôi không thể ích kỷ mà quăng toàn bộ công việc cho Tuệ Kinh, cho dù hắn thật là thiên tài.”

Tuệ Thanh vì có em trai thiên tài mà kiêu ngạo, còn Tuệ Kinh ngoài miệng luôn cười nhạo chị gái có chỉ số thông minh bị cho ăn mất, nhưng người chị gái có chỉ số thông minh thấp này, lại là đối tượng cả đời này hắn quan tâm che chở nhất.

Thật sự là một tổ hợp kỳ quái, rất giống cô cùng Áu Lâm. Cả hai luôn ngậm ngửng mộ đối phương?

Tuệ Thanh nhắc tới chuyện tình yêu thảm bại Tuệ Kinh với “Lư lạc” không chỉ một lần.

Cô nói Tuệ Kinh thực ngốc, rõ ràng yêu bác sĩ, lại để cho bác sĩ hiểu lầm người hắn yêu là người khác, nhưng khi cô chống nạnh giương cằm chỉ trích hắn ngu xuẩn, Tuệ Kinh lại rất vô tội trả lời, “Em cho rằng cô ấy biết.”

Cho rằng.

Đây là điểm mù của thiên tài.

Hắn cho rằng cô biết, người Khương Tuệ Kinh thích là Cung Diệc Hân không phải Cung Áu Lâm, bằng không vì sao mỗi ngày đều nấu cơm cho cô ăn.

Hắn cho rằng, nếu không phải thật sự thích, hắn sao lại rảnh rỗi đi đóng vai bạn trai cô, lại còn mua một bó hồng thật to đến trước mặt bạn trai trước của cô giả ngu.

Hắn cho rằng bọn họ cùng ăn một que kem, nếu không phải người yêu, sao hắn có thể làm một hành động dơ bẩn như vậy?

Hắn cho rằng rất nhiều việc cô phải biết, nhưng cô không nghĩ vậy.

Tuệ Thanh gõ một đoạn chat nói thế này.

Thằng em trai ngu ngốc kia, mỗi tuần đều đi lấy lòng ba Cung, mẹ cùng em gái, hy vọng bọn

họ có thể yêu thương con gái, cũng thích luôn con rể.

Thằng em trai ngu ngốc kia, thế nhưng cầm bản kế hoạch chạy đến Cung gia, nói muốn thay bác sĩ tổ chức party sinh nhật, hẳn thuyết phục ba Cung, mẹ Cung, cuối cùng cũng tổ chức party.

Nhưng sinh nhật hôm đó, bác sĩ không tới, ngược lại đồng nghiệp của bác sĩ đều đến công đủ, tình thế này có chút xấu hổ, nhưng thằng em ngu ngốc của cô, lại nâng chén mời mọi người cùng cạn ly, cùng bọn họ ước định, ngày này sang năm lại tập trung, lại vì bác sĩ tổ chức một party sinh nhật lớn hơn.

Mọi chuyện không chỉ dừng ở đó, thằng em ngu ngốc kia, đi ra ngoài luôn mua quà cho bác sĩ rồi mang về nhà, sau đó giống như chơi xếp gỗ vậy, sau nhiều lần, bây giờ nơi để quà đã chất thành một ngọn núi nhỏ.

Biết không? Em trai ngu ngốc của tôi còn chạy đi kinh doanh PUB.

Hắn căn bản là không hứng thú, nhưng hắn mạnh mẽ, nói muốn thử sức ở ngành nghề khác, tăng năng lực kinh doanh của mình. Ai mà không biết, hắn là vì quan tâm bác sĩ, ngay cả mẹ đẻ của bác sĩ cũng muốn lo thay cô.

Tôi thật muốn mắng hắn, đợi người ta đi rồi mới ở sau lưng làm nhiều chuyện như vậy, quả thực là ngu ngốc.

Chỉ một đoạn chat ngắn nhưng cô dùng hơn mười từ “Ngu ngốc”, cuối cùng còn ghi thêm p.s.--

Tôi rất vui, vì có thể quang minh chính đại mắng em trai mình ngu ngốc, khó trách tôi thích bác sĩ như vậy, bởi vì cô biến em trai thành ngu ngốc giống tôi, lần đầu tiên sau khi sinh ra, đây là lần đầu tiên chúng tôi đứng ngang hàng.

“Lư Lăng” trả lời lại chỉ có vài câu ngắn ngủn – đời người kiếm khi được hồ đồ, nếu khôn khéo không thể làm cho chính mình vui vẻ, sao phải yêu cầu bản thân mọi thứ đều nhất?

Cầm lấy một lon bia lạnh, Cung Diệc Hân đi đến cạnh cửa, gió biển, ẩm ướt phát lên mặt, mái tóc chưa buộc rối bù trong gió, vị mặn trong không khí, phiêu tán mùi hương Cỏ roi ngựa, có người nói, đó là hương vị tình yêu.

Tuệ Kinh yêu cô, sau khi cô rời đi hẳn đã làm nhiều chuyện như vậy để chứng minh.

Nhưng cô..... Cô đối với tình yêu đã mất đi niềm tin, lại càng không cho rằng bản thân là một loại người máy, có thể gắn bó với tình yêu này, huống chi đã biết rõ tình yêu ngắn ngủi, cô vì sao phải tự mình ném thứ?

Người phụ nữ như cô ngay cả chính mình còn không thích, dựa vào cái gì đòi hỏi tình yêu vĩnh hằng từ một người đàn ông?

Từ cửa phòng, cô thấy mẹ đã về gần tới nhà, khoác tay một người đàn ông tóc vàng, hẳn là người Mỹ, nghe nói là một tác gia, tới đây tìm cảm hứng, hẳn và mẹ rất hợp nhau, lâu ngày trở thành bạn tốt.

Cô nhìn mẹ từ xa, thân thể bà vẫn linh lung như trước, khuôn mặt sau khi tẩy trang lại có chút ngây thơ, không thể nhìn ra bà đã gần năm mươi tuổi, bà mặc áo thun có tay, váy dài tới gối, gió thổi làn váy nhẹ bay, bà khẽ cười, cất cao giọng hát một ca khúc tiếng Anh.

Về điểm này, cô không được di truyền từ mẹ, giọng hát của cô chỉ bình thường, âm sắc cũng bình thường, nhớ không nổi lời một bài hát.

Tuệ Kinh thường nói: “Tuệ Thanh sinh ra là sĩ nhục nhiệm sắc thể của hẳn.” Vậy cô sinh ra, chắc cũng là sự sĩ nhục ghen di truyền giọng hét của mẹ.

Mẹ đứng ở bậc thang trước cửa nhà nói lời tạm biệt với người kia, đôi phương ôm ôm eo bà, hôn nhẹ lên má bà, sau đó đứng ở cửa vẫy vẫy tay, gọi tên bà, rồi xoay người rời đi.

Mẹ không quay vào nhà ngay, vẫn đứng đó nhìn theo bóng lưng hẳn, mãi đến khi khuất bóng, mới xoay người vào nhà.

Vào phòng, nhìn thấy cô, trên mặt hiện nổi lên sắc hồng, hít sâu vài lần, mới cố lấy dũng khí nói với cô: “Con gái, mẹ nghĩ..... Mẹ yêu rồi.”

Cung Diệc Hân nhú mày. “Lại yêu?”

Con gái không phản đối, trong giọng nói cũng không có trách cứ, nhưng Lí Thiển Vũ vẫn không dám nhìn lên, hơn nửa ngày mới lại lần nữa cố lấy dũng khí, kéo tay con gái, đi đến văng treo.

Bà đề con gái ngồi xuống, sau đó cầm dây buộc nhẹ nhàng đưa đẩy.

“Chắc con thấy rất buồn bực, mẹ luôn bị tình yêu tổn thương, vì sao vẫn muốn đối mặt tình yêu, không phải nên chạy nhanh chạy trốn chết, ngược lại còn tự mình tiến về phía trước?”

Cung Diệc Hân chưa nói đúng cũng chưa nói không đúng, cô chỉ bình tĩnh nhìn xa xăm, hai hàng lông mày nhíu chặt.

“Mẹ cũng không thể hiểu chính mình, rõ ràng kinh nghiệm đã dạy mẹ vô số lần, tình yêu không đáng tin, nhưng mỗi lần đối mặt với tình yêu, mẹ vẫn không thể miễn dịch. Mẹ đã tự hỏi lòng rất nhiều lần, có phải do đầu óc của mẹ quá tồi, nên cứ luôn bị hãm sâu vào hay không?”

“Đáp án thế nào?” Cô quay đầu hỏi.

“Không phải.”

“Không phải?” Cô đề cao ngữ điệu.

Lần nữa giẫm lên vết xe đổ, bị tình yêu thương tổn, đây không phải đầu óc không tốt thì là cái gì? Xem ra cô không chỉ không di truyền giọng ca của mẹ, mà còn không di truyền chỉ số thông minh thấp như của bà.

“Con gái, con có đồng ý hay không, trên con đường tình yêu vẫn luôn tồn tại những đoạn đường xinh đẹp ngọt ngào?”

Nghe mẹ nói lại gọi lên những kỉ niệm trong cô. Cùng nhau đi dạo Thâm Khanh Lão Nhai, đến bến tàu mua cá, rồi cả chuyện ở tiệm giày đất tiền..... Là những thứ cô thực sự không thể phủ nhận.

“Có lẽ kết cục không như mong muốn của chúng ta, nhưng không thể bởi vì vậy, mà hoàn toàn phủ nhận tình yêu từng mang đến hạnh phúc cho chúng ta.

“Tựa như đứa trẻ trèo cây hái long nhãn, luôn trượt ngã từ trên xuống, khiến tay chân đầy vết thương, nhưng mà bọn nhỏ vẫn đi hết lần này đến lần khác, thử không mệt mỏi, bởi vì vị ngọt quyến rũ khi ăn vào trong miệng, vị ngọt..... Làm lòng người khó quên.”

“Tình yêu không phải hái long nhãn.”

“Mẹ hiểu, tình yêu so với hái long nhãn càng phức tạp khó khăn hơn nhiều, bởi vì tình yêu quan trọng là cảm giác của cả hai phía. Mẹ thường nghĩ, có người yêu rất tốt, khi cả hai bên nhau, cũng toàn tâm toàn ý yêu thương mẹ, vì sao đến cuối cùng, chúng ta lại không thể có được kết thúc viên mãn?”

“Vì sao?”

“Hai người yêu nhau chia tay, có rất nhiều nguyên nhân.”

“Ví dụ?”

“Ví dụ mối tình của mẹ và một ca sĩ nổi tiếng, chúng ta giúp đỡ lẫn nhau, cùng nhau tiến lên, đi qua thời kì không biết mình là ai. Nhưng sau này hấn càng ngày càng nổi tiếng, mà mẹ vẫn cứ dậm chân tại chỗ, bận rộn khiến khoảng cách giữa chúng ta ngày càng xa, mẹ tự ti khi khi thấy hấn được vây quanh giữa vòng người hâm mộ, chúng ta không ngừng tranh chấp, cãi vã, chúng ta không thể thay đổi bản thân để hòa hợp, về sau chúng ta chia tay, nhưng nơi đáy lòng mỗi người đều rất rõ, mẹ có yêu hấn, hấn cũng yêu mẹ.”

“Ví dụ khác là chủ một xí nghiệp nhỏ mới thành lập, hấn yêu mẹ, dùng hết toàn lực để mẹ có thể hòa hợp với gia tộc hấn, nhưng nào có dễ dàng như vậy? Mẹ lớn hơn hấn năm tuổi, đã sinh con một lần, lại không có bằng cấp, bằng cấp và gia thế, rõ ràng chính là con sông Hồng Cầu (*sông đào thời xưa, nay thuộc tỉnh Hà nam, ranh giới Hán - Sở ở Trung Quốc*) ngăn cách hai chúng ta? Đó quả thực là đại dương mệnh mông rộng lớn.”

“Chúng ta cố gắng hết mình, nhưng cuối cùng hai người đều mệt mỏi, nhưng dù mệt như vậy

vẫn không cam lòng buông tay, phải làm sao bây giờ? Một bên là người hán yêu, một bên là cha mẹ sinh hán, dạy dỗ hán, bồi dưỡng hán thành tài, con nói, hán có thể bỏ những người đó sao?”

“Mẹ bị thương, mẹ đau khổ, nhưng mẹ cũng không phủ nhận tình yêu khiến mẹ hạnh phúc, không có có, cuộc sống của mẹ sẽ rất chán nản.”

Mẹ cũng từng oán trách, vì sao mẹ luôn lệch đi những mốc thời gian quan trọng, gặp gỡ một người đàn ông tốt, tựa như cha của con, nếu chúng ta quen nhau sớm hơn một chút, có lẽ mọi việc đã không giống ngày hôm nay.

“Trải qua nhiều cuộc tình như vậy, nói thật, mẹ đã quá chán nản, cũng từng thề, cũng không cần tình yêu của người đàn ông nào nữa.”

“Nhưng nếu sau lần đầu tiên yêu đương thất bại, mẹ liền buông tay, vậy hôm nay, sao mẹ có một đứa con gái tài giỏi như con, nếu không có nhiều người đàn ông tốt đến bên mẹ, nói như vậy, trong sinh mệnh của mẹ, trừ bỏ kiếp sống lưu lạc bán giọng hát để kiếm sống, còn có thứ gì?

“Hơn nữa nếu Trong cuộc đời mỗi người sẽ xuất hiện một người đàn ông thuộc về mình là chân lý, vậy nếu mẹ từ bỏ quyền chọn này, có phải chính mẹ đã từ bỏ người đàn ông thuộc về mình? Có thể rất nhiều năm sau, mẹ trở thành một bà lão lủi thủi sống một mình, mẹ thực sự không biết đến lúc đó bản thân có cảm thấy hối hận hay không.”

“Nhưng mẹ không sợ sao? Không sợ mình sẽ lại thất bại, thương tổn cứ lần lượt ập tới?”

“Thất bại không chỉ xuất hiện trong tình yêu. Con làm phẫu thuật cho bệnh nhân không lẽ chưa từng thất bại? Nếu bác sĩ ngoại khoa chỉ vì một lần thất bại, liền rời khỏi công việc này, xin hỏi: Thế giới này còn có bao nhiêu bác sĩ ngoại khoa? Các thầy giáo thường cổ vũ mỗi khi chúng ta thất bại, càng có nhiều áp lực thì càng cố gắng, vì sao định luật này không thể áp dụng cho tình yêu? Mẹ tin, nếu con chỉ vì mất đi tình yêu mà đau khổ không bước tiếp, như vậy con đã bỏ mất rất nhiều thứ.”

Cung Diệc Hân mím chặt môi. Càng có nhiều áp lực thì càng cố gắng? Nhưng cô chỉ có một trái tim, sao chịu nổi đau rồi lại đau?

Trong tình yêu cô là kẻ yếu, chỉ một lần bị đau đã không muốn thử lại, cô thậm chí tìm một cái vỏ bọc an toàn trốn vào đó, làm bộ như mọi thứ chưa từng xảy ra, sau đó ngăn ngừa chuyện tình như vậy lại lần nữa tái diễn.

Lòng bàn tay ấm áp bao lại mu bàn tay cô, ngửa đầu, sâu trong mắt cô là nụ cười của mẹ.

“Diệc Hân, mẹ rất biết ơn ông trời, dùng một đoạn tình yêu sai lầm đưa con đến với mẹ. Mẹ không có tổn hại gì, cha của con càng không có, con là niềm kiêu hãnh của chúng ta.”

Cô nhàn nhật nở nụ cười.

“Nếu đã thoải mái, thì nên trở về đi thôi, trở về bên cạnh Khương Tuệ Kinh, cho nó cơ hội nói lời xin lỗi với con.” Mẹ vỗ vỗ đầu cô, nhìn cô cười.

“Mẹ, mẹ.....” Làm sao có thể biết Khương Tuệ Kinh?

“Khi vừa đến nơi này, mẹ nhận di động của con, là cha con gọi tới, sau đó mẹ luôn cùng ba con liên lạc. Mẹ biết giữa hai con tồn tại nhiều hiểu lầm, nhưng giữa người với người với nhau khó tránh khỏi sẽ có hiểu lầm, còn nhớ hay không, con cũng từng hiểu lầm mẹ đòi tiền của con là vì người đàn ông kia, con căn bản không tin bà ngoại mắc bệnh nặng, mà tiền mẹ kiếm không đủ tiền thuốc men?” Ngay từ đầu bà cũng muốn khuyên Diệc Hân, Tuệ Kinh là đứa nhỏ tốt, người đàn ông tốt như vậy phải nắm chắc trong tay, nhưng con gái tính tình có chút cố chấp, bà luôn không dám đề cập đến, chỉ sợ nhắc tới sẽ khiến quan hệ của hai mẹ con căng thẳng.

“Mẹ, thực xin lỗi.”

Lúc bà ngoại hấp hối, cô đã đến kịp, nghe chính miệng cậu nói, biết được mẹ vì bà ngoại trả giá rất nhiều, cô là bác sĩ, hiểu rất rõ có thể kéo dài thời gian đến như vậy khẳng định đã phải trả giá bằng giàu sang phú quý.

“Người thực sự có lỗi là mẹ, mẹ tự tiện nghe di động của con.”

“Không có gì.”

Là cô không tốt, cô nên gọi điện thoại cho ba báo bình an, chính là..... Cô cũng không hiểu được chính mình cố chấp cái gì.

“Mẹ nghe kể rất nhiều chuyện, mẹ nghĩ, Khương Tuệ Kinh đối với con là thật tâm. Đương nhiên nếu lấy kinh nghiệm từng trải của mẹ nói với con điều này, khẳng định không có sức thuyết phục, dù sao những thất bại của mẹ cũng thật ghê người. Bất quá, nếu không phải thật tình yêu con, mẹ không hiểu vì cái gì mà thằng bé đó lại làm nhiều chuyện nhằm chán như vậy, vì một người phụ nữ mình không yêu trả giá nhiều như vậy.”

Đúng vậy, điều này cô cũng từng nghe nói, chính là chat room. Nhưng là cô đối với chính mình, đối với tình yêu, đã mất đi sự tự tin.

“Mẹ, làm thế nào con có thể xác định, hẳn chính tình yêu thuộc về con?” Cô có thói quen đặt cân trọng, Cung Diệc Hân là người phải chắc chắn mới hành động, cô chưa bao giờ nguyên ý phạm sai lầm.

“Không gặp mặt hẳn, thử yêu thương hẳn, làm sao có thể con có thể xác định được?”

“Nếu sau ngày sự thật chứng minh, chúng ta vẫn không hợp nhau thì sao?”

Nghe con gái nói ra vấn đề trong lòng, Lí Thiển Vũ yên lặng không cười.

Bà đã từng đưa ra rất nhiều giả thiết -- có lẽ con gái đối với Khương Tuệ Kinh vô tâm, có lẽ giữa bọn chúng hiểu lầm quá sâu, có lẽ tính cách của hai đứa khó có thể hòa hợp..... Nhưng bà dù thế nào cũng không nghĩ tới, con gái thông minh hóa ra là sợ hãi vấn đề này?

Cô ngồi vào võng, ôm bà vai con gái, ôn nhu nói: “Có gì quan trọng, ít nhất con cũng đã thử cố gắng, đừng nói cho mẹ, con là loại con gái không chiến mà đã hàng.”

Không chiến mà hàng..... Những lời này khơi dậy kiêu ngạo của cô.

Hôm nay, Cung Diệc Hân lần thứ hai lên mạng, nói với cô bạn trên mạng, cô không đi nữa, phải trở về tìm kiếm mục tiêu mới. Hơn nữa nói cho cô bạn tiểu thư trên mạng, cô tên là Cung Diệc Hân, với người từng thích ăn bánh dứa, thích đọc truyện tranh thiếu nữ, thích gọi cô “Bác sĩ”.

Cô có thể tưởng tượng, bộ dạng Tuệ Thanh ở bên kia màn hình máy tính nghen hợm nhìn trần trời.

Hôm nay, cô cũng gọi điện thoại cho cha, sau khi hai người hàn huyên gần hai giờ, cô cảnh cáo cha, “Xin cha, con muốn tái xuất giang hồ, không muốn Trường Giang sóng sau đê sóng trước, nhưng vẫn muốn tiếp tục học tập làm vài luận văn!”

Giọng điệu trong lời nói, cô nghe thấy cha vui mừng cất tiếng cười.

Khương Tuệ Kinh ở sân bay đợi đã ba giờ đồng hồ, không phải máy bay trễ giờ, mà là hán đến sớm, nếu không phải Trang Bạch Tuyên “Ác ý” ngăn cản, có lẽ hán đã đến đây chờ từ đêm qua.

Diệc Hân trở về.

Tin tức này đến từ bạn trên mạng của Tuệ Thanh -- “Luru Lăng”.

Xem xong đoạn đối thoại của bọn họ, hán thực sự rất muốn ném Tuệ Thanh từ trên lầu ba xuống. Vì sao quen nhau gần một năm, cô thế nhưng không nhận ra “Luru Lăng” chính là Diệc Hân?!

Nhắc lại lần thứ ba nghìn, có Khương Tuệ Thanh làm chị gái, là bất hạnh lớn nhất trong đời hán, có loại tay chân này bên người, hán làm gì còn phải sợ hãi kẻ thù.

Hít thật sâu, lòng bàn tay của hán chảy mồ hôi.

Nhìn thấy cô, hán phải nói gì?

Trước tiên là nói thực xin lỗi, đêm hôm đó, hán không nên chuyện gì cũng chưa hỏi rõ ràng đã tức giận mắng chửi loạn lên?

Không đúng, vẫn là nên hỏi thăm trước, “Đã lâu không gặp, vẫn khỏe chứ?”

Không đúng, những lời khách sáo này chỉ dùng để nói với bạn bè thôi, không phải để nói với bà xã tương lai. Hán phải nói: “Em rốt cuộc đã đi đâu? Hại anh đi khắp nơi tìm mà vẫn không

thấy em đâu, em có biết anh rất lo lắng hay không.....” Đứng ở cửa lái nhai lăm nhăm cả nửa

ngày, hần nhớ ra cuối cùng phải kết thúc bằng câu: “Bà xã, anh yêu em”

Nhưng..... Như vậy có được không? Cô có thể sẽ tức giận, quay đầu bước đi luôn hay không?

Có lẽ trước tiên nên nhận sai, là có vẻ an toàn nhất.....

Khi hần còn đang miên man suy nghĩ, tiếng chuông di động vang lên, hần vội vàng nghe máy.

“Tuệ Kinh.” Là Cung Tịch Duệ.

“Cha vợ, có chuyện gì ạ?” Từ sau khi thông qua sát hạch, hần chính thức gọi viện trưởng

Cung là cha vợ, hần rất thích gọi vậy, mà cha vợ cũng rất thích nghe.

“Tôi hôm qua sao con không mở di động? Ngay cả điện thoại trong nhà cũng không gọi được.” Trong khẩu khí của ông có nồng đậm chỉ trích.

“Di động tắt máy?”

Hần nhớ tới, ngày hôm qua Tuệ Thanh trình trọng tháo dây sạc điện thoại, đưa hần cái di động đã tắt máy, muốn hần nghiêm túc nghe cô kể chuyện, một “Câu chuyện Khương Tuệ Thanh vs. Lưu Lăng”.

Câu chuyện của cô kể vừa vụn vặt mà còn dài dòng, hần nghe mà rất buồn ngủ, mãi đến khi..... Tuệ Thanh đưa đoạn đối thoại của hai người đến trước mặt hần.

Đáng chết! Trên thế giới có Khương Tuệ Thanh, chẳng cần phải dùng đến đầu heo để chứng minh “Ngu” có ý nghĩa gì.

“Cha vợ thực xin lỗi, có chuyện gì sao?”

“Diệc Hân sáng nay chín giờ đáp máy bay về Đài Loan, cha vốn muốn tới sân bay đón, nhưng bệnh nhân trong bệnh viện lâm vào tình trạng khẩn cấp, cha không thể đến.....”

“Đừng lo lắng, con đã ở sân bay chờ Diệc Hân.”

“Con..... Làm sao con biết Diệc Hân muốn trở về?”

Đó là một câu chuyện dài, không phải nói rõ qua điện thoại.

Hần hưng phấn nói: “Sau này sẽ kể cho cha nghe. Trước tiên con sẽ đưa Diệc Hân về chung cư, chờ cô ấy nghỉ ngơi, rồi sẽ đưa cô về nhà.”

“Được, vậy làm phiền con, vài giờ tới chắc cha vẫn còn ở trong phòng phẫu thuật, con nhớ mở di động, cha ra khỏi phòng mổ sẽ gọi điện thoại cho con.”

“Không thành vấn đề.”

“Nhớ kỹ, không cho phép lại tắt máy!” Cung Tịch Duệ đe dọa.

“Tuân mệnh, cha vợ.” Hần vừa hưng phấn vừa khẩn trương, tắt điện thoại, liên tục nhìn đồng hồ đeo tay.

Rốt cục đã có khách ra khỏi sân bay, hấn chạy nhanh đến gần, ánh mắt hấn di chuyển trong dòng người như tia x-quang, nhìn chăm chăm những người phụ nữ từ bên trong đi ra.

Này không phải, rất lùn; Cái kia không phải, rất béo; Cái kia lại càng không phải, cô sẽ không tự trang điểm cho mình thành cây thông Noel.....

Người kia, mặc một bộ âu phục màu hồng, đầu đội mũ vành như nữ sinh..... Cô càng ngày càng gần, hấn nhận ra cô..... Nét cười nơi khóe miệng, khóe mắt, lan ra cả khuôn mặt, khuếch trương.....

Lúc hấn nhận ra cô, đồng thời cũng là lúc cô nhìn thấy hấn.

Lấy kính râm trên mặt ra nhìn rõ người trước mắt, Cung Diệc Hân cười yếu ớt. Hấn vẫn là Khương Tuệ Kinh trước đây, mặc kệ đi đến đâu đều sẽ là ngôi sao tỏa sáng, áo trắng, quần tây trắng, rõ ràng là đơn giản đến không được đơn giản hơn, lại làm cho người ta không thể dời tầm mắt.

Hấn cũng ngó nhìn cô. Cô không còn giống với trước, tóc tùy ý buông, không có ngay ngắn chỉnh tề, cô mặc âu phục và mang giày xăng đan, thật đáng yêu, đáng yêu không giống bác sĩ khoa tim, làn da cô hơi đen, nhưng cả người thoát nhìn rất có tinh thần, trọng yếu nhất là.....

Cô đang cười, cười với hấn.

Đã quên, những lời đã luyện tập dù rất nhiều lần nhưng hấn vẫn quên, mặc kệ, hấn ba bước cũng thành hai bước vọt tới trước mặt cô, không quan tâm cô sẽ tức giận hay không, ôm cổ cô.

Cung Diệc Hân bị hành động của hấn dọa sợ, nhưng không có đẩy hấn ra, vì vậy vòng ôm so với trong tưởng tượng của cô càng ấm áp hơn, càng làm người ta quyến luyến.....

Hấn không buông cô ra, những lời muốn nói, một câu cũng không nói lên được, may hấn vẫn là thiên tài, hấn thực sự chính mình ở trước mặt tình yêu, trí thông minh sẽ giám sát.

Cô mở miệng trước, “Nhớ em sao?”

Thiên tài tiên sinh thực khinh thường. Đây là cái vấn đề ngớ ngẩn gì, cô không phải đã sớm biết rõ hấn yêu cô như thế nào từ chat room? Nhưng lại xem thường, hấn cũng không dám tự cho là đúng. “Nhớ, nhớ muốn chết, nhớ vô cùng.”

“Vậy..... Yêu em sao?” Cô đỏ mặt, khắp thiên hạ mọi người đều nói hấn yêu cô, nhưng đó là họ nói, hấn chưa bao giờ tự nói ra miệng, cô chờ hấn trả lời -- “Anh yêu em.”

Nhưng mà đợi 1 phút, 3 phút, 5 phút..... Đợi đến phiên lòng nóng vội, đẩy hấn ra, khi chuẩn bị trở mặt. Một cái búng thật lên trán cô, hấn hạ thấp người, cùng cô bốn mắt nhìn nhau.

“Có đau không?”

Hắn còn dám hỏi cái ccaau thiếu não đó?! “Anh nghĩ sao?” Cô nổi giận đùng đùng.

“Đau thế nào thì yêu thế này, ngu ngốc!”

Hắn nói cô là ngu ngốc?! Trùng đôi mắt hình viên đạn, cô muốn trở mặt, trở mặt đi luôn, không cho hắn cơ hội nữa.

Nhưng Khương Tuệ Kinh không đợi cô trở mặt, liền kéo tay cô nói: “Đi, chúng ta đi ăn kem.”

“Đi đâu?” Cô không có nghe lắm chứ, vì sao muốn đi ăn kem?

“Chúng ta đi cao ốc 101.”

“Cái gì?”

“Chúng ta đi Đạm Thủy, nơi đó có một tiệm bánh rất ngon.”

“Vì sao?”

“Anh đã vì em mà mua rất nhiều sữa tắm mùi Cỏ roi ngựa.....”

Cuối cùng, cô nghe hiểu. Tên đàn ông này thật không có sáng kiến, sao chép lại bài theo đuổi của Trang Bạch Tuyên.

Bất quá nếu tình yêu mở đầu như thế này, vậy cứ chịu theo đi, để họ bắt đầu lại, tiến đến một đoạn tình yêu oanh oanh liệt liệt, ngọt ngào lãng mạn vô hạn.....

Về phần kết luận là thành công hay thất bại..... Giờ đã không còn quan trọng, cô không cho phép sự sợ hãi trở thành trở ngại của chính mình.....

-- Hết --

Bạn đang đọc truyện *Băng Tiểu Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.